

INTELLIGENCE

www.sri.ro

Prin cunoaștere pentru o lume mai sigură

numărul 22, 15 iunie 2012

Intelligence Aniversar

20

ANI

www.sri.ro

5 INTERVIU INTELLIGENCE

gl. mr. Florian Coldea
Prim-adjunct al directorului
Serviciului Român de Informații

13 INTERVIU INTELLIGENCE

gl.bg. prof. univ. dr.
Gheorghe Teodoru Ștefan
Rectorul Academiei Naționale de Informații

19 FLORIN ARPĂȘANU

24 ANDREEA-ELENA BĂRBĂTESCU

26 DAN BAȘCA

30 MARIUS LIVIU BIDEAUA

34 AITANA BOGDAN

36 FLORIAN CORNELIU BULGARU

38 FLORIN BUȘTIUC

40 SEBASTIAN VASILE BÎRLIGĂ

42 JANINA ILEANA BURADA

45 SILVIU-DORIN CHERA

48 GIANINA CHIRAZI

50 ADRIAN CIOCÎRLAN

52 EDUARD-JEAN COTOI

54 CORNEL COZMA

56 CĂLIN-ADRIAN CRIȘAN

58 ADRIANA ALEXANDRA CONIȘCA

60 VALENTIN DĂMINESCU

64 IRENA DUMITRU

66 CORNELIA GAIȚĂ

68 SABIN IANCU

70 MARIANA (ISPAS) ȘERBAN

72 LOREDANA (FOMETESCU) IVAN

76 ROBERT CĂTĂLIN MIHĂILĂ

78 GABRIEL PAUL NICA

80 MONICA LICU

84 OANA (CHISTOL) MOLDOVAN

86 IONEL NIȚU

89 LUMINIȚA PĂNTYA

92 CAMELIA POPOVICI

94 OCTAVIAN PUZDERIE

96 MIREILLE RĂDOI

98 IRINA RAICU

100 ADRIANA-DELIA RIZOLU

102 ȘTEFAN-LAURENȚIU RUSU

104 MIRELA ȘTEFĂNESCU

106 ADRIAN TOMA

109 DĂNUȚ SĂNDULESCU

110 ANDREEA-CARMINA VIERU

114 ANDREI ANTONESCU

116 BOGDAN GRIGORE

118 BOGDAN NEAGOE

120 OXANA PĂDURARIU

122 DORIN RĂDULESCU

124 ANDREEA RĂDUȚU

126 CONSTANTIN VARDIANU

128 CRISTIAN-DANIEL VLAD

129 MIHAI CĂTĂLIN URZICEANU

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Redactor-șef:

Flaviu Predescu

Redactori:

Lucian Agafiței, Sava Sorin,
Cătălin Țugui, Oana M. Ciobanu,
Diana Ivan

Coordonator rubrică istorie:

dr. Tiberiu Tănase

Coordonator studii terorism:

Cristian Barna

Senior editori:

Nicolae Rotaru, Dorin N. Uritescu

Tehnoredactare și design:

Bogdan Antipa, Cătălin Clonaru

Corectura:

Centrul Surse Deschise

Contact:

presa@sri.ro, fpredescu@sri.ro

Difuzare:

021.410.60.60/ Fax: 021.410.25.45

Adresa redacției:

București, bd. Libertatii 14 d.

Responsabilitatea pentru conținutul
materialelor aparține exclusiv autorilor.

ISSN 1844-7244

| gl. mr. Florian Coldea
Prim-adjunct al directorului
Serviciului Român de Informații

INTELLIGENCE: Domnule Florian Coldea, sunteți absolvent al Institutului Național de Informații, astăzi Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul”. Ce sentimente aveți ca student al Institutului, față de țară, profesori, colegi?

gl. mr. Florian Coldea: În ceea ce privește sentimentul față de țară, lucrurile au fost întotdeauna foarte clare și necondiționate: îmi iubesc țara, îi respect istoria, tradițiile și valorile. Sentimentele față de profesori și colegi sunt mai greu de definit acum, după ani, și sunt „amestecate”. Mi-am prețuit profesorii, mi-am îndrăgit colegii, am fost bucuros să mă educ profesional în acel mediu. Acesta este tonul general cu care memoria îmi păstrează toate aceste amintiri. Restul aspectelor particulare pot fi trecute cu vederea, întrucât nu au ponderea necesară pentru a fi menționate.

INTELLIGENCE: De ce ați optat pentru munca de informații?

gl. mr. Florian Coldea: Retrăiesc cu nostalgie amuzată semnele de întrebare pe care le-am avut și eu ca elev al clasei a XII-a. Cu toții am trăit intens momentele în care ne căutam drumul profesional. Deși astăzi oferta de educație academică este complexă, numărul și diversitatea universităților atrag tot mai mulți studenți, anxietatea celui care precumpănește te cu grijă decizia privind propriul viitor nu este, cred, cu mult diminuată.

Pentru mine, atunci, a contat într-o proporție destul de mare, printre altele, și faptul că am fost atras de literatura, filmografia și cultura de profil. Mi-am dorit să urmez studii și o carieră în domeniu. Nu am avut "inspirație" la vreunul din membrii familiei mele, nimeni nu mai lucrase în domeniul militar și nici nu am preluat vreun fel de influență sau dorință a părinților. Am meditat o vreme la opțiunea INI și a fost decizia mea matură, asumată, fermă. Precum sunt întotdeauna deciziile mele. Am avut totodată de ales în privința specializării și a orașului. La fel de neechivoc... iată-mă în București.

INTELLIGENCE: Ce gândeați despre SRI atunci când ați venit în curtea INI, cum vedeți acum Serviciul?

gl. mr. Florian Coldea: În 1992, când am intrat eu la INI, SRI nu beneficia de imaginea pe care o are astăzi, aceea a unei instituții discrete, eficiente și moderne. Pe atunci toată lumea vorbea despre

Serviciu revoltată, apăsată, de amintirea structurilor fostului regim, cu un soi de teamă acuzatoare. Constatam și eu ceea ce era evident pentru oricine: SRI-ul purta pe umeri povara disprețului, lucru care îi afecta nu doar „imaginea”, ci și - inutiam eu corect - însăși activitatea.

Această primă impresie a rămas foarte vie în memoria mea, până când aveam să avansez în ierarhia instituției. Și, deși, „piatra de moară” dispăruse în realitate de ceva timp, trebuie spus că deceniile în care aceasta a fost purtată, amprenta îndelungată a practicilor predecembrise s-au făcut încă multă vreme simițite în felul oarecum complexat și defensiv în care acționa instituția în spațiul public.

Aceasta a fost una dintre principalele provocări pentru conducerea SRI: să elibereze Serviciul de azi de fantomele trecutului, să-i confere un cadru perceptual în acord cu noua sa identitate, cu practicile sale profesionale și cu performanțele sale. Aceasta nu a fost doar o problemă de reformă structurală sau de organizare administrativă, ci o autentică provocare profesională. Transformarea culturii organizaționale este cea mai complicată misiune managerială a unei echipe de conducere.

Studiile privind percepția și gradul de încredere al instituției, analizele de diagnoză organizațională și evaluările pe care le-ați văzut în spațiul public ne îndreptățesc să spunem că am reușit. Mai ales prin efortul ultimilor ani. Procesul de transformare parcurs de Serviciu a condus la scăderea mediei de vârstă la numai 35-36 de ani (inclusiv prin ieșiri din sistem), la un plus de calitate și de eficiență a activității, la creșterea cotei de încredere de care ne bucurăm în prezent din partea partenerilor naționali și internaționali. Predarea dosarelor fostei securități către CNSAS... și multe alte decizii strategice, măsuri adoptate și rezultate remarcabile profesionale au contribuit și atestă această reușită.

Altfel, ca orice tânăr care tocmai a făcut o opțiune fermă pentru drumul pe care vrea să îl parcurgă în viață, eram nerăbdător să încep, să învăț, să contribui și, mai ales, „să intru în pâine”, în activitatea efectivă - specifică

nu doar SRI, ci oricărui serviciu de informații și securitate.

Aș adăuga faptul că activitatea de informații nu este doar o meserie. Este o vocație. Născută sau educată în timp. Este o iluzie de cinefil că devii ofițer de informații, vii la Serviciu, înveți „proceduri” sau „tehnică”, iar apoi devii "superagentul" pe care ni-l prezintă serialele. Un bun ofițer de informații este, în același timp, și mai puțin și mai mult decât atât.

INTELLIGENCE: Care este factorul cheie în formarea unui bun ofițer de informații?

gl.mr. Florian Coldea: Poate dezamăgesc cititorii care așteaptă răspunsuri nete și abrupte. Pentru că nu cred să fie un singur factor. Unul pe care să punem apoi lupa, să îl cultivăm, să îl modelăm procustian și să obținem la final un bun ofițer de informații.

În multe dintre întâlnirile mele, fie cu studenții, fie cu ofițerii, caut să subliniez, printre altele, două trăsături pe care le caut și le apreciez: bunacredință și profesionalismul. Prima ține mai ales de persoană, fiind o trăsătură de caracter. Cea de-a doua poate fi formată și încurajată, în plus, de instituție. Ambele caracteristici sunt, cred eu, esențiale în formarea pentru activitatea de informații. Fără bunacredință, fără un caracter puternic, ar exista tentații la tot pasul, iar derapajele ar deveni inevitabile, potențând riscurile și pericolele care, oricum, fac parte din activitatea cotidiană a celor din branșă. Iar fără profesionalism, cu toate bunele intenții, nu pot fi nicicum gestionate sarcinile și situațiile complexe cu care se confruntă un ofițer de informații.

Nu poți evalua corect riscurile și amenințările fără a avea o solidă cultură de securitate. Nu poți propune sau decide cu privire la cele mai bune soluții de prevenire sau contracarare a lor fără a fi asimilat temeinic bazele procedurale ale activității. Nu poți rămâne în limitele permise de lege fără a fi studiat și înțeles nu doar cadrul legal, ci și o întreagă cazuistică specifică bunelor practici în domeniu. Iar toate acestea, dacă nu le practici efectiv și nu acumulezi o experiență „de teren” în domeniu, nu ai șanse reale să devii un bun ofițer de informații.

INTELLIGENCE: Ați avut un profesor preferat sau un model din lumea informațiilor?

gl.mr. Florian Coldea: Privind retrospectiv, către anii în care am fost student al INI, îmi vine în minte vechea zicală conform căreia „omul sfințește locul”. Aceasta întrucât, deși în primii mei ani de studenție locația în care se desfășurau cursurile și seminariile nu era dintre cele mai spectaculoase (ca o paranteză, între timp lucrurile s-au schimbat foarte mult în bine), unii profesori erau cei care o făceau să strălucească.

Am avut o serie de profesori pe care eu i-am considerat a fi foarte buni. Oameni remarcabili care mi-au alimentat continuu interesul pentru studiile de securitate, la cursurile cărora mergeam cu plăcere de fiecare dată.

Cum să nu mergi cu plăcere la cursul de geopolitică și relații internaționale al profesorului Anghel Nicolae? Cum să nu-ți placă prelegerile de sociologie, istorie și psihologie socială ale profesorului Sasu Ciprian? Ori orele de franceză cu Marius Sorin Brăteanu?

Fără a avea pretenția unor mențiuni complete, îmi amintesc cu plăcere și cu o firească recunoștință (pe care, însă, bravura studentească nu te lasă mereu să o admiti) și de alți profesori. De Irina Holdevici și ale ei cursuri privind psihologia persoanei și psihiatria. De Niță Marian, care ne preda psihosociologia conducerii și organizării sociale. De profesorul Ganci, specializat pe culturi și civilizații. Și de mulți alți profesori de specialitate.

Deși am amintit doar câteva nume dintre cele care și-au pus amprenta asupra bagajului de cunoștințe pe care l-am dobândit, profesionalismul și disciplina a caracterizat în general mediul de studiu din cadrul Institutului. Cred că o dovadă este și propria traiectorie instituțională, la care am avut acces și prin prisma studiilor.

Am avut ocazia să învăț într-o instituție de învățământ serioasă. Ea este acum și mai performantă. Port un respect autentic Institutului de atunci și Academiei de acum, iar celor aflați în fața unei opțiuni de formare

universitară și profesională, precum și celor care au făcut-o deja, le recomand să caute să extragă cât mai mult din experiența anilor de facultate. Bagajul de cunoștințe și competențe cu care veți pleca de aici vă va însoți toată viața. Depinde în mare măsură și de fiecare dacă acest bagaj va fi mai mic sau mai mare. Iar pentru cei care pun și ceva pasiune în ceea ce fac, am convingerea că rezultatele nu vor întârzia să apară.

INTELLIGENCE: Mulți studenți vă consideră un model. Este dificil să vă raportați la ei în acest mod?

gl.mr. Florian Coldea: Întrebarea nu este foarte grea, dar (funcție de interlocutor sau de tonul în care este rostită) ar putea fi și foarte vicleană. Ea conține mai multe capcane. Trec peste cele simple pentru a le expune pe cele mai „grave”.

În primul rând, sugereză că „a fi model” este un lucru însemnat. Dar un model nu trebuie să își aroge singur importanță. Relevanța și utilitatea îi sunt întotdeauna exterioare și se manifestă prin felul în care reușește să îi inspire pe cei care privesc spre el.

Desigur, putem vorbi despre model, despre forța sa; și o facem adeseori. Dar aceste vorbe se pierd oarecum în vânt, cu excepția cazurilor în care un talent epic găsește acele formule memorabile, demne de a deveni o tradiție intelectuală sau profesională. De fapt, formulele respective devin ele însele atitudini. Iar când este vorba despre modele aproape totul este atitudine.

În al doilea rând, face aluzie la un soi de viziune ierarhică a raportării studenților la „model”... la mine. Vă asigur că nu mi-am propus niciodată „să devin model”. Și, deși pot fi măgulit de o astfel de ipostază, de ideea că ceea ce fac poate inspira pe unii dintre colegii mei mai tineri, nu îmi fac un program din acest lucru. Nu intră în preocupările mele cotidiene.

Și vreau să vă mai mărturisesc ceva. După cum știți, țin deseori prelegeri studenților și masteranzilor ANI.

Fac acest lucru și pentru că, uneori, chiar eu sunt cel care ia aminte la câte un nou mod de a vedea lucrurile, mai proaspăt, mai energic, mai angajat, mai altfel...

Cred, deci, că modelele nu trebuie clamate, revendicate sau ridicate pe un pedestal. Nici lipsa lor nu este de dorit. Ele trebuie pur și simplu să funcționeze, să își îndeplinească rolul social sau instituțional.

INTELLIGENCE: Ce a făcut Academia pentru dumneavoastră ca om și cum v-ați propus dumneavoastră să îi sprijiniți pe viitorii ofițeri de informații?

gl.mr. Florian Coldea: Ca student al Academiei înveți alfabetul unei activități de vocație - dar care, fără o bază teoretică și fără o formare solidă a competențelor, nu poate fi exercitată.

Ca prim-adjunct al Serviciului consider că am o datorie de onoare în ceea ce privește ANI-MV. Motiv pentru care sunt preocupat de această dimensiune instituțională și ofer un sprijin constant pentru optimizare și eficientizare - întotdeauna raportat la obiectivele noastre instituționale.

Îmi place să știu că la examenele de admitere ale fiecărui an, la ANI-MV sunt mai mulți candidați pe un loc decât la orice altă universitate din țară. Acesta este un semn al interesului pe care tinerii îl acordă acestui domeniu, dar în egală măsură al prestigiului de care se bucură Academia. Acest lucru ne onorează și ne obligă deopotrivă. În raport cu așteptările tinerilor studenți suntem mereu atenți la adaptarea programei de învățământ, la adăugarea unor materii și instrumente care să completeze formarea lor academică și profesională. Și avem grijă să împletim rigoarea formării lor teoretice cu instruirea profesională, cu stagii practice și programe de mentorat. Toate acestea sunt menite să formeze generații din ce în ce mai valoroase profesional pentru o instituție din ce în ce mai exigentă în privința propriilor rigori.

INTELLIGENCE: Știm că interacționați adesea cu ei, ținând cursuri în pofida programului extrem de încărcat; vreau să vă întreb dacă ați identificat unul care să vă semene ca aptitudini?

gl.mr. Florian Coldea: Am cunoscut o mulțime de tineri valoroși și care, cu siguranță, ar onora orice

serviciu de informații atât din țară cât și (atenție) din străinătate. Afirm și subliniez acest lucru în cunoștință de cauză. Nu este important să îmi semene mie sau oricui altcuiva, ci să răspundă standardelor actuale și viitoare ale instituției noastre.

Nu ambiții de Pygmalion mă îndeamnă să remarc pe unul sau altul dintre studenți, ci o anumită viziune despre felul în care ar trebui să arate Serviciul de mâine: mai mobil, mai conectat la evoluțiile societății, mai adaptat noilor realități naționale și internaționale pe care le aduce emergența rețelelor sociale etc.

În mulți dintre cei tineri văd un bun viitor al Serviciului și al României. Repet, nu caut imagini în oglindă, ci apreciez că fiecare dintre aceștia vine cu un bagaj propriu, foarte important, de energie și cu un adaos de creativitate. Ar fi păcat să ignorăm tocmai ceea ce îl face pe fiecare mai aparte, mai interesant și, de ce nu, mai eficient.

INTELLIGENCE: Cât este muncă și cât fler în formarea unui ofițer de informații?

gl.mr. Florian Coldea: Depinde. De la caz la caz, de la rol la rol, de la funcție la funcție...

Să spunem că în majoritatea situațiilor rutiniere de lucru este nevoie de 90% muncă... Adică ne apropiem de înțelepciunea populară conform căreia geniul înseamnă 99% transpirație și 1% inspirație.

Există, însă, mai rar, dar nu mai puțin important, acele situații în care flerul ofițerului contează foarte mult și îți permite să nu irosești o muncă asiduă de ani de zile, să salvezi situația ori să valorifici o oportunitate efemeră.

În ceea ce privește formarea unui ofițer de informații, diferența esențială este că acesta poate avea un grad mai mare de control pe zona de muncă și mult mai redus în ceea ce privește flerul.

Sigur, înzestrarea naturală a fiecăruia mai poate fi cizelată, dacă într-adevăr dorește acest lucru, dar accentul de formare conștientă ar trebui să vizeze partea mai puțin spectaculoasă, cea a muncii.

Experiența, însă, este cea care încununează acest cuplu dat de multă muncă și un strop de fler. Aceasta - clădită pe imersarea directă și cu toată responsabilitatea în activitate - poate chiar să educe flerul în sensul pe care activitatea specifică o cere.

INTELLIGENCE: Ce face Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul” pentru România?

gl.mr. Florian Coldea: ANI își respectă promisiunea pe care o reiterează motto-ul său: „Servesc Patria!” Acesta este, totodată, enunțul pe care îl rostește fiecare ofițer SRI ori de câte ori activitatea și meritele proprii îi sunt recunoscute.

Mediul în care trăim, o vedem la modul cotidian, este tot mai interconectat și mai complex, iar căile de circulație a informațiilor de interes nu mai sunt atât de clare ca în trecut. Astfel, frontiera, până nu demult rigidă, dintre ofițerii Serviciului și exteriorul instituției este astăzi permeabilă. Mulți dintre aceștia cunosc mai direct și mai bine anumite segmente ale societății decât ar putea să o facă chiar palierul de conducere. Iar rapoartele dintre aceștia, mediul exterior și nivelurile manageriale au devenit inevitabil mai complexe decât în trecut.

Astăzi, corpul profesional al ofițerilor de informații face parte integrantă din corpul social. Evoluăm de la ofițerul de informații discret și relativ izolat către un nou ofițer de informații, la fel de discret, dar mult mai conectat. O bună formare a acestuia reprezintă un câștig evident pentru capitalul social al României - iar ANI-MV exact la aceasta contribuie.

Încă de acum 10 ani un binecunoscut *Manifest al evidențelor* arăta că „hyperlink-urile modifică ierarhiile”. În cazul de față, fiecare absolvent de ANI intrat în Serviciu reprezintă un astfel de *hyperlink* și contribuie la reșezarea în ordinea firească și armonioasă a relațiilor între cele două corpuri. Mie unul, mi se pare un rol fantastic.

În plan intern, ANI-MV este un pilon important al culturii de securitate. Trebuie spus că aceasta nu este o „pepinieră” doar pentru SRI. Și alte servicii sau

instituții preiau de aici o parte a resurselor umane. Menționez, pentru exemplificare, SIE și structurile specializate ale MapN și MAI.

La fel de importanți pentru societatea românească sunt și absolvenții care aleg o carieră în alte domenii decât cel al securității naționale. Aceștia vor duce cu ei o foarte necesară cultură de securitate. Acea cultură robustă de securitate pe care ne-o dorim cât mai extinsă și care lipsește, din păcate, în foarte multe domenii.

În plus, Academia mai oferă ceva României prin tinerii pe care îi formează: șansa de a participa, de a contribui activ la parteneriatele externe, pornind de la zona de pregătire și cercetare academică.

Ofițerii de informații bine pregătiți sunt esențiali nu doar pentru noi, ci și pentru aliații și partenerii noștri. Tot așa cum și România beneficiază de faptul că celelalte state, prin ofițerii lor de informații, fac eforturi considerabile pentru securitatea noastră comună.

INTELLIGENCE: Dacă ar fi să ne povestiți o amintire de când erați student, care ar fi aceea?

gl.mr. Florian Coldea: Mi-aduc aminte emoția și bucuria de la momentul înaintării în gradul de locotenent, la sfârșitul anului III, nu neapărat pentru „avansare” sau pentru momentul în sine, cât pentru faptul că a marcat trecerea mea către activitatea efectivă.

Eram nerăbdător „să încep” și așa l-am perceput eu, ca pe o medalie a responsabilității.

INTELLIGENCE: Cum va fi ANI-MV peste 20 ani?

gl.mr. Florian Coldea: Singura certitudine referitoare la viitor este că nu va fi o simplă continuare statică a trecutului. Cred că în curând cei care concep materialele pedagogice nu vor mai avea timpul necesar pentru a dezvolta cursuri formale. Cei care vor supraviețui acestei curse a viitorului au nevoie de persoane capabile să navigheze într-un labirint al evoluțiilor rapide. Ignorăm prea mult clișeu care spune că oamenii trebuie să învețe cum să învețe.

Ofițerii, odată trecuți de formarea universitară inițială, vor trebui să-și elaboreze propriile materiale pedagogice și totodată să-și aleagă cele mai potrivite metode de formare. Vor trebui să-i învețe și să-i formeze pe unii dintre colegi.

Pe acest trend, cred că principalul obiectiv al unui viitor serviciu de formare va fi acela de a permite cunoștințelor să circule mult mai fluid și coerent în organizație. Rolul profesioniștilor ar viza preponderent facilitarea muncii colaborative și a învățării din mers, discernerea tendințelor și axarea formării pe practicile sau fenomenele emergente.

Cred că Academia de mâine va trebui să ne pregătească tinerii ofițeri de informații și pentru evoluții viitoare tot mai dinamice și mai complexe, inclusiv pentru a face față unor situații noi pe care acum nu le putem intui pe de-a întregul.

Încrederea în această perspectivă îmi este întărită de faptul că, în prezent, ANI-MV formează ofițerii de informații cu ambiția atingerii nivelului de excelență. Pentru a reuși, Academia trebuie să își dezvolte și dimensiunea de cercetare de bază, dar și să manifeste o deschidere permanentă, mai pronunțată către restul sectorului educativ, să reprezinte o „fereastră” a Serviciului către societatea civilă.

Pentru mine este important ca ANI să meargă în această direcție, ca platformă pentru adaptarea „*savoir faire*”-ului specific (să îl numim *wiki* instituțional), pentru dezvoltarea abordărilor colaborative (să le spunem *comunități de practicieni*) și pentru deschiderea către evoluțiile emergente ale societății.

Așa o văd peste 20 de ani. Ca pe o universitate cu rol extins, din care și alte instituții sau domenii să își recruteze seva umană și profesională. Multimodală, prin integrarea unor noi modalități (fizice sau virtuale) de a rămâne mereu atractivă.

Catalizatoare a unor noi proiecte instituționale sau a unor noi viziuni de viitor, sens în care să mobilizeze energiile de creativitate ale oamenilor de bunăcredință. Integrată ecosistemului instituțional al domeniului de

inteligence și aptă să răspundă nevoilor de *social learning* și de formare diferențiată pe întreg parcursul profesional.

INTELLIGENCE: Regrețați ceva anume din acei ani?

gl.mr. Florian Coldea: Nu am regrete, pe ansamblu. Nici în particular nu îmi amintesc lucruri importante pe care să le regret în mod expres. Din fiecare moment, etapă sau întâmplare am învățat consistent pentru urmatoarea. De altfel, nu mă caracterizează aceste aplecări de a privi obsesiv spre trecut, de a căuta nod în papură sau de a păstra ranchiună. Privesc mereu, cu încredere, spre viitor.

INTELLIGENCE: Ce îi lipsește unui absolvent de ANI-MV și ce are în plus față de cei care fac studii în mediul civil?

gl.mr. Florian Coldea: Cei care vin către Academie au o anumită conștiință a intrării pe un făgaș profesional aparte. Motiv pentru care cunosc și acceptă o anumită lipsă de libertate, de mobilitate pe care le presupune rigoarea instituțională specifică. Nu pot să „experimenteze” chiar TOT ceea ce și-ar dori, nu se pot racorda la TOT ceea ce este în afară. Acestea sunt particularități ale unei instituții de tip militar, aceasta are anumite principii de organizare și acțiune, care vor fi greu de schimbat.

Academia este locul potrivit pentru cei care se gândesc serios să înceapă un drum în activitatea de informații sau într-un alt domeniu relevant pentru securitatea națională.

Fără ca Academia să fie unicul bazin de formare/recrutare, aceasta constituie un cadru educațional potrivit și care contribuie în mod esențial la dezvoltarea viitorilor ofițeri de informații.

Citeam undeva că muzica ambientală ar fi muzica ascultată (fără vrere) de studenți ce caută să doarmă (în loc să studieze) mai devreme de ora 4, într-un cămin studențesc. De obicei, difuzorul se află la câteva camere sau etaje distanță de somnoroșii ascultători. Ei bine, la

ANI acest lucru nu prea este posibil. Poate unii ar percepe asta drept «o lipsă»: lor le doresc succes în studiile civile, pentru că nu cred să aibă vocația necesară pentru activitatea vizată de ANI-MV. În ceea ce mă privește, calitatea de fost student al acestei instituții m-a ajutat să înțeleg ce înseamnă un mediu academic și profesional, să capăt o deschidere specială către problematicile specifice domeniului. Consecvența intelectuală a profesorilor, entuziasmul și inteligența studenților, prețuirea pe care o dovedește în prezent Serviciul pentru ideile originale: iată doar câteva dintre „oferțele” concrete ale ANI-MV.

INTELLIGENCE: Ce gânduri transmiteți absolvenților de ANI-MV, INI, ISI, studenților, profesorilor, colaboratorilor și tuturor celor care prin contribuția profesională compun această construcție educațională a SRI, numită Academia Națională „Mihai Viteazul”, cu ocazia împlinirii a 20 de ani de activitate?

gl.mr. Florian Coldea: Celor care s-au hotărât să devină ofițeri de informații.

Vreau să le vorbesc în cele ce urmează și despre părțile mai mult sau mai puțin spectaculoase ale activității lor viitoare.

Sper să realizați, la un moment dat, câtă pasiune puneți în ceea ce faceți, câtă bunăcredință și cât profesionalism - fără ostentații inutile. Consider că fără acestea vă va fi infinit mai greu să evoluati și să vă formați.

Cred ca trebuie să știți de pe acum: nu vă va fi ușor, dimpotrivă.

Celor ce vor deveni implicați cu adevărat în activitățile specifice serviciului.

Vreau să știți că veți munci mult. Veți avea temeri pe care trebuie să le depășiți. Veți avea îndoieli, întrebări și lipsuri pe care să le surmontați. Veți simți oboseala specifică (da, da - după o zi „în priză” într-o operațiune tipică veți înțelege ce vreau să spun), dar va trebui să mergeți mai departe. Vă va încerca deseori grija, alteori neliniștea...dar acestea nu vă vor împiedica să vă duceți la bun sfârșit misiunea. Nimeni și nimic nu va putea

garanta succesul, așadar pregătiți-vă să învățați și din eșecuri. Dar e absolut minunat! Realmente, această «profesie» este minunată! Dacă ai vocație și pasiune pentru ea. Indiferent cât de greu ar fi, dăruirea voastră față de țară, față de ceilalți, față de cei vulnerabili sau față de voi înșivă va face posibil ca în fiecare dimineață să vă treziți cu o energie specială, constructivă... Eu, cel puțin, așa simt, zi de zi.

Poate că unii, aproape blazați, vor considera această atitudine drept una idealistă. E foarte util pragmatismul, dar până acolo e și mai util să parcurgi examene, să te formezi, să te călești moral, să crești profesional, să-ți joci bine rolul în echipă, să pui umărul, să-i ajuți și să-i formezi pe alții... totul cu încredere și mult optimism.

Profesorilor Academiei și specialiștilor Serviciului din diverse domenii.

Vă mulțumesc pentru faptul că oferiți cupola nobilă sub care studenții învață să gândească, unde primesc nu doar informații, ci perspective, unde sunt formați și educați ca oameni. Încurajez permanent o bună relație între profesori, practicieni și studenți. Formarea completă și reușită a acestora depinde mult de consistența acestei relații. Eu însumi am avut parte de mentori care mi-au ghidat pașii și m-au „aruncat în oceanul informațiilor” astfel încât să pot deprinde singur, dar atent supravegheat, abilitatea de a înota.

Pentru părinți și familiile celor ce pășesc pragul Academiei și mai târziu al Serviciului

Succesul tinerilor absolvenți va fi, neîndoielnic, și succesul vostru. Contribuiți nemijlocit prin suportul moral și uneori financiar pe care îl oferiți tinerilor care aleg acest parcurs. Vă mulțumim și, într-un fel, e parte din datoria noastră de onoare să îi formam astfel încât să fiți mândri de ei. Și de noi.

Închei spunând că ar mai fi foarte multe lucruri de spus, dar în fapt nicio situație nu seamănă cu o alta, nicio experiență nu seamănă cu alta... Fiecare trebuie să și-o clădească pe a lui, luând aminte cu deschidere și bunăcredință la tot ceea ce poate din jurul său.

gl.bg. prof. univ. dr.
Gheorghe Teodoru Ștefan
Rectorul Academiei Naționale de Informații
„Mihai Viteazul”

INTELLIGENCE: Domnule General de brigadă, Teodoru Ștefan, sunteți rectorul Academiei Naționale „Mihai Viteazul” de aproape cinci ani. Venirea dumneavoastră la conducerea acestei prestigioase instituții se pliază pe schimbul de ștafetă care s-a făcut și la conducerea Serviciului Român de Informații. În primul rând vă spunem la mulți ani, cu ocazia împlinirii a 20 de ani de existență a instituției pe care o conduceți. Este mult sau puțin, pentru a racorda o astfel de instituție de învățământ la așteptările conducerii SRI, dar și la cerințele actuale ale lumii de informații?

gl.bg. Teodoru Ștefan: În 20 de ani se pot face și multe și puține, rezultatele depind în primul rând de oameni, dar, raportându-ne la ceea ce reprezintă astăzi Serviciul Român de Informații, sub aspectul profesionalismului și recunoașterii, putem spune că acesta este și rezultatul acelor care și-au desfășurat activitatea în cadrul Academiei de-a lungul timpului, în contextul în care aproape toți ofițerii de informații ai Serviciului, aflați în prezent în activitate, au urmat o formă de pregătire pe băncile Școlii noastre.

Cu atât mai mult, misiunea actuală a Academiei devine mai importantă și totodată dificilă prin complexitatea ei, dacă avem în vedere faptul că Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul” este principala poartă de intrare în Serviciu. Cerințele tot mai mari din partea beneficiarilor, presiunea timpului, evoluțiile mediului social, dar mai ales ale celui de securitate sunt doar câteva dintre variabilele care intervin în exercitarea atribuțiilor specifice și care au determinat o regândire a procesului de pregătire în domeniul informațiilor, astfel încât să putem face față solicitărilor educaționale la un nivel calitativ cât mai ridicat.

Filozofia noii construcții de învățământ de informații pornește de la necesitatea adoptării unei strategii de pregătire integrată cuprinzând două componente formative, respectiv pregătirea universitară, academică - „Education”- și pregătirea de specialitate, de informații - „Training”. Aceasta presupune că activitățile didactice se derulează într-un sistem modular, care permite integrarea pregătirii academice cu cea de specialitate. În timp ce componenta de informații a pregătirii garantează formarea în profesie, componenta universitară a pregătirii asigură un înalt nivel de cultură și capacitatea de gândire necesare înțelegerii superioare a lumii și a societății contemporane, în vederea integrării și exercitării profesiei, în contextul social și politic actual.

I
N

T

E

R

V

I

U

INTELLIGENCE: Cum a evoluat instituția în acești ani?

gl.bg. Teodoru Ștefan: Istoria Academiei este strâns legată de cea a Serviciului și are ca reper de început anul 1992, când a fost înființat Institutul Superior de Informații, ca instituție de învățământ superior de lungă durată, aflată în componența Serviciului Român de Informații. Ulterior, la nivelul anului 1995 are loc reorganizarea acestuia și transformarea sa în Institutul Național de Informații, pentru ca astfel să se răspundă mai bine cerințelor de formare a ofițerilor de informații, atât pentru Serviciu, cât și pentru alte structuri ale sistemului de securitate națională și, totodată, pentru a sublinia dimensiunea națională a misiunii sale.

Anul 2000 marchează consacrarea structurii de învățământ din subordinea Serviciului, Academia Națională de Informații, rezultat al unei mai bune focalizări a învățământului de informații pe reperatele ce definesc profesia de ofițer de informații, prin raportare la cerințele beneficiarilor, și al integrării acestuia în prevederile noilor reglementări din domeniul învățământului superior din țara noastră.

Deplina recunoaștere a Academiei, ca instituție de învățământ superior, s-a realizat în anul 2002, odată cu obținerea acreditării instituționale. Tot la nivelul aceluiași an, au fost lansate două noi direcții de pregătire, primul program de master destinat viitorilor ofițeri de informații și Colegiul Superior de Siguranță Națională, acesta fiind prima formă de pregătire adresată societății civile, pe linia educației și promovării culturii de securitate.

Anul universitar 2006-2007 marchează momentul demarării unui amplu proces de reconceptualizare a învățământului de informații la nivelul Academiei Naționale de Informații, caracterizat prin adoptarea unor măsuri complexe pentru înscrierea universității în cadrul strategic de dezvoltare a învățământului superior din România, generat de Procesul Bologna.

În ceea ce privește noua construcție de învățământ, aceasta a marcat centrarea pe conceptul de

„intelligence” și așezarea sa pe criterii de eficiență, o mai bună focalizare pe cerințele beneficiarilor și dezvoltarea unui sistem de pregătire unitar, coerent și flexibil.

În anul universitar 2007-2008 are loc lansarea primelor programe universitare de master adresate societății civile și demararea studiilor universitare de doctorat în domeniul științe militare și informații, ca rezultate ale deschiderii pe care conducerea Serviciului Român de Informații și, implicit, Academia o manifestă în mod constant față de societatea civilă și mediul academic.

Bucurându-se de o tot mai mare apreciere din partea instituțiilor statului, dar mai ales a reprezentanților societății civile, Colegiul Superior de Siguranță Națională, printr-o transformare atât sub aspect structural, cât și a conținuturilor temelor de curs, devine în anul 2009 Colegiul Național de Informații, principalul program de învățământ care la nivel național asigură promovarea studiilor de intelligence și a culturii de securitate.

Un element de culoare, care a venit să sublinieze operaționalizarea mutațiilor determinate de amplul proces de reconceptualizare a învățământului de informații, l-a constituit, la nivelul anului 2009, asocierea numelui Academiei cu cel al domnitorului român Mihai Viteazul, figură istorică reprezentativă pentru toți românii, simbol al luptei pentru libertate și unitate națională, ale cărui reușite au la bază și arta de a obține și folosi informația, context în care Școala noastră a devenit Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul”.

Anticipând evoluțiile cu privire la cercetarea științifică în cadrul Academiei, finalul aceluiași an 2009 înregistrează prima apariție editorială periodică menită să promoveze la nivel național studiile de intelligence Revista Română de Studii de Intelligence.

Un alt reper important în evoluția Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul” este marcat la nivelul anului 2010 - prin înființarea Institutului Național de Studii de Intelligence, ca structură menită să asigure inițierea și promovarea cercetării științifice în domeniul

intelligence-ului și securității. Misiunea acestuia vizează asigurarea cunoașterii științifice ca element esențial al dinamicii instituționale și dezvoltarea bazei conceptual-teoretice a noului domeniu de științe „informații și securitate națională”, concomitent cu susținerea științifică a procesului educațional din Academie.

Iată doar câteva dintre rezultatele procesului de reconceptualizare a învățământului de informații, demarat la nivelul Academiei în urmă cu mai bine de cinci ani, proces care a vizat centrarea acestuia pe conceptul de „intelligence”.

INTELLIGENCE: Ne puteți face o prezentare a programelor de învățământ?

gl.bg. Teodoru Ștefan: După o experiență de 20 de ani, putem vorbi astăzi despre o ofertă educațională flexibilă, care vine să răspundă cerințelor tot mai crescute ale beneficiarilor și este structurată astfel încât să permită atingerea principalelor obiective de învățământ - formarea inițială și perfecționarea ofițerilor de informații, iar în paralel, promovarea culturii de securitate în sfera societății civile.

Programele de învățământ, aliniat procesului Bologna, cuprind ciclul complet de pregătire - studii universitare de licență, master și doctorat, precum și cursuri postuniversitare de formare și dezvoltare profesională continuă.

În ceea ce îi privește pe ofițerii de informații s-a avut în vedere o construcție de învățământ care să asigure pregătirea acestora într-un sistem bazat pe formarea de competențe, orientat pe student, cu o mai bună focalizare pe cerințele beneficiarilor. Se definesc astfel, în mod coerent și unitar, liniile de formare inițială, specializare și perfecționare pentru ofițerii de informații, pe domenii de activitate - ofițeri de informații operativi și analiști, operaționalizarea lor începută cu anul universitar 2011-2012 fiind de natură să marcheze o nouă etapă în existența Academiei, caracterizată prin eficiență, mobilitate și centrarea procesului de învățământ pe conceptul de „intelligence”.

Raportat la aceste elemente, pentru studiile universitare de licență menționez specializările Psihologie-informații și Studii de securitate și informații, iar pentru studiile universitare de master, specializările Intelligence și securitate națională și Analiză de intelligence, care asigură pregătirea ofițerilor de informații operativi, respectiv a celor analiști.

Având ca reper dezvoltarea intelligence-ului din surse deschise și pornind de la evaluările realizate cu privire la evoluția și trendul programelor oferite în domeniul de referință de către universități de prestigiu din SUA și Uniunea Europeană, a fost structurată o linie de pregătire care vizează domeniul OSINT. Astfel, s-a lansat în premieră un program postuniversitar de specializare dedicat, care, prin structură și mod de derulare, va determina o mutație de substanță în abordarea actului didactic, prin utilizarea unei platforme IT colaborative și a sistemului INTERNET ca instrument didactic on-line.

Tot pentru specializarea ofițerilor de informații menționez operaționalizarea a două noi programe postuniversitare, care vizează pregătirea mentorilor, respectiv cea a viitorilor manageri. Primul dintre aceste cursuri își propune să asigure dobândirea de către cursanți a competențelor necesare pentru susținerea activităților de mentorat, într-un cadru instituționalizat și unitar la nivelul Serviciului, ceea ce creează premisele pentru o integrare rapidă și eficientă a tinerilor ofițeri, absolvenți ai cursurilor de formare inițială. Cel de-al doilea curs menționat anterior își propune să asigure formarea unei culturi manageriale unitare la nivelul Serviciului, precum și a bazei conceptuale și metodologice comune în abordarea problematicii specifice managementului acestuia.

Cursurile adresate societății civile cuprind o gamă diversificată de programe, atât în secvența studiilor universitare de master și doctorat, cât și în cea a studiilor postuniversitare, reperate organizatorice fiind detaliate pe site-ul Academiei.

INTELLIGENCE: Cum îi percepeți pe studenți și pe masteranzi când vin și cum îi vedeți când pleacă „în câmpul muncii”?

gl.bg. Teodoru Ștefan: Formarea și perfecționarea ofițerilor de informații sunt procese complexe care rămân provocări la adresa oricărui serviciu secret, mai ales în actualele condiții în care evoluțiile mediului de securitate sunt caracterizate de o dinamică fără precedent și un grad de predictibilitate relativ scăzut.

Beneficiind de sprijinul constant și din ce în ce mai susținut din partea conducerii Serviciului Român de Informații, astăzi, la nivelul Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul”, se derulează programe de învățământ care vin să răspundă din ce în ce mai bine exigențelor formulate de beneficiari. Prezența acestora la susținerea unor activități didactice conferă procesului de învățământ un grad ridicat de actualitate și ancorare în realitatea operativă, precum și un transfer direct de expertiză de la cei care au reușit în profesie spre cei care se pregătesc pentru a deveni profesioniști.

Acest mod de abordare a procesului didactic asigură totodată o îmbinare eficientă a teoriei cu practica operativă, dând posibilitatea unor reflexii în plan teoretic asupra modului de derulare a activităților specifice muncii de informații, cu evidențierea reușitelor și a nereușitelor, dar și cu identificarea și explicitarea acelor cauze/factori care au condus la situațiile prezentate.

Aceasta este dovada unei abordări moderne, de actualitate, a procesului didactic, beneficiarul direct fiind cel venit să învețe, să se pregătească, iar pe termen lung câștigul se reflectă cu siguranță în reușitele Serviciului.

Școala este cea care pune temelia și clădește structura „construcției” pe care o numim simplu ofițer de informații, iar beneficiarii sunt aceia care preiau această „construcție”, o amplasează în locul potrivit, funcție de „arhitectura” și nevoile Serviciului și o duc mai departe, finisând-o permanent, consacrarea venind odată cu rezultatele.

În acest context, afirmația conform căreia „viitorul unui serviciu de informații depinde de școala sa, prin valoarea ofițerilor pe care îi pregătește” este cu atât mai actuală și se constituie pentru noi într-o direcție de management strategic.

INTELLIGENCE: Este o postură dificilă cea în care răspunzi de modul în care își formează „abc-ul cunoașterii” viitorii ofițeri de informații?

gl.bg. Teodoru Ștefan: Doresc să vă spun încă de la început că în opinia mea nu poate fi oricine ofițer de informații. Vorbim de o profesie deosebită, care vizează o problematică specială, de interes național, care implică profesionalism și responsabilitate, în care reușitele trec aproape nevăzute publicului larg, deși acesta este beneficiar direct al stării de securitate națională, iar eventualele eșecuri generează consecințe uneori imposibil de surmontat.

Cu siguranță este vorba de foarte multă muncă, chiar sacrificii în multe situații, și dacă abilitatea, în sens larg, o vedeți legată de noroc, este nevoie și de așa ceva. Adevărații ofițeri de informații nu se bazează pe noroc, profesionalismul fiind elementul ce definește activitatea lor zilnică, dar în străfundul sufletului lor nu pot să nu recunoască momentele în care șansa le-a surâs, ca o muză pentru poet; dar muza, de cele mai multe ori, nu este acasă.

INTELLIGENCE: Cu ce se diferențiază Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul” în peisajul instituțiilor de învățământ din România, dar și raportat la propria istorie?

gl.bg. Teodoru Ștefan: Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul” oferă astăzi condițiile unui real campus universitar, înțelegând aceasta atât sub aspectul bazei materiale moderne de care dispune, cât și în ceea ce privește viața academică în sine, eventualele conexiuni cu ideea de regim cazon fiind de domeniul trecutului îndepărtat.

Academia este o instituție de învățământ tânără, unică la nivel național prin specificul său, care se bucură de un prestigiu câștigat cu multă trudă, aspect certificat de faptul că, în mod constant, concurența pentru a deveni cursant al acestei Școli a fost ridicată, în ultimii 4 ani putând vorbi de o medie de aproximativ 20 de candidați pe loc. Toate acestea vin să sublinieze că Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul” și-a găsit o identitate bine conturată în peisajul învățământului

universitar românesc, caracterizată prin echilibru, flexibilitate și profesionalism, având ca obiectiv pe termen mediu câștigarea unui prestigiu internațional, mai ales prin dezvoltarea activităților de cercetare în domeniul de competență asumat, în care conceptul de „intelligence” joacă un rol central.

A avea o entitate universitară care să asigure pregătirea la nivel național a ofițerilor de informații este un obiectiv pe care, în ultimii ani, tot mai multe state îl au în vedere, printre cele mai recente abordări în acest sens fiind cea a Franței care, relativ de curând, a înființat o academie de informații.

Rațiunea pregătirii ofițerilor de informații într-un sistem propriu de învățământ rezultă din necesitatea formării acestora în spiritul valorilor specifice profesiei, care, așa cum spuneam mai devreme, este una deosebită prin complexitate și importanță. Oricare altă formulă de învățământ nu este de natură să creeze deplin cadrul necesar pentru ca tinerii să accepte, într-o abordare de echilibru și responsabilitate, un sistem de valori fundamentale ale statului, să creadă în acestea și, mai ales, să acționeze în spiritul acestora.

Pornind de la realitățile operaționale ale misiunilor specifice desfășurate de către ofițerii de informații și având în vedere complexitatea acestora, necesitatea unei foarte bune pregătiri profesionale specifice trebuie să fie dublată de o educație și un nivel de cultură ridicat. Acestea sunt repere formative care pot să le permită înțelegerea și deschiderea față de complexitatea și evoluția lumii/societății, în postura de cetățeni ale căror responsabilități profesionale le conferă, în termeni de etică și deontologie, îndatoriri particulare.

În aceste condiții, existența Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul” este o garanție a pregătirii unitare a ofițerilor de informații, într-un cadru instituționalizat consacrat, cu certe valențe universitare, aspecte a căror valoare este dublată de faptul că în cadrul Academiei sunt școlarizați, în mod constant la nivelul ultimilor ani, ofițeri de informații pentru celelalte structuri informative din cadrul sistemului național de securitate națională.

INTELLIGENCE: Cum vedeți ANIMV peste 20 de ani?

gl.bg. Teodoru Ștefan: Pornind de la reperele care definesc existența Academiei astăzi, viitorul pe termen scurt și mediu trebuie să asigure atât dezvoltarea, prin continuitate, a construcției pe care o realizăm, cât și consolidarea realizărilor noastre, pentru a putea consacra un sistem de învățământ al cărui principal atribut să fie calitatea, ca o garanție a soluționării cerințelor beneficiarilor.

Având în vedere experiența acumulată, dar raportându-ne mai ales la rezultate, putem afirma că Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul” este pregătită pentru confruntarea cu noile provocări lansate învățământului și cercetării academice de „Viziunea Strategică 2011-2015 - Serviciul Român de Informații în era informațională”, care pune accent pe transformarea profesiei de ofițer de informații și calitatea resursei umane. Avem în vedere îmbunătățirea activității de pregătire profesională, prin utilizarea noilor tehnologii (e-learning, multimedia, videoconferință, biblioteci virtuale, programe interactive, simulatoare etc.) și asimilarea valențelor „puterii digitale” ca parametri indispensabili ai activității de intelligence.

Ca o prioritate imediată, Institutul Național de Studii de Intelligence trebuie să se afirme ca un pol al studiilor de intelligence și securitate, la nivelul căruia cercetarea științifică să se desfășoare într-un mediu colaborativ și competitiv, iar prin rezultatele previzionate, Serviciul Român de Informații să se manifeste ca principal actor pe piața cunoașterii, în domeniul securității naționale.

Totodată, se are în vedere operaționalizarea principiului „life-long-learning” prin corelarea prevederilor Ghidului carierei în Serviciu cu oferta de programe de formare continuă ce urmează a fi derulate printr-o structură nouă, specializată, a Academiei - Centrul de Formare Continuă și Învățământ la Distanță. Astfel, învățământul la distanță se poate constitui ca o alternativă viabilă a pregătirii ofițerilor de informații, pe anumite direcții, în contextul în care noile tehnologii oferă posibilitatea diseminării

programele de formare continuă în condiții de eficiență și de înnoire a metodelor activ-participative și a mijloacelor de instruire.

Cum va arăta Academia peste 20 de ani este dificil de spus, dar îmi doresc, în primul rând, să rămână în pas cu mersul Serviciului la acel moment și să fie în măsură să facă față cerințelor tot mai mari ale beneficiarilor.

Ba chiar mai mult, prin dezvoltarea capacităților de cercetare, să fie capabilă să anticipeze evoluțiile majore ale mediului de securitate și prin adaptarea continuă a programelor de învățământ să fie capabilă să pregătească viitorii ofițeri de informații cel puțin cu un pas înaintea prezentului.

Toate acestea însă depind de investiția care se va face în resursa umană a Academiei și în egală măsură de suportul pe care aceasta îl va avea din partea conducerii Serviciului.

20 de ani vor trece repede și cu speranță și puțin noroc am șansa de a vedea cu ochii mei în ce măsură tabloul descris anterior va semăna cu realitatea, în contextul în care la acel moment voi avea 67 de ani.

INTELLIGENCE: Care este lucrul pentru care sunteți foarte mulțumit din activitatea pe care ați făcut-o în cadrul instituției noastre de învățământ?

gl.bg. Teodoru Ștefan: În viață am avut șansa să merg și pe poteci puțin bătătorite sau chiar să deschid drumuri și spun șansă raportându-mă la satisfacțiile pe care ți le oferă reușitele, chiar dacă aceasta presupune eforturi deosebite și chiar sacrificii.

Venirea mea la Academie, după o experiență în operativ, în „prima linie”, certificată de rezultate, a constituit o reală provocare, în contextul în care a coincis cu declanșarea amplului proces de transformare instituțională a Serviciului Român de Informații, definit în cadrul „Viziunii Strategice 2007-2010”.

Racordată acestui proces, Academia a avut ca repere definirea unei noi construcții de învățământ, centrată

pe conceptul de „intelligence” și așezarea sa pe criterii de eficiență, redefinirea formelor și conținuturilor pregătirii de informații, precum și proiectarea și operaționalizarea unor noi proiecte educaționale care să vizeze societatea civilă, dar și promovarea cercetării științifice, aspecte menite să asigure un răspuns adecvat la noile exigențe dictate de evoluțiile mediului de securitate.

Rezultatele, obținute prin efortul comun al tuturor cadrelor Academiei, având la bază și acumulările anterioare, nu au întârziat să apară, anul 2010 marcând certificarea, de către Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Superior, a îndeplinirii standardelor naționale de acreditare, prin acordarea celui mai înalt calificativ național - grad ridicat de încredere.

Dacă anul 2010 este cel care a marcat confirmarea racordării învățământului de informații la procesul de reformă a învățământului superior din țara noastră, anul 2011 a marcat desacralizarea Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul” în categoria universităților de educație și cercetare științifică.

Aceasta vine să reconfirme că Școala noastră și programele de învățământ derulate îndeplinesc standardele de referință și indicatorii de performanță, conform Cadrului național al calificărilor, armonizat cu cel european, fiind totodată o recunoaștere la nivel național a garanțiilor de calitate și profesionalism pe care Academia le oferă beneficiarilor, ca structură de învățământ superior, unică la nivel național prin specificul său.

Iată câteva dintre reperetele care definesc actuala etapă ce marchează existența Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul”, caracterizată prin calitate, mobilitate și recunoaștere la nivel național, în ale cărei activități de învățământ și cercetare, conceptul de „intelligence” joacă un rol central.

INTELLIGENCE: Domnule rector, vă felicităm și vă dorim succes!

Studentenția ... antrenament pentru ascensiune în carieră

| Florin Arpășanu

Nu știu ce facultăți și universități au frecventat alții, cum au studiat și cu ce fel de amintiri au rămas, dar mă trec fiorii de fiecare dată când îmi aduc aminte de perioada petrecută în Academia Națională de Informații, în chiar perioada de început a funcționării acesteia (pe vremea aceea se numea Institutul Superior de Informații), când zi de zi, îmbrăcați în uniformă, încolonați, disciplinați, defilam între locul de adunare și sălile de curs, între dormitoare și sălile de studiu ori cele de sport. Și cu atât mai mult tresalt de emoție atunci când îmi reînvie în memorie imagini ce îmi par atât de actuale cu tineri alergând spre autobuzul care avea ca destinație orașul ... că doar așa puteau prinde trenul ce îi ducea spre casă o dată la o lună sau poate chiar la două.

Nu am nicio intenție de a-l copia pe Ion Creangă, dar mi s-a părut cea mai potrivită frază de început pentru a spune... Povestea. Nu e doar povestea celui care activează în domeniul apărării și securității naționale de mai bine de două decenii, nici a instituției care anul acesta a împlinit 22 de ani de existență, ci a unui stil de viață învățat și asumat, a unui sistem de valori, a unor reguli universale fără vârstă, aplicate necondiționat și împărtășite cu generozitate de oameni dedicați și devotați meseriei (experți în contraspionaj, profesioniști ai filajului, maeștri ai analizei).

În momentul în care mi s-a propus să scriu un eseu adecvat momentului aniversar prilejuit de împlinirea a 20 de ani de la înființarea instituției de învățământ a Serviciului Român de Informații am apreciat că îmi va fi ușor...am atâtea de spus, s-au petrecut atâtea evenimente în aceste două decenii, însă mi-am dat ulterior seama cât este de dificil...totuși pot spune așa de puțin, pentru că umbrele nu vorbesc, tainele nu se deschid celor neinițiați, iar esența Serviciului este să acționeze în liniște, fără a-și face publice operațiunile sau mai pe scurt să facă și să tacă.. Am căutat apoi să îmi adun gândurile, să îmi organizez ideile, să îmi stilizez expresiile și să formulez în câteva cuvinte o pledoarie pentru necunoscuții din Serviciul Român de Informații care servesc Adevărul, Dreptatea și Cinstea, dar în același timp o punere în temă a reprezentanților societății civile cu privire la resorturile motivaționale ale ofițerului de informații.

Timp de patru ani am tocit hainele statului pe băncile Academiei Naționale de Informații. Am fost martorul despărțirii de Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” (1993) și am participat cu entuziasm la toate activitățile determinate de mutarea în sediul

“
**Nu știu ce facultăți
și universități
au frecventat alții,
cum au studiat
și cu ce fel de
amintiri au rămas,
dar mă trec fiorii
de fiecare dată
când îmi aduc aminte
de perioada
petrecută în
Academia
Națională de
Informații**
”

de pe Șoseaua Odăi. Am analizat cu minte de ucenic în arta informațiilor evenimentul de la Berevoiești (1991) și accidentul aviatic de la Balotești (1995). Am fost ultima generație avansată ofițer la sfârșitul anului trei.

Lista de amintiri cu valențe personale poate continua, dar mesajul pe care vreau să îl transmit este altul. Dacă anii petrecuți în Academie au fost în număr de patru, o să mă folosesc de acest număr pentru a dezvălui tot atâtea lecții de viață învățate/asimilate în contextul pregătirii de care am avut parte și aplicate apoi în activitatea profesională. Sunt idei simple, dar a căror materializare este deosebit de dificilă în activitatea practică. Fără inițiativă, spirit combativ, perseverență și pasiune cele patru lecții nu au nicio valoare.

Lecția nr.1

Eram în anul doi și deja începusem să ne credem zmei. Aveam formidabila experiență a trei sesiuni pe care le trecusem cu brio așa că nimic nu mai părea că ne poate sta în cale să devenim contraspioni. Conform programei, ni se introduseseră noi discipline și așteptam să facem cunoștință cu profesorii care le vor preda. Dintre toți, doar unul ne inspira teamă. O teamă indusă de faima pe care și-o crease în rândul colegilor cu un an mai mare, fiind determinată de severitatea sa, de stilul imprevizibil și în același timp riguros prin care examina studenții, pe care îi pune în situații dificile folosind întrebări capcană, în care logica, raționamentul și ingeniozitatea erau strâns împletite.

Prima întâlnire a fost una de cunoaștere. „Dom' profesor” nu era nici pe departe sperietoarea la care ne gândeam. Avea o puternică forță prin care îți capta atenția și te ținea cu sufletul la gură. Informațiile pe care le analiza cu lejeritate nu erau noi și nici necunoscute, nu erau banale, dar nici nu debordau de atractivitate, însă modul în care le compunea și le interpreta era de-a dreptul fascinant, iar concluziile uimitoare.

Cu prilejul primei întâlniri ne-a dat și cheia cu care puteam descifra sensurile problemelor. Totul a sunat atât de familiar și de natural încât nu ne-am dat seama pe loc cât de prețioasă este informația și că de fapt ni se prezintă o metodă ... Nu ați venit aici să asimilați

cunoștințe ... asta o poate face orice individ care are timp să citească. Cine citește un sac de cărți de legislație nu devine avocat. Hârtia numită diplomă nu are nicio valoare dacă posesorul nu face dovada competenței profesionale. Într-o facultate nu e importantă cantitatea de cunoștințe, ci formarea unui stil de gândire. Învățați să gândiți, să puneți întrebările potrivite și să știți unde să căutați răspunsurile! Fiți suspicioși! Nu luați de bună nicio informație până nu o verificați, până nu îi înțelegeți sensul și semnificația!

Mai târziu, în cadrul seminariilor și a exercițiilor practice am început să aplicăm Metoda. La început era mai greu ... timpul ne presa, mintea nu era suficient de flexibilă și deseori dădeam rateuri. Dar am perseverat.

Am aplicat din ce în ce mai des Metoda, am rafinat-o, i-am adăugat procedee științifice și în cele din urmă a devenit atât de familiară încât se poate spune că ne-a intrat în sânge. Astăzi nu concep să încep o activitate ori să vorbesc despre o problemă fără să o analizez sub toate aspectele... Cine? Ce? Când? Unde? Cum? De ce? Dar dacă?...ceva ce seamănă cu binecunoscutele expresii „taie firul de păr în patru” sau „măsoară de două ori înainte să tai o dată”.

Vă mulțumesc „dom' profesor” pentru că ne-ați învățat să gândim.

Lecția nr. 2

Să nu se creadă că, fiind o instituție de tip militar, studenții Academiei se comportau ca un fel de roboței care acceptau și executau ordinele fără crâcnire. La începutul anilor 90' era o modă ca oricine să critice și să conteste aproape orice. Crescând și educându-te într-un asemenea mediu era dificil să nu te porți similar, drept pentru care aveam uneori tendința de a contesta anumite norme și proceduri pe care le consideram inutile, lipsite de logică, caduce, învechite. Existau momente în care purtam discuții în contradictoriu cu cei ce aveau sarcina să aplice regulile respective, considerând că încearcă să ni le impună doar din rutină.

Situația nu a durat foarte mult și a fost rapid detensionată în urma unei discuții lămuritoare cu unul

din profesorii ce aveau funcție de conducere în cadrul Academiei. Cu un calm imperturbabil, a abordat fiecare aspect considerat de noi problematic...ne-a ascultat obiecțiile și neclaritățile, și-a notat cu meticulozitate toate opiniile, apoi a început să dezmembreze eșafodajul pe care ne clădisem noi teoria.

Ne-a cerut în primul rând să ne argumentăm solicitările, iar apoi să facem propuneri concrete prin care să înlocuim ceea ce vrem să desființăm. Am încercat să aducem cât mai multe dovezi în sprijinul nostru, dar aproape toate erau justificări ale unor activități nerealizate, de fapt motive pentru a încerca să scăpăm de anumite obligații.

Ni s-a explicat atunci diferența între justificare și argumentare. „Dom' profesor” a precizat că nu poate exista un domeniu nereglementat și e gata să ne susțină dacă reușim să îl convingem că ideile noastre sunt mai bune și pot schimba în bine cadrul normativ intern. Nu aveam încă experiența necesară să facem o schimbare. Opiniile noastre ușor revoluționare erau marcate de subiectivism. Nu priveam situația în ansamblu, ci doar ceea ce consideram că ne afectează. Nu luaserăm în considerare și consecințele sau efectele conexe. Aveam perspectiva „hoțului”, dar nu și cea a „polițistului”.

Sunteți tineri și vreți multe, dar analizați din toate punctele de vedere înainte să vă exprimați liber ideile, pentru că s-ar putea să greșiți și atunci oferiți inamicului muniție să va atace. Faceți brainstorming înainte de a ieși în public. Pregătiți-vă discursul. Când aveți de gând să vă angajați într-o polemică asigurați-vă că aveți argumente indubitabile care să vă susțină opinia!

Am învățat astfel că nu întotdeauna cel care solicită ceva are dreptatea de partea sa și nu mereu ceea ce nu îți convine este greșit. Constrângerile au rolul lor. La fel sancțiunile și recompensele. Sunt mii de motive pe care le poți aduce în susținerea unei idei, dar nu contează decât cele care sunt valabile pentru cât mai multe situații posibile, evitând haosul.

Ori pentru aceasta ai nevoie de cunoașterea foarte bună a domeniului, de experiență practică, de ingeniozitate. Nu e de bun augur să pleci la o confruntare sperând că

celălalt e mai puțin pregătit.

Trebuie să fii în stare să faci față la orice provocare.

Vă mulțumesc „dom' profesor” că ne-ați învățat cum să reducem procentul de greșeli.

Lecția nr. 3

În jurul vârstei de 20 de ani eram toți avizi de cunoaștere și asimilam cunoștințele precum un burete care absoarbe apa. Memoram pagini întregi, efectuam exerciții practice și jocuri de rol, ne simțeam bine pregătiți.

Dar una este să citești despre cum se face și alta e să faci efectiv. Una e să rezolvi o situație regizată și altceva este să te confrunți cu realitatea din teren.

Am fost repartizați să efectuăm stagiul de practică la diferite structuri, la diverse birouri. Ni s-a prezentat planul de pregătire și punctele pe care trebuia să le atingem. După scurtele discuții de cunoaștere cu ofițerul desemnat să ne fie mentor ni s-a indicat un anumit scaun din spatele unui birou și am fost invitați să luăm loc. Cadrele erau într-o continuă mișcare ... unul venea, altul pleca, scriau, așezau hârtiile în dosare, discutau între ei pe un ton scăzut să nu îi deranjeze pe ceilalți.

Nu a durat mult și mentorul mi-a pus pe birou vreo treizeci de file. Să le faci inventarul și apoi plecăm. Tacticos am luat o foaie de hârtie și am început să le ordonez cronologic pe o coloană, ceea ce mi-a luat vreo 15 minute După vreo două ore ne-am dus și am discutat cu o persoană, apoi ne-am întors la sediu. Hai, acum scrie! Eram buimac. Ce să scriu? Tinere, aici nu avem timp de dădăceală. Ai citit dosarul pe care l-ai inventariat? Acolo era scris tot ce trebuie să facem! Păi, eu credeam că nu am voie să citesc ce scrie în ele ... Crezi că dacă nu aveai voie ți le dădeam? Ține minte de la mine, meseria asta nu se învață, ci se fură! Fii atent la toți din jurul tău, întreabă acolo unde nu înțelegi (mai bine întrebi decât să greșești), planifică-ți activitatea, vino cu inițiative, improvizează. Timpul nu stă, iar noi nu avem vreme să povestim.

Trăim în secolul vitezei și dacă nu ne adaptăm rapid rămânem în urmă. În ziua de azi, nu mai întâlnești imagini idilice cu maestrul care repetă alături de ucenic până când acesta învață perfect mișcărilor. Astăzi se expun principiile, se indică obiectivele, se pun la dispoziție resursele și restul este exercițiu individual, autoînvățare.

Însă munca ofițerului de informații nu se poate baza doar pe învățare. Pentru a depăși situațiile cu care ne confruntăm, trebuie să ne folosim la maximum spiritul de observație, să avem atenție distributivă, să învățăm din reușitele altora, dar mai ales din greșelile lor, să încercăm să nu repetăm erorile, să inovăm, să folosim resursele eficient, să fim cumpătați, să avem inițiativă.

Lecția nr. 4

Fiecare soldat are în raniță bastonul de mareșal! O analiză a ceea ce a vrut să spună Napoleon s-ar întinde cu siguranță pe multe pagini. Dacă ar fi să rezumăm însă, putem afirma că oricine are șansa să se afirme și să performeze într-un anumit domeniu. Un rol important revine aici atât talentului, cât și norocului. Dar degeaba are cineva talent dacă nu e dublat de muncă intensă, căci cu timpul abilitățile native se vor pierde dacă nu sunt cultivate și exersate. Nimeni nu se naște spion sau, dacă e să luăm opusul, contraspion. Dar oricine poate deveni.

În comunitatea de informații există o vorbă potrivit căreia un ofițer se formează în cinci-zece ani. Adică, după o perioadă în care face cunoștință cu sistemul și regulile lui, conducerea Serviciului se poate baza pe un om destoinic. Nimic nou sub soare ... asta se întâmplă în orice instituție. Cu un singur amendament ... acei „cinci ani” și cei ce urmează ar trebui înmulțiți cu doi sau chiar cu trei.

Aptitudinile sunt necesare, dar nu și suficiente. E nevoie de foarte multă muncă, care nu se limitează la orele de program. Ofițerul de informații nu e un simplu angajat cu un job oarecare la stat. El este un artist, iar arta se face cu pasiune și perseverență, ceea ce nu se poate realiza decât dacă alături de muncă asiduă se pune și suflet.

Cine intră în joc și e cuprins de el, devine dependent...cu greu se mai poate lăsa. Ofițerul de informații e dependent de muncă, ale cărei rezultate puțini le cunosc. Ore muncite după program, nopți nedormite, cine le mai ține socoteala? Important este să îți atingi scopul, iar acela e securitatea națională. Cum se cuantifică aceasta? Greu de spus, poate doar istoria va recunoaște meritele celor ce au contribuit la asigurarea ei.

Care sunt beneficiile personale? În niciun caz acestea nu sunt de ordin material. Putem vorbi, dacă vreți, de o mulțumire sufletească, de sentimentul că, mai mult decât ați face datoria, ai făcut un lucru bun.

Există, e drept, și o răsplată instituțională, recunoașterea meritelor fiind transpusă în diverse recompense de tip militar (avansări în grad, promovări în funcție etc.).

Și ajungem iată și la partea vizibilă a spuselor lui Napoleon...da, orice angajat al Serviciului poate ajunge comandant, dar doar după parcurgerea unui drum lung și anevoios. Nu e suficient să îți faci treaba, trebuie să o faci ca un profesionist și nu ca oricare, ci să demonstrezi că esti cel mai bun.

Și de aici se extrage și esența ultimei lecții: Vrei să fii apreciat...pregătește-te ca un profesionist, vrei să fii cel mai bun...pregătește-te să faci sacrificii! Nu jertfe pe altar, ci sacrificii în ce privește viața personală.

Mulțumesc tuturor celor ce au contribuit la formarea mea profesională, profesori, mentori, colegi și îi asigur că îmi dau silința să le urmez exemplul, pegătind la rândul meu pe alții, destăinuind tinerilor din experiența și priceperea pe care le-am dobândit în activitate.

Amintiri din Academie...

| Andreea-Elena Bărbătescu

“
**Într-o dimineață
de septembrie
o mână de siluete
îmbrăcate în mozaic
se îmbarcau
într-o aventură
care avea
să dureze 3 ani.**
”

Încă îmi amintesc prima zi în Academie... Intram pe poarta misterioasei instituții cu gândul spre un nou început, puțin temătoare, dar în același timp entuziastă pentru că nu știam ce urmează să se întâmple, întrebându-mă dacă va fi așa cum văzusem în filmele cu James Bond. La acel moment nu puteam găsi răspunsuri, puteam doar să îmi imaginez.

Toți prietenii îmi spuneau că facultatea este cea mai frumoasă perioadă a tinereții și eram curioasă dacă acest lucru este valabil și pentru Academia Națională de Informații. Astfel, într-o dimineață de septembrie o mână de siluete îmbrăcate în mozaic se îmbarcau într-o aventură care avea să dureze 3 ani.

De la prima zi până la ultima, am adunat multe amintiri: emoțiile jurământului sau ale dimineților de luni când se ridică drapelul, primele contacte cu viața de student militar (care ne-au ajutat să devenim mai responsabili), și confruntarea cu tot ceea ce presupune noțiunea de „secret”.

Însă, cele mai frumoase amintiri sunt momentele petrecute cu colegii. Împreună cu ei am experimentat și bune și rele. Dar cel mai important lucru a fost faptul că am devenit o echipă.

Deși urma să fim repartizați în instituții diferite (SRI, MApN, SPP, MJ/ANP), acest lucru nu a fost un impediment, Academia ne-a unit, am fost solidari și așa cum am mai menționat, am câștigat prietenii adevărate.

Această instituție și-a pus amprenta asupra stilului nostru de viață. Când spun asta nu mă refer la elementele de detaliu ale programului, ci la ceea ce presupune viața de student în Academie: rigoare, tenacitate, disciplină, călire a voinței, educație, tăria de a trece peste privațiuni, punctualitate, respect, dar nu numai.

Acum închid ochii pentru o clipă și mă întorc în timp: emoțiile și stresul sesiunilor, întrecerile sportive cu Academia de Poliție, mesele festive cu ocazia zilei naționale de 1 Decembrie sau a celei a Serviciului Român de Informații (26 martie), orele de curs care ne captivau datorită domnilor profesori care ne întăreau convingerile că facem parte dintr-un grup elitist cu o misiune dificilă: apărarea securității naționale pe frontul nevăzut.

Amintirile legate de această perioadă sunt foarte multe și frumoase. Este dificil să fac referire doar la una. Nu pot să uit prima tragere cu pistolul Carpați sau prima soldă, primele încercări de defilare de la Bran sau primele cuvinte adresate de domnul director, George-Cristian Maior, care ne-au ajutat să înțelegem locul și misiunea noastră: securitatea națională.

Aici am găsit profesori deosebiți, cu experiență în domeniu. Pot să spun că am avut șansa unor profesori excepționali care, dincolo de cunoștințele predate și de faptul că ne-au ajutat să devenim ofițerii de astăzi, ne-au mai învățat să fim și oameni. Pentru mine, acest loc a însemnat foarte mult.

Am pășit cu teamă și emoție în prima zi de facultate și am ieșit victorioasă în ultima zi. Am plâns, am râs, am sperat, am învățat, m-am distrat.... Nu regret nimic din ce am trăit acolo.

Astăzi, gândurile mele zboară des la timpul petrecut în Academie și la ce a însemnat această facultate.

Cei trei ani de muncă și efort au culminat cu avansarea, în data 29 iulie 2010, în corpul ofițerilor... Din păcate, această frumoasă perioadă în Academie s-a sfârșit într-o singură zi, iar fiecare dintre noi ne-am urmat cariera în structurile/instituțiile în cadrul cărora am fost repartizați.

Acum, de câte ori pășesc în curtea Academiei, în calitate de fost student, amintirile revin, iar eu devin de fiecare dată nostalgică.

Aș mai vrea să citesc pe banca din parc, să mă relaxez în serile de vară călduroase plimbându-mă pe aleile Academiei sau să particip la discuții interminabile referitoare la viitoarea activitate de ofițer de informații. Se spune că o parte importantă din sufletul unui fost student rămâne în locul unde a studiat. Sunt convinsă că fiecare dintre foștii absolvenți ai acestei instituții poartă în suflet o parte din specificul acestui loc.

Deseori, după terminarea celor trei ani, am discutat cu foștii colegi despre semnificația perioadei petrecute în Academie.

Majoritatea au confirmat faptul că într-adevăr ceva din noi a rămas în Academia Națională de Informații și mulți dintre ei ar dori să retrăiască clipele petrecute acolo.

După aproximativ doi ani de activitate în cadrul Serviciului Român de Informații, m-am convins de ceea ce înainte doar bănuiam: pentru a deveni un bun ofițer de informații, pe lângă pregătirea de specialitate, este nevoie și de una transdisciplinară.

Astfel, pe lângă cunoștințele de limbi străine, sunt necesare și cele care vizează domenii precum: geopolitica, istoria, economia, logica, psihologia, etc.

Așadar, acum sunt convinsă de faptul că pregătirea ofițerului trebuie începută încă din Academie, deoarece acest lucru nu se poate realiza într-o singură zi.

Acum, pentru mine, Academia Națională de Informații înseamnă speranță pentru securitatea și viitorul țării. Reprezintă locul unde se pregătesc și se formează ofițerii de mâine, unde se pun bazele muncii de informații, unde viitorul ofițer își aprofundează cunoștințele, ofițer, care, deși la început este temător și nu prea știe despre ce este vorba, va trebui să lucreze cu sursele umane, cu mijloacele și metodele puse la dispoziție pentru realizarea securității României.■

I Dan Bașca

“
ANI
a fost,
pentru mine,
un loc
și un
timp
al contrastelor
”

Îmi aduc aminte prima zi de student la ANI, pe atunci INI (Institutul Național de Informații) de parcă ar fi fost ieri. Primul curs, luni dimineața, la ora opt, cel de psihologie. În clasă intră un profesor cu o înfățișare cel puțin bizară, cu părul vâlvoi, privirea sașie și gesturi abrupte.

În loc de bună-dimineața, decretează sec: „ce onoare pe voi să vă începeți primul an în această instituție cu mine, cel mai inteligent și, desigur, cel mai frumos dintre profesori!”.

Nu am înțeles nici acum, după 15 ani, dacă această introducere a fost un test de reacție pentru proaspeții studenți sau o afirmație sinceră (în fond, de la un profesor de psihologie te poți aștepta cam la orice, nu?).

Cam aceasta a fost, de altfel, și concluzia la finalul celor patru ani. Nu am știut niciodată cu siguranță dacă a fost „pe bune” sau dacă, din contră, a fost o lungă piesă pusă în scenă de un regizor plin de finețuri. Asta pentru că ANI a fost, pentru mine, un loc și un timp al contrastelor.

Pe de o parte, am avut profesori geniali (cu respect d-lui Drăghicescu sau d-lui Crăciun), iar pe de altă parte am trăit situații care l-ar fi făcut și pe Kafka să roșească de invidie.

Nu voi da nume, însă nu pot să nu-mi aduc aminte polemica pe care am avut-o pe marginea forței de atracție gravitațională, când profesorul (și membru al Academiei Române pe deasupra!), îmi perora cu o superioritate suverană despre modul în care corpurile cu masă (ex. stelele) resping undele electromagnetice (lumina, în speță), aducând ca argument un sofism teribil: „așa spune Lucian Blaga, în a sa teologie fizică!”. Bine că Stephen Hawking nu l-a citit pe Blaga!

Îmi aduc aminte, de asemenea, de numeroasele discuții în contradictoriu cu d-na Victoria Vușcan, șefa catedrei de limbi străine, profesoara noastră de engleză și, pe deasupra, coordonatoarea grupei mele.

Dumneaei nu înțelegea de ce insist eu să citesc George Orwell sau Aldous Huxley, când biblioteca geme sub greutatea cărților lui Charles Dickens. Eu, la rândul meu, nu înțelegeam de ce trebuie să citesc romanele victoriene, cam fade după gustul meu, în loc să mă

delectez cu o distopie autentică... deh, non-conformismul tinereții!

Nu am reușit să o conving pe d-na Vușcan că aș avea dreptate, motiv pentru care mi-am pus ambiția să-i demonstrez fronda printr-un fel de grevă, deci nu am mai învățat nimic la engleză, cel puțin o perioadă.

Omisesem un mic amănunt: d-na Vușcan stătea ceva mai bine decât mine la capitolul ambiție! Dumneai și-a pus în plan să mă facă să învăț engleza, motiv pentru care, la finele anului patru de studii, am fost repartizat la Grupul de Relații Externe, în parte și datorită rezultatelor bune pe care le-am obținut, în cele din urmă, la engleză!

În prezent, am privilegiul să conduc Direcția de Cooperare Internațională a Serviciului, unde vorbesc și scriu în engleză destul de des. De altfel, înainte de actuala funcție am petrecut doi ani și jumătate la Bruxelles, ca reprezentant al Serviciului la NATO, unde 90% din viața mea se întâmpla în limba engleză. Doamna Vușcan a fost pe deplin răzbunată!

Ca o concluzie, după 11 ani de la absolvire, mă încercă o ușoară nostalgie după o cărticică mică, albă, format A5, conținând „abc-ul” în materie de engleză din domeniul informațiilor. Colegii de academie vor recunoaște, desigur, trimiterea la „Cloak and Dagger Stories”.

Din seria contrastelor Academiei îmi mai vine în memorie „pregătirea militară”. În toți cei patru ani am crezut - de altfel, acesta este motivul pentru care am ales ANI în primul rând - că această instituție de învățământ are ca menire plămădirea celor mai bine pregătiți angajați ai statului român, a celor mai puternice caractere și mai independente spirite. Ei bine, dincolo de curricula academică, incontestabil superioară față de ce ofereau la acea dată celelalte universități din România, la partea cu „spiritele independente” se pare că mă cam înșelasem.

Valorile centrale nu gravitau în jurul independenței ci, din contră, glisau către polul opus, cel al conformismului.

Lăsând la o parte uniformitatea impusă de purtarea uniforme (pe care am privit-o mai degrabă ca pe un simbol al apartenenței la o elită, nu ca pe un corset detestabil), a existat acea parte a „pregătirii militare” care nu are nimic a face cu perspectiva unei conflagrații. În termeni mai puțin academici, experiența trece cunoscută drept „căprărie”.

Nu voi aduce în discuție groaza cu care priveam frunzele căzând toamna din copaci (în condițiile în care dreptul la fericire la sfârșit de săptămână depindea invers proporțional cu densitatea de frunze nemăturate de pe sectorul propriu - atunci când nu depindea, pur și simplu, de toanele vreunui comandant), ci voi evoca un alt episod: în prima sesiune, cea din iarna anului întâi, eram, împreună cu toți colegii de an, speriați sincer de examenul la Istorie Socială a Românilor care se anunța devastator. Motiv pentru care, cam toată suflarea învăța pe rupe, ignorând zăpada care se așternea lin pe copacii din curtea Academiei și, mai grav, pe aleile din aceeași incintă.

Nici nu bănuiam atunci că dușmanul se infiltra insidios în curtea ANI, în timp ce mintea noastră zburda undeva între formarea poporului român și „apogeul” său comunist. Ei bine, cam pe când se instalase panica cu privire la șansele de a trece examenul, am fost „convocați” în curte la o sesiune de dezșăpezire la lopată a aleilor. Operațiune care a reprezentat, de altfel, o binemeritată bulă de oxigen. La propriu.

Nu asta este partea dramatică, ci faptul că, după trei ore de muncă intensă, când comandantul de batalion a cedat, într-un final, rugilor noastre de a ne reîntoarce la studiu, am apucat să vedem, înainte de a intra înapoi în camere, un buldozer în toată splendoarea lui, care a dat o tușă finală, ca de artist, dezșăpezirii noastre.

Ceea ce a durat cel mai mult a fost realizarea faptului că acel buldozer ar fi putut face în 10 minute tot ceea ce noi, vreo 80 de oameni, am realizat în trei ore...una dintre multele lecții despre frustrare pe care a trebuit să le învățăm. Am înțeles atunci, privind la lama buldozerului, că aceasta nu are un simplu rol de îndepărtare a zăpezii, ci îndeplinește o misiune mult mai subtilă, aceea de nivelare a conștiințelor.

Dacă era necesar sau nu, dacă ne-a ajutat să fim ofițeri mai buni, cu un spirit puternic și independent sau dacă, din contră, a contribuit la tocirea dinților unor lupi prea tineri rămâne o discuție deschisă...

Tot la capitolul contraste includ și starea de spirit a majorității studenților. Deși toți ne lamentăm cu privire la mai orice detaliu, ne bucurăm sincer în fiecare seară de duminică atunci când ne reîntâlnim după un weekend petrecut „acasă”.

Deși oficial detestam viața cazonă, adevărul e că în vacanțe îi duceam uneori lipsa. ANI devenise, pe nesimțite, „a doua familie”. Unele dintre cele mai trainice prietenii pe care le-am legat pe parcursul vieții mele, cel puțin până acum, sunt datate în anii studenției la ANI.

Faptul că eram „închiși” acolo ne-a obligat să găsim un modus vivendi, să ne cunoaștem și să conversăm. Și toate astea într-o epocă în care telefoanele mobile abia apăruseră iar internetul era rara avis!

Nu voi intra în detaliile unei liste prea lungi, însă nu pot să trec peste această parte a evocării fără să-mi opresc o secundă filmul memoriei asupra sutelor de ore petrecute fie citind, fie în antrenamente de volley (salutările mele colegilor de echipă, în special fraților Șerbănescu! Salutări, de asemenea, antrenorului Dan Smâdrul!) sau asupra altor sute de ore dedicate competițiilor de bridge sau whist. Nu vreau să insist nici pe studiul empiric al teoriei probabilităților, pe care îl realizam destul de frecvent cu ajutorul unui joc ce implică două zaruri marcate de la 1 la 6 pentru că mă tem că așa putea fi interpretat greșit de către cititorii mai puritani!

Dacă, pornind de la contrastele descrise mai sus, ar fi să numesc un lucru, unic și irepetabil, care a fost creat de Academie este acel esprit de corps care s-a format în baza coeziunii și camaraderiei de atunci și de acolo.

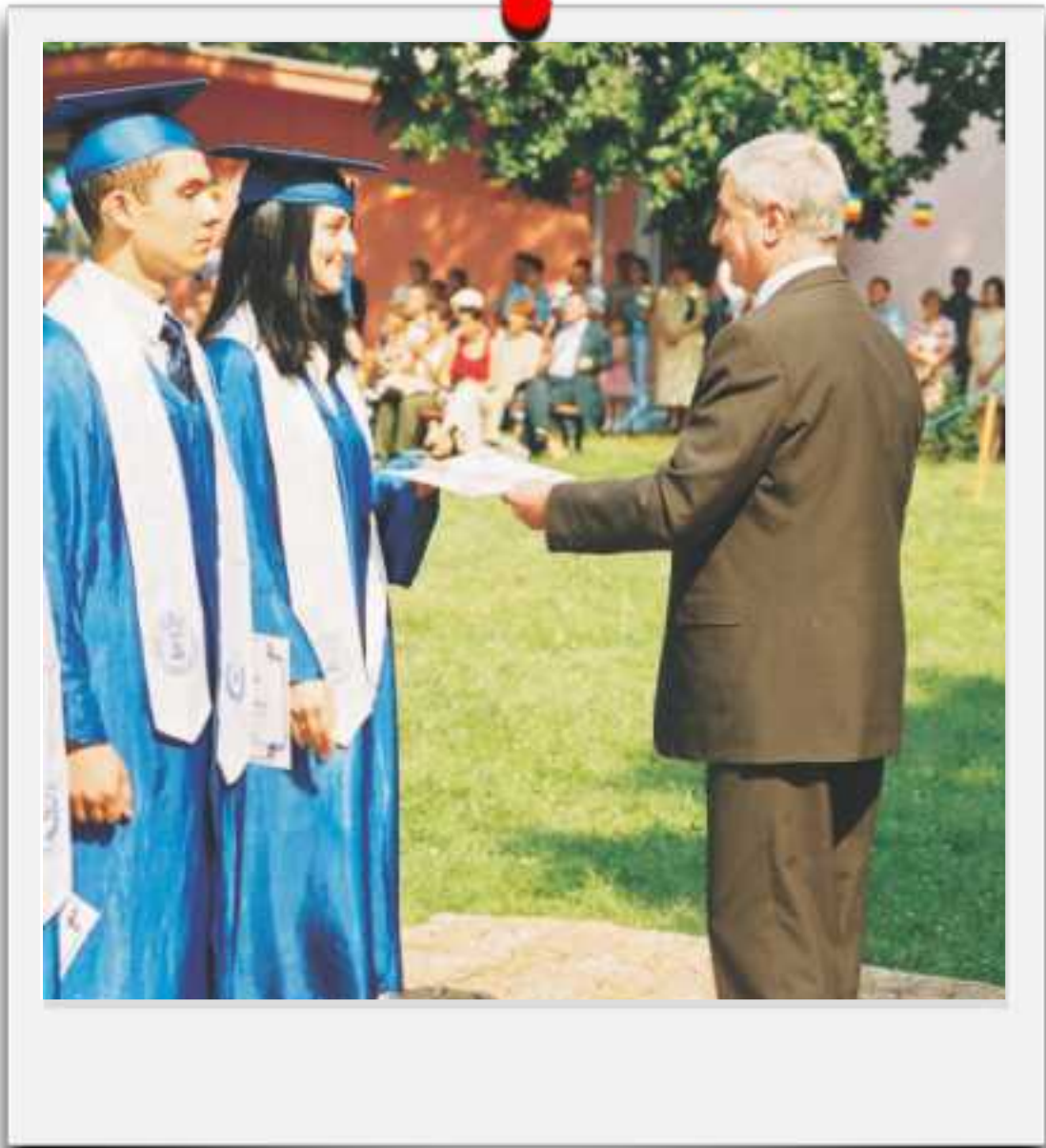
Generații întregi de absolvenți, dintre care un număr destul de mare continuă să fie angajați ai Serviciului, ne simțim în continuare solidari tocmai datorită faptului că „suntem aniști”. În opinia mea, poate eronată, poate

exaltată, această legătură creată atunci este unul dintre motivele pentru care Serviciul nostru este astăzi una dintre cele mai coerente instituții ale statului român.

În ciuda (sau poate tocmai datorită!) acestor contraste, pot afirma acum, fără ezitare, că ANI rămâne pe un loc special în amintirile mele: acolo am trăit unele dintre cele mai mari satisfacții personale, acolo am îndurat unele dintre cele mai crunte frustrări. Acolo am cunoscut oameni frumoși și inteligenți, cu care am legat prietenii trainice.

Tot acolo mi-am cunoscut soția și, în mare măsură, acolo a dospit, timp de patru ani, o bună parte din ceea ce mă definește pe mine astăzi ca individ. Sunt ceea ce sunt - personal și profesional - și datorită, sau - după caz - din cauza Academiei. Nu am afirmații categorice cu privire la ANI și nu am decât o singură certitudine: dacă așa avea ocazia, așa lua-o de la capăt, din nou, exact la fel! □

La Mulți Ani, ANI!

De 20 A.N.I.

| Marius Liviu Bideaua

“
După încheierea
facultății sau
a masteratului
se păstrează
de multe ori
prieteni
pentru o viață.
”

11 septembrie 2001... Ceea ce avea să se dovedească a fi cel mai mare atentat terorist din istorie se afla în plină desfășurare. Și nu oriunde, ci în Statele Unite ale Americii: nu doar „farul” democrației în lume, dar și marea putere capabilă să-și proiecteze și să-și apere interesele la nivel global, inclusiv prin intermediul celei mai dezvoltate comunități de *intelligence*. Nu era poate cel mai bun moment să te îndrepti către intrarea într-un serviciu de informații ...

Vă întrebați poate ce legătură are evenimentul de la 11 septembrie 2001 cu Academia Națională de Informații, ai cărei două decenii de existență îi sărbătorim prin intermediul acestui număr special al revistei „Intelligence”?

Răspunsul este simplu din perspectivă strict personală: în linii mari aceasta era frântura de realitate văzută prin ochii unui absolvent de istorie, aflat în pragul începerii unei cariere profesionale, hotărât să-și îndrepte pașii către Serviciul Român de Informații.

Evenimentele ulterioare au demonstrat că am luat decizia cea mai potrivită din punct de vedere profesional, la această stare de fapt, resimțită ca atare și la acest moment, contribuind în primul rând Academia Națională de Informații (acum Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul”) care a venit, la acel moment, cu o ofertă educațională și formativă greu de refuzat: primul curs de masterat, adresat absolvenților de studii universitare, având ca finalitate încadrarea în Serviciul Român de Informații.

Pentru prima dată după momentul admiterii la Facultatea de Istorie din cadrul Universității București sunt nevoit să parcurg stresul și emoțiile aferente unei admiteri, dar mai ales ale unui riguros sistem de selecție și testare, totul culminând cu un examen de admitere de înaltă ținută universitară.

Rezultatul fiind unul pozitiv, la 1 octombrie 2002, acum aproape 10 ani, am devenit masterand al Academiei Naționale de Informații în domeniul „Managementului activității de informații pentru realizarea siguranței naționale”.

Formare, dar și educație

Atunci când ne gândim la un masterat avem în minte ideea aprofundării de către o persoană a studiilor universitare dintr-un

anumit domeniu de specializare. Pentru profesorii și instructorii Academiei Naționale de Informații treaba este însă mult mai complicată și mai complexă, dar, în același timp, cred eu, plină de satisfacții.

În primul rând pentru că trebuie să formeze un număr de candidați la intrarea în rândurile Serviciului Român de Informații deveniți masteranzi - pentru a deveni ofițeri de *intelligence*, domeniu care pentru orice persoană din afara unei instituții de informații reprezintă o veritabilă necunoscută.

Apoi pentru că trebuiau ca, în scurtul interval de timp avut la dispoziție, de un numai un an de zile, să formeze caractere capabile să poată susține, la un moment dat, „verticalitatea” devizei Serviciului Român de Informații - „*Patrie și Onoare*”.

Nu în ultimul rând, cadrele didactice ale Academiei trebuiau să împărtășească un bagaj „voluminos” de cunoștințe din variate domenii de activitate, atât din sfera umanului, cât și realului, menite să consolideze cultura generală atât necesară unui ofițer de *intelligence*.

Obiective atinse în totalitate, din perspectiva carierei mele profesionale de până acum ...

De la început despre „intelligence”

La momentul în care am pășit în Serviciul Român de Informații, instituția își desfășura activitatea și continuă să o facă și acum, în conformitate cu un cadru legislativ în domeniul siguranței naționale adoptat și intrat în vigoare în anii 1991-1992.

O reglementare normativă care încă de la acel moment - anul 2002, ca să nu mai facem referire la situația prezentă, nu mai corespundea provocărilor și necesităților unei activități de *intelligence*, în raport cu evoluțiile atât de alerte și substanțiale din mediul de securitate intern, regional și internațional, în care serviciile de informații trebuiau să apere și să promoveze interesele și valorile securității naționale.

Cu toate acestea, din primul moment în care ne-am aflat în băncile Academiei naționale de Informații, n-

am auzit vorbindu-se decât despre necesitatea deprinderii și practicării în Serviciul Român de Informații a unei activități de *intelligence*, flexibilă și adaptabilă pentru contracararea riscurilor și amenințărilor la adresa securității naționale a României.

Ceea ce reprezintă astăzi, după depășirea complexelor procese de integrare euro-atlantică a României, un loc comun în limbajul de securitate românesc, respectiv noțiunea de „*intelligence*” - în mare parte datorită eforturilor constante, depuse de către Serviciul Român de Informații, pentru crearea și cultivarea culturii de securitate la nivelul opiniei publice românești, constituia la momentul parcurgerii de către mine a masteratului, chiar și câțiva ani după aceea, o raritate în reflexele cognitive și instrumentarul intelectual al mediului universitar și academic românesc, cu excepția notabilă a Academiei Naționale de Informații.

Legalitatea, înainte de orice

Formarea unui lucrător de *intelligence* presupune, oriunde și oricând, asimilarea unui bogat și solid „bagaj” de cunoștințe juridice și legislative.

La prima vedere nimic nu poate fi mai firesc: nu poți apăra și promova interesele de securitate națională ale României fără a cunoaște, în mod aprofundat, cadrul legislativ general al statului de drept, norma de drept civilă și penală, dar și legislația specifică principalelor domenii de activitate tangente cu problematica de securitate națională.

Modul și, mai ales, insistența cu care s-a realizat pregătirea noastră juridică, ca viitori ofițeri de *intelligence*, a fost una cu adevărat remarcabilă, reușind să nască, în interiorul fiecăruia dintre noi, ceea ce se poate numi reflexul juridic necondiționat, care va însoți fiecare demers în plan operațional pe care l-am realizat în activitatea profesională propriu-zisă.

Iar accentul pus pe necesitatea respectării drepturilor și libertăților cetățenești, punctat cu exemplificări bogate din istoria serviciilor de informații românești și străine, concept pe care nu-l auzisem vehiculat până atunci cu atâta insistență, a consolidat în mintea noastră

înțelegerea mecanismelor profunde și esențiale ale funcționării unui serviciu de informații într-un stat de drept.

De altfel, pregătirea juridică solidă deprinsă în Academie a rămas un câștig incontestabil în formarea noastră ca cetățeni și ofițeri de informații ai statului român, creând premisele *sine qua non* ale transformării noastre treptate în profesioniști de *intelligence*.

Camaraderia într-un altfel de sistem militar

Caracterul strâns al relațiilor interumane care se conturează îndeobște între tinerii care urmează aceeași formă de învățământ, mai ales (post)universitar, sunt bine cunoscute. După încheierea facultății sau a masteratului se păstrează de multe ori prietenii pentru o viață.

Această realitate este cu atât mai mult valabilă și pentru prima promoție de masteranzi ai Academiei Naționale de Informații, ai cărei absolvenți au fost uniți, din bun start, nu doar prin prisma conviețuirii apropiate timp de un an de zile, în băncile Academiei, cât mai ales prin camaraderia care s-a născut, aproape instantaneu între noi, într-o lume în care toți intrăm, datorită specificul său, neavizați.

Cauza: cadrele didactice ale Academiei, dar și personalul din Serviciul Român de Informații care a contribuit permanent la instruirea și formarea noastră profesională, au reușit să creeze, încă de la început, o legătură de apropiere prin renunțarea din bun start la relația didactică separată de catedră, tipică la acel moment mediului universitar românesc, transmițându-ne un mesaj care s-a dovedit a fi unul extrem de important pentru cariera noastră profesională.

Este vorba despre faptul că activitatea de *intelligence* înseamnă, înainte de orice, încredere în colegi, spirit de echipă și camaraderie, în adevăratul sens al cuvântului, fără de care orice profesionist de *intelligence* rămâne un contributor solitar la un efort informativ care nu are substanța transformării într-un veritabil demers de *intelligence*.

„Zburați șoimii mei!”

Legat de acest ultim aspect, incontestabil din perspectiva experienței mele profesionale de până acum și într-o încercare de încheiere a gândurilor exprimate cu ocazia momentului aniversar al Academiei, nu pot decât să-mi amintesc de îndemnul rostit nu o dată de PROFESORUL CRISTIAN TRONCOTĂ, evocând și citând din experiența „validată” de istorie a principalelor servicii de informații românești și străine dovadă că activitatea de *intelligence* reprezintă o realitate profesională universală - respectiv: „Zburați șoimii mei!”

Un îndemn pentru orice absolvent al Academiei Naționale de Informații și o deviză în același timp pentru orice lucrător de *intelligence*...**■**

Academia Națională de Informații “Mihai Viteazul” prin ochii unui tânăr cercetător

I Aitana Bogdan

“
**Experiența
Academiei
nu este
una colectivă,
ci una profund
subiectivă.**
”

Am descoperit că întotdeauna este dificil să transpui în cuvinte gânduri și sentimente care te-au încercat în momente care ți-au marcat viața de-a lungul timpului, oricât de frumoase ar fi amintirile. Dacă ar trebui să rezum într-un singur cuvânt ce a reprezentat și încă reprezintă Academia Națională de Informații pentru mine, aș spune o “provocare”.

Începând cu momentul înscrierii la concursul de admitere și chiar și acum când am ajuns să mă număr printre cadrele ei, continui să cred că Academia reprezintă poate cea mai mare provocare din întreaga mea viață.

Istoria care mă unește cu Academia este una veche, care a început încă din liceu, când mi-am dorit să urmez cursurile Facultății de Informații. Acest lucru nu a fost posibil atunci datorită unor modificări intervenite în condițiile de admitere, ceea ce m-a făcut să îmi reorientez opțiunile și să mă îndrept spre Universitatea București.

Șase ani mai târziu, după ce absolvisem două facultăți și un program masteral, Academia a reintrat în viața mea, când întâmplător am găsit pe Internet anunțul masteratului său profesional. Era șansa mea de a-mi împlini un vis vechi, așa că mi-am depus dosarul de înscriere fără să mă gândesc prea mult la cum îmi va schimba această decizie restul vieții.

Încă îmi amintesc febrilitatea cu care îmi căutam numele pe lista candidaților admiși și bucuria imensă pe care am resimțit-o când m-am văzut acolo și am realizat că reușisem să intru în ciuda concurenței acerbe, din fiecare an pentru locurile de fete.

Fiecare clipă din prima mea zi în Academie este și acum după trei ani la fel de vie în mintea mea, poate pentru că eram atât de emoționată și preocupată să înregistrez fiecare imagine și să ascult fiecare cuvânt rostit. Și așa a început aventura mea cu Academia.

Mi-a plăcut fiecare moment petrecut acolo, în ciuda programului încărcat și a activităților solicitante tocmai pentru că a reprezentat o provocare.

M-a făcut să-mi doresc să mă depășesc pe mine însămi, descoperind totodată în interiorul meu resurse pe care nu credeam că le posed.

Deși venisem cu un bagaj mare de cunoștințe și am fost poate mai norocoasă ca alți colegi, deoarece terminasem o facultate cu profil umanist care se îmbina bine cu studiile de intelligence și securitate, am descoperit destul de repede că mai am multe de învățat.

Nu cred ca cineva se poate considera pregătit pentru ce îl așteaptă atunci când își începe viața de student în Academie, deoarece nu se compară cu experiențe similare trăite în universități civile. E ca o călătorie în necunoscut în care trebuie să te dăruiești cu totul pentru a ieși cu bine la liman.

Cu ajutorul unor instructori și profesori foarte bine pregătiți și dedicați meseriei am reușit să depășesc cu succes toate obstacolele.

Nu cred că am fost vreodată mai mândră ca în ziua în care am absolvit cursul de master. Și acum o consider una dintre cele mai mari reușite ale mele, tocmai datorită nivelului ridicat al exigențelor și pentru că pe parcurs descoperisem că meseria de ofițer de informații este atât o profesie cât și o vocație.

Rezultatul acela îmi confirma că dincolo de capacitatea de învățare necesară am și vocația care îmi permitea să mă alătur acelei mici lumi elitiste a ofițerilor de informații.

După terminarea facultății am avut oportunitatea de a mă alătura Academiei, în calitate de cercetător în cadrul Institutului Național de Studii de Intelligence, moment ce a marcat începutul unei noi aventuri.

Și astăzi după trei ani de la primul meu contact cu această instituție, ea continuă să reprezinte o provocare profesională.

În perioada studiilor am apreciat răbdarea de care dădeau dovadă profesorii Academiei atunci când ne inițiau în complexitățile muncii de informații și ne corectau micile stângăcii de începători.

Acum ca tânăr cercetător sunt recunoscătoare pentru oportunitățile care mi se oferă să mă dezvolt profesional și pentru finețea cu care continuă să mă

îndrume, cei care acum îmi sunt colegii atunci când lipsa de experiență își spune cuvântul.

De aceea atașamentul meu față de Academie este strâns legat de sentimentele ce mă leagă de oamenii pe care am avut ocazia de a-i cunoaște aici.

În calitate de masterand m-am simțit privilegiată să mă aflu printre cei care au reușit să treacă printr-un proces de admitere complex urmat de o serie întregă de examenele dificile.

Astăzi mă simt privilegiată și onorată să lucrez alături de oamenii pe care i-am admirat ca student, dar și alături de foști colegi de masterat și sper ca în timp să reușesc să-mi aduc contribuția la menținerea prestigiului Academiei.

Sunt multe motivele pentru care iubesc Academia, dar cred că cel care se păstrează neschimbat din primul moment în care am pășit în această instituție este acel sentiment că ești special.

Experiența Academiei nu este una colectivă, ci una profund subiectivă, care ține de formarea ta ca individ, de modul în care ajungi să te cunoști pe parcursul lunilor și anilor de studiu petrecuți aici.

La final bucuria mare vine din conștiința faptului că ai supraviețuit oboselii, dificultăților, examenelor și că ți-ai câștigat dreptul de a te numi ofițer de informații.

Sentimentul acesta l-am păstrat și acum și îl trăiesc la finalul fiecărui proiect încheiat cu succes, a fiecărei mici victorii de la finalul unei zile solicitante de muncă. ■

| Florian Corneliu Bulgaru

“
Când ți-ai atins
scopul muncii
pe care
o desfășori,
înseamnă că
și familia,
prieteni
și toți cei
ce-ți sunt dragi,
sunt în siguranță.
Acum și pe viitor...”

”

Am absolvit cursurile Facultății de Psihosociologie a Academiei Naționale de Informații, în anul 1997, fiind primul ”produs” post-decembrist repartizat la Brăila, fapt care m-a transformat într-un obiect de studiu pentru ceilalți colegi.

Curiozitatea acestora se baza pe întrebări de tipul: “Ce cunoștințe deprinde?”, “Ce fel de om este?”. Ce nu cunoșteau ei este că, tânărul ofițer de informații care se prezentase în prima zi de muncă pășise, cu patru ani în urmă, pragul Academiei Naționale de Informații, cu dorința de a realiza ceva pentru el și a absolvit cursurile cu alte dorințe.

Într-adevăr, când am fost admis pentru a urma cursurile Facultății de Psihosociologie din cadrul academiei, eram urmat de dorința de a face ceva pentru mine, de a avea o carieră înfloritoare.

La finele cursurilor, eram pregătit să fac ceva pentru Patrie, cu Onoare. Doar pe ecusonul uniformeii a stat scris “Patrie și Onoare”.

Cu toate acestea, cunoștințele acumulate, precum și formarea deprinderilor privind elementele de bază ale deontologiei specifice profesiei de ofițer de informații au avut menirea de a mă ajuta să înțeleg locul și rolul ce revin serviciilor de informații în ansamblul instituțiilor statului, a obligațiilor și drepturilor asociate sistemului.

Altfel spus, cele menționate au dezvoltat baza construirii propriei scări a valorilor, disciplinării dorințelor și comportamentului meu ca individ.

Precizez că nu am fost un toțilar în timpul facultății ci, chiar am exersat tot ceea ce înseamnă tinerețe.

Când am absolvit cursurile Facultății de Psihosociologie din cadrul academiei, aveam convingerea că sunt în slujba interesului național, a cetățenilor, am înțeles că pe parcursul carierei mele voi avea victorii anonime și m-am pregătit pentru o muncă în care nu erau excluse eșecurile.

Dacă mi-aș fi realizat un profil imediat după absolvirea facultății, probabil că primordiale ar fi fost amintirile asociate de prietenii și relațiile dezvoltate în timpul celor patru ani, urmate de cunoștințele și deprinderile formate pe băncile școlii.

Acum, după 15 ani de activitate profesională, pot spune cu toată sinceritatea că cele din urmă le eclipsează pe cele care erau cândva pe primul loc, poate. De ce?

Pentru că, de la începutul carierei mele profesionale și până în prezent nu am făcut altceva decât să argumentez noțiunile teoretice fundamentale ale activității de informații.

Formarea capacităților de analiză obiectivă a realității sociale, a abilităților de prognozare a evoluției probabile a fenomenelor sociale, înțelegerea particularităților societății românești contemporane și a modificărilor induse de tranziție sunt doar câteva dintre obiectivele atinse prin educația mea, de tânăr student al acestei academii.

Activitatea de ofițer în cadrul SRI este una deosebit de interesantă și de frumoasă, dar foarte, foarte dificilă.

Nu are nimic ilegal și reprezintă suma desfășurării unor activități firești, într-un ritm constant, profesionist și performant.

Ca orice activitate de acest gen, presupune a renunța (de bună voie) la o serie de drepturi și libertăți cetățenești fundamentale, la fel ca orice ofițer din România.

Trebuie să ai răbdare, tenacitate, consecvență, și să accepți o serie de privațiuni (mărunte, de altfel, ca în orice activitate militară).

Totuși, succesul obținut în desfășurarea activității de informații, ale cărui ingrediente indisolubile sunt abnegația cu care-ți desfășori profesia, spiritul de echipă, discreția, inițiativa, spiritul critic și loialitatea față de valorile fundamentale ale democrației, face ca restricțiile de care ai parte ca ofițer de informații să fie eclipsate în totalitate.

De ce spun acest lucru? Pentru că, succesul activității de informații se reflectă în siguranța națională, una dintre politicile-cheie ale unui guvern democratic, care are ca scop protejarea cetățenilor și crearea unui climat de stabilitate și transparență.

Când ți-ai atins scopul muncii pe care o desfășori, înseamnă că și familia, prietenii și toți cei ce-ți sunt dragi, sunt în siguranță. Acum și pe viitor...

Toate succesele profesionale pe care le-am avut în activitate, le-am atribuit și stimaților mei profesori care au știut să ne dezvolte nouă, tinerilor studenți ai acestei academii, deprinderi și abilități specifice ofițerilor de informații.

Am avut și eșecuri, pe care le-am considerat fiind restanțe ale diverselor cunoștințe neînșușite, poate, corespunzător la momentul oportun.

Acest lucru mi-a întărit convingerea că îți trebuie o cultură generală și profesională solide, fără de care nu poți răzbate cu succes în activitatea de informații.

Însă, cunoștințele și abilitățile deprinse în facultate m-au determinat ca, după o muncă intensă, să transform eșecurile în succese, mulțumindu-le astfel tot distinsiilor mei dascăli din facultate, în special pentru încrederea acordată.■

Oameni și timp...

| Florin Buștiuc

“
**pentru mine,
ANI
a reprezentat
momentul în care
mi s-a pus
în față
o pagină albă
pe care
timp de 4 ani
s-a scris
un singur
lucru:
să-mi dezvolt
continuu
potențialul
profesional.**

”

Când îți este solicitată memoria pentru a așterne gânduri și idei despre viața de student de la Academia Națională de Informații, prima reacție este că ai foarte multe de spus și că probabil spațiul pentru tipărire este insuficient. Dar când te apuci să scrii la modul concret, descoperi că în facultate s-au introdus în ființa ta simplitatea și esențialitatea unor principii, să că nu poți să spui prea mult decât spunând foarte puțin. Deci să spunem foarte puțin... În și peste timp, se formează senzația că ceea ce reprezintă “aici și acum” s-a realizat numai prin efortul propriu... De aceea, memoria unei perioade, atunci când este reintrodusă independent de voința proprie în prezent, determină prin provocarea orgoliului o clipă de adevăr și recunoaștere.

În prezent, lucrez în cadrul Serviciului Român de Informații, iar principiile personale actuale s-au fundamentat pe repere construite în perioada cursurilor universitare, determinate de regulile unui specific instituțional militar, dar și de interacțiunile cu profesorii și colegii:

- interiorizarea loialității - înțelegerea lucrului că a fi loial înseamnă a fi liber să-ți valorifici potențialul prin raportare la obiectivele organizației;
- asumarea responsabilității - reprezintă o depășire a instinctului, o modalitate de a înțelege corect și profund relațiile cu ceilalți;
- exersarea respectului - să înțelegi că respectul nu este un lucru predeterminat, nu acționează ca un rezultat al unei prejudecăți, să aștepți ca celălalt să merite respectul și să-i demonstrezi și tu în fiecare moment că lupți pentru respectul său;
- practica incertitudinii - asumarea faptului că certitudinile limitează înțelegerea profundă a realității, să lași deschis spațiul pentru perspective diferite (“a unui altfel generat de un detaliu”);
- deschiderea spre încredere - dacă ai încredere în cineva și cineva are încredere în tine, “lucrurile se fac”. Încrederea este ingredientul realizării planurilor mari, prin comunicare și înțelegere;
- provocarea dialogului - nelimitarea exprimării personale și profesionale, generarea de idei, depășirea orgoliului confiscării unei înțelegeri a realității și echilibrul cu ideile diferite;

• nerenunțarea la valori - să-ți formezi valori este în firescul lucrurilor în ceea ce privește devenirea individului, dar este mult mai dificil să nu renunți la unele dintre ele pe măsură ce timpul încearcă să-ți demonstreze că maturitatea reprezintă și abandonarea unui ideal în ceea ce privește relațiile cu ceilalți;

• familiaritatea competenței - a avea în fiecare zi sentimentul echilibrului în ceea ce privește “lucrul bine făcut”, astfel încât să ai senzația că fiecare celulă a corpului este un mecanism reglat definitiv pentru eficiență.

Din câte știu, se recomandă ca, pentru a-ți atinge obiectivele (și a avea succes), acestea să fie notate pe hârtie, cu precizarea unui termen - pentru mine, Academia Națională de Informații a reprezentat momentul în care mi s-a pus în față o pagină albă pe care timp de 4 ani s-a scris un singur lucru, respectiv să-mi dezvolt continuu potențialul profesional.

Astfel, rezolvarea sarcinilor de serviciu din perspectiva reperelor sus menționate a reprezentat “un mod de a fi” și, până în prezent, nu au apărut contexte sau detalii ale lucrurilor care să anuleze respectivele repere în fapt, principii. Cel mult, pot să afirm că, treptat, aceste principii s-au completat prin transformarea propriei persoane în urma influențelor pozitive din partea șefilor și colegilor de la locul de muncă, astfel încât, în timp, a apărut o mai profundă înțelegere și asumare.

Și, în acest moment nu poți decât să recunoști că sunt cele mai simple și singurele principii care au un ciclu de autodezvoltare independent de voința persoanei, cu impact asupra realizării potențialului profesional.

Astfel, după 13 ani de la un final, realizezi că ulterior ai avut foarte multe începuturi și reușite, dar care toate s-au fundamentat pe valori și principii care s-au format într-o anumită înțelegere a unor lucruri.

Și înțelegi că experiența completă a vieții are două coordonate - oameni și timp, dar e necesar ca într-un anumit timp să apară anumiți oameni, iar anumiți oameni să reapară peste un timp.■

I Sebastian Vasile Bîrligă

Privind înapoi cu o ușoară nostalgie dar și cu mândria de a fi fost student al Academiei Naționale de Informații - la vremea respectivă "Institutul Național de Informații" (sau, neoficial, Twin Peaks), pot spune că admiterea mea a fost începutul unui drum pe cât de anevoios pe atât de captivant și de plin de satisfacții profesionale, caracterizat prin acumulări teoretice semnificative în primii ani și apoi, în "viața reală a ofițerului de informații", de experiența acumulată în timp prin contactul cu realitatea operativă din cadrul instituției, în general, respectiv cu particularitățile specifice județelor Covasna și Harghita, în special.

“
admiterea
mea
a fost începutul
unui drum
pe cât de
anevoios
pe atât de
captivant
”

Ca student am avut parte de un corp profesoral cu adevărat de elită - la momentul respectiv, Institutul parcurgea procedura de acreditare, promovabilitatea primelor promoții (din care făceam parte) și calitatea actului de învățământ reprezentând criterii în cadrul acestui proces - a cărui rigoare didactică și manieră deosebită de abordare a actului de instruire profesională ne-au influențat determinant pe majoritatea absolvenților, consolidându-ne încrederea în propriile forțe, stimulând competiția în sens pozitiv și calitativ și trimitând în munca de informații cadre tinere ambițioase și nerăbdătoare să ia contact cu aspectele concrete ale acesteia.

Consider că licențierea în psihosociologie a fost un real câștig în activitatea informativ operativă atât ca ofițer de informații cât și în plan managerial, iar specialități ca Sociologia, Psihologia, Metode și Tehnici de Cercetare în Psihologie și Sociologie, Logica, Filozofie, Geopolitica și nu în ultimul rând B.M.I. (Bazele Muncii de Informații), respectiv personalitățile profesorilor - domnii Septimiu Chelcea, Ion Mânzat, Afilică Ganci, Aurel Rogoian, Anghel Nicolae, Irina Holdevici, Ciprian Sasu, Mitrănescu Liviu dar nu numai, au contribuit major la asumarea unor sisteme de valori benefice atât în plan personal cât și în interesul instituției și al securității naționale. Promoția 1997 a fost prima în care trecerea în corpul ofițerilor a fost condiționată de absolvirea examenului de licență și nu putem să nu ne reamintim - astăzi cu plăcerea, dar la momentul respectiv am traversat perioada cu încărcături emoționale semnificative - de exigența examenelor de licență și de satisfacția uriașă resimțită după fiecare din cele patru etape, respectiv după primirea gradului de sublocotenent.

Ne regăsim astăzi, foști studenți ai Academiei, în diferite trepte ale ierarhiei profesionale, și am convingerea că acest fapt se datorează într-un procent semnificativ pregătirii pe care am avut onoarea și șansa să o primim, atât în plan teoretic, dar și motivațional, în mod deosebit în orele de pregătire de specialitate în care ascultam captivați prelegerile unor ofițeri de elită ai instituției, presărate pe alocuri cu exemplificări reale de pe frontul invizibil al activității informative, care ne stimulau imaginația dar și ambiția de tineri ofițeri". ■

Academia Națională de Informații școală, mentor, prieten vechi...

| Janina Ileana Burada

**“
Am luat în viață
decizii
pentru care
am analizat,
zile și nopți în șir,
scenarii,
ipoteze și
rezultate posibile,
care însă
nu s-au dovedit
niciodată a fi
atât de inspirate
pe cât cea de a urma
Academia
Națională de
Informații.
”**

Un pariu cu un prieten...Un prieten care, ulterior, avea să devină soțul meu. Așa a început pentru mine călătoria la finalul căreia am devenit ofițer al Serviciului Român de Informații.

Următorul episod important a avut loc într-un iulie torid, în anul 2000, când fete zglobii și băieți cu priviri îndrăznețe se îmbulzeau către panoul care afișa examenele ce aveau să vină pentru admiterea la Academia Națională de Informații.

Oricine află ce anume a stat la baza deciziei mele ar putea pretinde mai multă responsabilitate. Ei bine, nu. Așa s-a întâmplat. Ce a urmat, însă, a fost o înșiruire de evenimente și experiențe care m-au transformat în omul de astăzi - un om, o femeie de care sunt mândră.

Am luat în viață decizii pentru care am analizat, zile și nopți în șir, scenarii, ipoteze și rezultate posibile, care însă nu s-au dovedit niciodată a fi atât de inspirate pe cât cea de a urma Academia Națională de Informații.

Curiozitatea de a cunoaște oameni de peste tot, surpriza infirmării stereotipurilor de genul „oltenii sunt ai dracului” sau „moldovenii sunt leneși”, ocazia unor prietenii altfel decât toate celelalte și satisfacția furtului legal de cunoștințe, înțelepciune și experiență (toate de la oameni cu reale calități de mentor) sunt numai câteva dintre lucrurile pe care mi le amintesc acum, la opt ani de la absolvirea Academiei.

Pentru un copil (căci nu eram mai mult decât atât), Academia a fost locul unde am învățat că tot ce este bun se obține prin muncă asiduă și că omul complet știe și poate să le facă pe toate, fără să uite, însă, să își aleagă un domeniu unde să încerce continuu, cu obstinție, să fie perfect.

Și, întocmai ca pe un Sisif postmodern, încercarea lui perpetuă îl va chinui și va fundamenta neconținut ambiția de a atinge noi culmi, una mai înaltă decât cealaltă.

Academia Națională de Informații avea să fie, totodată, locul unde am învățat că există oameni mai buni decât eram eu. Mai buni la orice: la a fi oameni, la sport, la carte... Venisem cu aroganța elevului premiant, din orașelul de provincie unde toată lumea avea „obligația” de a-l cunoaște pe el și realizările sale.

Academia părea că devenise spațiul de regăsire a tuturor acestor „personalități” și tocmai de aceea, ulterior, am cunoscut și „eșecul” de a nu fi întotdeauna cel mai bun.

Este genul de frustrare pozitivă, care construiește voința și asigură forța de a continua atunci când nimic altceva nu te încurajează - când orizontul este gri, din orice unghi ai privi și când nu mai există nicio voce blândă, ascunsă după umărul drept, care să îți spună: „Nu-i nimic. Capul sus. Mergi mai departe!”. Asta m-a ajutat mult, mai ales că meseria pe care mi-o alesesem nu era nici pe departe una în care laptele și mierea curg în râuri.

Numai bine, am ajuns la meseria ofițerului de informații. Aș vrea să pot spune, pentru cei care își doresc să meargă pe acest drum, că există un loc, o școală, care te pregătește pentru ea. Ei bine, nu există. Nici măcar Academia Națională de Informații. Ea este, însă, locul de unde poți, cel mai bine, să îți întinzi aripile și să zbori către orizonturi unde să devii ofițerul de informații la care visezi.

Îți oferă tot ce ai putea obține de la o instituție de învățământ și de la o tabără de pregătire, totodată. Restul depinde de fiecare aspirant la statutul de ofițer de informații. Pregătirea, voința și calitățile fiecăruia sunt determinante.

Meseria aceasta nu este ușoară - o spune oricine a încercat să o facă, pe bună dreptate. Paradoxul face că nici grea nu este. Este doar altfel. Este genul de activitate profesională care nu cunoaște limite de timp și spațiu practic, orice este posibil, cu toate că abundă în restricții.

Mulți dintre cei care au ajuns să o practice cu succes afirmă cu mândrie că tocmai aceasta îi este frumusețea provocarea de a găsi acele oportunități de acțiune care asigură satisfacția succesului, într-un cadru în care puține sunt permise.

Dacă cineva m-ar întreba pe mine, eu aș spune că ceea ce o deosebește pozitiv de altele sunt culmile-i nebănuite. Oricât de multe ar realiza un ofițer de informații, tot timpul vor exista posibilitatea și

oportunitatea, pentru un altul, de a se afirma și de a fi, preț de câteva clipe, „eroul zilei”.

Mirajul acesta amăgește, fie că o recunosc sau nu, toți ofițerii de informații din S.R.I. Folosesc termenul „amăgește” cu proprietate, pentru că, la sfârșitul zilei, când cade cortina întunericii, numele oricărui „erou” rămâne necunoscut și doar el mai poartă, în suflet, mândria de a fi făcut ceva pentru țara sa.

Trăim într-o societate unde „faptele pentru țară” sunt nu numai subestimate sau considerate desuete, ci și subiect de zeflema atunci când ai comis imprudența de a rosti cuvintele. Tocmai de aceea majoritatea dintre ofițeri s-au refugiat în datoria de a-și face, simplu, meseria. Nu mai vorbesc despre patrie pentru a părea că nu se mai gândesc la ea.

În realitate, patria se regăsește în sufletul și în acțiunile oricărui ofițer de informații de bună-credință, pentru că niciunul dintre ei nu a uitat jurământul depus îl poartă, ca pe o rugăciune, ascuns în firea sa.

În ceea ce mă privește, jurământul a fost cel mai solemn moment din viața mea de ofițer. Interesant este că, deși s-a petrecut cu mult înainte de dobândirea calității de ofițer de informații, el a avut o semnificativă forță de amprentă, atât asupra personalității mele, cât, mai ales, asupra carierei viitoare.

Iată încă un moment care face Academia Națională de Informații de neuitat este instituția care mi-a dat ocazia unui angajament serios, ce m-a făcut să mă simt importantă și responsabilă. Importantă pentru că miza era majoră - securitatea națiunii mele, responsabilă pentru că aveam să am și eu, la rândul meu, o contribuție.

În angrenajul social modern, puțini oameni ajung să simtă solemnitatea și frumusețea unui asemenea moment. Îmi imaginez că medicii mai pot avea sentimente comparabile, atunci când încearcă să cuprindă imensitatea copleșitoare a responsabilității lor. Sau dascălii, atunci când înțeleg că pregătirea și instruirea generațiilor viitoare de susținători ai unei națiuni sunt în mâinile lor.

Majoritatea celorlalți se pierde în condiția lucrativă a activității zilnice, ghidată de interesul minor al profitului (deloc neglijabil, însă cu mult prea puțină relevanță în „topul” priorităților ofițerului de informații).

Nimeni nu practică această meserie pentru bani - este o afirmație devenită axiomă, iar acest lucru a fost atât de bine însușit de ofițeri, încât, cel mai adesea, reprezintă subiect de glumă între colegi. De fapt, la întrebarea „De ce faci ceea ce faci?”, îmi imaginez că cel mai des acordat răspuns (și sincer, totodată) ar fi „Din plăcere, din speranță, din voință...”.

Revenind la Academie, pentru mine (dar nu numai), ea a fost locul ce mi-a dat prieteni și momente cu ei, a căror amintire mă face și acum, când scriu aceste rânduri, să zâmbesc - snopeala cu bulgări de zăpadă și cățărul în corcodușii din grădinile Academiei, așteptarea nerăbdătoare, la porțile instituției, a unor generoase pachete cu miros îmbietor (trimise de mâinile grijului ale mamei kolegi mele de cameră), petrecerile studențești din „clubul” Academiei - care nu se terminau niciodată la ora aprobată - motiv perpetuu de „papară”, a doua zi, la raportul de dimineață, și multe altele, cunoscute și „gustate” de toți studenții de altădată.

Sunt momente, sentimente și amintiri ce ne rămân nouă, tuturor celor care am absolvit Academia Națională de Informații, adânc înscrise în suflet. Ele reprezintă acel factor de legătură care ne transformă, în contextul unei revederi târzii, după ani, în parteneri vivace de conversație, ca și când ultima întâlnire a avut loc cu trei zile în urmă. Academia devine astfel simbolul căruia îi aparținem, elementul ce construiește chimia dintre noi, ofițerii - produs ai acestei instituții. ■

AlumNI - După 20 de ani

| **Silviu-Dorin Chera**

Din prima zi de Academie ni s-a spus că am fost selectați dintre cei mai buni pentru a deveni cei mai buni. Ceea ce nu ni s-a spus deloc în tot acest drum spre obiectivare, dar avea să distileze ireversibil devenirea noastră, a fost faptul că am fost pregătiți de către cei mai buni: Ilie Bădescu, Septimiu Chelcea, Constantin Cuciuc, Tinca Crețu, Afilică Gancă, Irina Holdevici, Gheorghe Ionescu, Ion Mînzat, Liviu Mitrănescu, Popescu-Neveanu (tatăl și fiul), Mihai Ungheanu și toți ceilalți deschizători de drum care ni s-au dăruit necondiționat...

Nu în ultimul rând, întemeietorii Dumitru Cristea și Virgil Măgureanu, primii directori ai Serviciului, vizionari care și-au investit energiile în proiectarea unei școli de gândire pentru ofițeri de informații, legitimată academic prin cei mai potriviți „antrenori culturali” (*în spiritul eseului „Cei 22 sau cultura de performanță” al lui Constantin Noica*), cu titluri majore în psihologie, sociologie, filosofie, comunicare, economie, cultură și civilizație.

În strădania lor pentru a deschide unei întregi generații ușa interzisă până atunci, a diversității de idei, s-au îngrijit să ne aducă invitați care au conferențiat ilustrând diferențe de viziune, de la dogmatism la scepticism, de la Dan Zamfirescu la Dan Pavel. Mai mult, de la bun început ne-au creat condiții ce pot stârni și acum invidia unor campusuri cu greutate și tradiție, civile și militare, de oriunde: biblioteci generoase, terenuri și săli de sport utilizate, dormitoare confortabile și cochete, parcuri unde verdele era mai crud și mai viu decât în oricare alt loc din București.

Inițiativa Academiei de a marca 20 de ani de la înființare oferă ocazia ideală de a exprima public mândria de a fi fost subiecții construcției unei paradigme formative sub bagheta acestor umaniști de elită, dar și recunoștința ce le o datorăm pentru deschiderea orizontului nostru spiritual și debutul parcursului nostru ontologic.

După 1990, toți aveam câte ceva de demonstrat. Ei au venit cu un regim în care spiritul cazon a fost treptat, dar ireversibil, subordonat severității disciplinei intelectuale. Tot ei au avut adrenalina provocării pedagogice și voluptatea relansării profesionale, după decenii în care cele mai puternice conștiințe intelectuale erau supuse izolării iar studierea științelor sociale fusese caricaturizată și stigmatizată de mai-marii regimului comunist.

“
împreună
suntem
foarte buni
pentru că
fiecare
dintre noi
este bun
”

Noi am venit cu responsabilitatea de a fi întâile generații de studenți care dădeau semnalul unui nou început, dispuse să exploreze și să depășească limite, să experimenteze și să valideze prin rezultate acest model formativ. Am resorbit presiunea mizei uriașe de a reuși, acolo unde poate că unii ne-ar fi dorit îngenuncheați.

Tot acest mix de interacțiuni sociale și culturale ne-a adus în final siguranța. Garanția că am ales drumul corect și că putem să-l ducem la bun sfârșit. Mândria semeță că suntem parte a elitei, sentiment pe care l-am redescoperit recent, cu clipul de promovare a aniversării de 22 ani a Serviciului (și care ne-a arătat cât de reconfortant este, din când în când măcar, să nu fim zelos de modești).

Revenind la nașterea Academiei (Institutul Superior de Informații la acea vreme), aș spune că plasarea proiectului sub semnul modelului paideic al Școlii de la Păltiniș, nu este chiar întâmplătoare.

Mai întâi, pentru că în spiritul dragostei de carte și în litera sacralității respectului valorilor, antrenorii noștri culturali au cultivat în noi lăcomia pentru lectură, sub semnul „Citesc, deci exist”; prin ei, în Academie s-a citit sistematic și, pe cât s-a putut în acea perioadă de sincretism instituțional, sistematizat.

Au fost aduse în prim-planul atenției noastre și s-a încercat - în chip programatic, aveam să realizez mai târziu - recuperarea unei părți de istorie și restituirea unor repere reale ale aristocrației culturale din perioada interbelică: am înfruntat „Existența tragică” a lui D.D. Roșca, am retrogradat în categoria culturilor mici cu Emil Cioran prin „Schimbarea la față a României”, dar am urcat descifrând prin Mircea Vulcănescu „Dimensiunea românească a existenței”.

Căutările noastre febrile, discret orientate de către Maeștri, aveau să treacă inevitabil prin A.D. Xenopol, Lucian Blaga, Nae Ionescu, Constantin Noica și Petre Țuțea, consacrand identitatea națională între temele favorite ale polemicilor colegiale de seminar.

Deloc întâmplător, pericolul unor eventuale supradoze etnocentriste avea să fie echilibrat prin prescrierea de

antidoturi diverse: de la modele culturale alternative (Max Weber cu „Etica protestantă și spiritul capitalismului”), la viitoruri previzibile (Alvin Toffler cu „Powershift”) și metaistorie (Arnold Toynbee).

Câte situații n-au fost, în care, atunci când se dorea direcționarea lecturii, se picura neinvaziv curiozitate prin picanterii despre autor sau despre contextul apariției lucrării, pentru ca de atunci, drumul la bibliotecă să devină o turnantă pe care îți înfruntau colegii competitori?

Într-un fel, antrenorii noștri culturali au reușit să facă pentru noi ceea ce „Omul care aduce cartea” încearcă (*Dan C. Mibăilescu, „Cărțile care ne-au făcut oameni”*) acum pentru generațiile ce urmează.

Adevărat, de atunci încoace, tutela Maeștrilor noștri a făcut diferența: pentru noi titlul a continuat să ne dea răspunsuri la toate, ne-a amăgit dulce, ne-a mințit frumos, ne-a alinat, ne-a eliberat, ne-a dat orizonturi, ne-a umplut așteptările, ne-a luminat, ne-a resemnat și ne-a recompensat. Aș mai adăuga eu că a dat și consistență alegerilor noastre raționale în viață.

Apoi, s-a încurajat reflexul gândirii critice, în diverse platforme, colaborative sau polemice. Bunăoară, seminariile socratice în care, spre exemplu, era evaluată incidența confruntărilor etnice de la Sarajevo (atunci, în plină perioadă de escaladare) asupra creșterii prețului untului din România, rămân din punctul meu de vedere o referință a reflexelor maieutice în care se încuraja dialogul și parteneriatul catedră-bancă.

Constituiam ad-hoc grupuri de discuție și reflecție (inter)disciplinară globalizare și integrare, alienare socială, criza de identitate, europocentrismul, în general teme ale Clubului de la Roma - altfel destul de volatile, dar perfect asortate efervescenței noastre sau foamei de informație și recunoaștere.

Pe de altă parte, resimțeam nevoia de a fi identificați cu Proiectul: audiam și cursurile Maeștrilor ținute în afara Academiei, tânjind după privilegiul spiritual al apropierii personalităților locuite de Vocație, după-amieze la rând.

În atelierele de gândire nesupravegheată, improvizate în dormitoare, săli de lectură, în verdeața din jurul amfiteatrului sau la o bere, discipolatele au creat cadrul fertil al emulației, al competiției de idei, în care fiecare exersa diverse sofisme, în încercarea de a confisca doar pentru sine atenția magiștrilor sau legătura cu aceștia, legitimându-se ca (unic) potențial descendent spiritual.

Recitind rândurile de mai sus, realizez nedreptatea făcută celorlalți dascăli care au, la rândul lor, locul convenit în inimile și în conștiința noastră colectivă. În nici un chip, Începutul nu ar mai fi fost la fel dacă întreaga echipă de dascăli și profesioniști de intelligence nu ar fi pus câte o piatră la temelia destinului nostru, dacă nu ar fi cultivat terenul fertil al vârstei marilor căutări și întrebări, dacă nu personificau serenitatea pe care numai conștiința datoriei împlinite o poate naște, dacă nu ne-ar fi contaminat cu virtuțile lor: consecvență, loialitate, onoare, seriozitate, puterea de a nu renunța.

Categoric încape discuție asupra obiectivității unei retrospective în asemenea momente aniversare, ea fiind esențialmente emoțională tocmai datorită recursului la entuziasmul brut din tinerețea *marii* noastre aventuri spirituale. Toate flashurile de memorie „suferă” augmentări astfel încât toată această perioadă este a *marilor* prietenii, a *marilor* solidarități, a *marilor* rivalități amicale, a *marilor* frustrări, a *marilor* speranțe, a *marilor* bucurii... Generațiilor care vin, le lăsăm moștenire retrăirea nostalgică a scenariului de inițiere umană și culturală în care am jucat rolul propriilor noastre personaje, precum și spiritul de echipă preluat în ADN-ul nostru cultural: împreună suntem foarte buni pentru că fiecare dintre noi este bun.

Am reușit pe deplin sau nu, rămâne de văzut - în fond suntem doar la jumătatea drumului. Avem însă un Crez și suntem ceea ce suntem și datorită lor, Maeștrilor: vocile tăcute ale României, călăuze ale călătoriei către Adevăr, Cunoaștere și Rost, elita ce ajunge la scopul propus, mereu pe calea justă.

Ne înclinăm în fața Dumneavoastră...

La mulți ani! 🇷🇴

I Gianina Chirazi

“
Viața de student
cu privațiuni
pare a fi
un nonsens
pentru ceilalți,
însă pentru noi (...)
era cunoscută și
asumată.
”

20 de ani de la înființarea Academiei Naționale de Informații și 10 ani de la momentul absolvirii mele... primul decupaj temporal conturat odată cu invitația “în cursul lunii iunie, Academia Națională de Informații *Mihai Viteazul* va aniversa 20 de ani de la înființarea sa...luând în considerare faptul că sunteți unul dintre absolvenții Academiei, vă rugăm să ne transmiteți...aspecte de referință ce decurg din calitatea de fost student al Academiei”.

Un puzzle cu piese răvășite încă din punct de vedere cronologic mi-a readus în prim plan imaginea unei tinere ambițioase să acceadă între cei care urmau să aibă mai târziu un rol definit riguros în asigurarea securității naționale a României. “Securitatea națională” pare a fi un concept bine definit și structurat în mod obiectiv, dar emoțional induce asumarea unei responsabilități colective și, implicit, de sacrificiu cu consecințe poate uneori imprevizibile.

Exigențele unui *altfel de sistem* mi-au fost confirmate inițial de probele de selecție impuse în desfășurarea examenului de admitere și nu de o potențială percepție sau, și mai grav, de autopercepție, de “*James Bond, code name 007*”.

Sentimentul de a fi “între cei aleși pentru națiune”, dublat probabil de curiozitatea decriptării unui sistem lipsit de transparența cotidiană, au contribuit semnificativ la reușită.

Brusc am conștientizat onoarea de a fi selectată dintre ceilalți, dar tocmai pentru ei, precum și obligația de a mă integra și respecta sistemul pentru o nouă reușită - cea profesională.

Până la acel moment însă urma procesul de inițiere într-o lume necunoscută, care ne era dezvăluită gradual. Reperete de funcționalitate începeau să ne fie indicate minuțios și testate pentru a primi feedback-ul înțelegerii acestora.

Un nou început - viața de student, dar în care regulile trebuiau respectate, nu analizate și apreciate prin prisma propriei personalități. Crearea unei reguli personale genera sancțiuni personale și colective, fapt înțeles de castă și materializat de cele mai multe ori prin “unul pentru toți și toți pentru unul”. Cel mai la îndemână exemplu este cel al “permisiei” - care îmi readuce un zâmbet discret, odinioară moneda de schimb pentru respectarea acestor reguli.

Viața de student cu privațiuni pare a fi un nonsens pentru ceilalți, însă pentru noi, cei care formam casta (așa cum îmi place mie să o numesc), era cunoscută și asumată. Cu toții știm că privațiunea de multe ori provoacă, dar generează și solidaritate. Urma să le retrăiesc peste ani, ca reflex al acestei vieți de student.

Anii studenției mi-au oferit, în primul rând, acei oameni, din care și astăzi mai regăsesc, cu drag, fie că este vorba de profesori, fie de foști colegi. Cred că li se datorează parte din sentimentul de apartenență... Restul lucrurilor se traduc în amintiri...

Mixajul unei pregătiri academice cu rigorile unui sistem militar îmi asigura permanent constanta limitelor explorate. Accesul la un nivel calitativ de tradiție al procesului educațional, asigurat de cadre universitare de renume, a avut drept rezultat o preocupare permanentă de perfecționare, de formare a competențelor profesionale necesare unui absolvent pentru realizarea activităților specifice primei funcții ocupate după absolvire și pentru îndeplinirea atribuțiilor unor funcții de conducere și expertiză în domeniu.

Academia a reprezentat pentru mine o comunitate universitară distinctă, în care am regăsit expertiză, specialiști în domeniu, precum și o raportare permanentă la valori, la cultivarea crezului în identitatea națională și într-o democrație reală doar în condițiile coexistenței cu o politică de securitate adecvată. Rolul acestei instituții de învățământ superior militar am reușit însă să-l materializez în decursul carierei profesionale.

Disciplina și rigoarea, exigența de a performa, spiritul solidar și cel individual, atributele vieții cotidiene (până la urmă!) - perseverența, voința, flexibilitatea și adaptabilitatea etc. au fost rezultatele inevitabile ale acestui proces de formare instituțională.

Maniera în care această instituție a adaptat învățământul universitar românesc la cerințele generate de transformările înregistrate de societate pe plan național și european a contribuit la asigurarea profesionalizării în carieră.

Aceiași specialiști din mediul academic i-am regăsit mai târziu în mediul profesional. Absența unor scheme prestabilite de gândire, dar nu și de acțiune în practică (!), cred că îți pot asigura succesul dezvoltării profesionale.

Translatarea din mediul academic în cel profesional implică, cel puțin la începuturi, un alt tip de inițiere, al cărui beneficiar recunosc că am fost. Șansa de a lucra cu profesioniști a determinat nevoia continuă de perfecționare pe diverse paliere ce constituiau obiectul de activitate. Diversitatea palierelelor de operaționalizare a cunoștințelor dobândite anterior nu a putut decât să asigure valoare adăugată și absența monotonicii activităților desfășurate.

În imposibilitatea de a emite certitudini general valabile, cred totuși că a împărtăși valori comune circumscrise politicii de securitate națională într-un mediu academic, urmat de unul profesional, nu poate să reprezinte decât garanția crezului în identitatea națională.■

P. Această relatare nu se vrea a fi o confesiune nostalgică, ci doar un material util pentru cei interesați în a prospecta retroactiv anii studenției...

| Adrian Ciocîrlan

“
...Cu nostalgie,
adesea ne dorim
să fim din nou
studenți,
nu pentru
a schimba ceva
din acea perioadă,
ci pentru
a mai petrece
un timp, fără griji,
alături de
foștii profesori,
de foștii colegi...
”

Perioada studenției la ANI a constituit o etapă importantă în debutul carierei profesionale în SRI și, totodată, o lecție de viață, având în vedere că prin urmarea acestei facultăți a fost facilitată lărgirea orizontului de cunoaștere asupra realității economico-sociale de la acel moment, într-o perioadă marcată de incertitudini cu privire la rolul Serviciului și de restructurări fundamentale ale statului român.

Dincolo de asimilarea unui volum informațional diversificat, inerent studenției, facultatea a avut rolul de a imprima viitorilor ofițeri ai SRI un comportament onest, loial și racordat intereselor României reconfigurate la nivel național, cu sprijinul cadrelor didactice de prestigiu atent selecționate pentru susținerea cursurilor.

Nu în ultimul rând, pregătirea în cadrul ANI și-a pus amprenta, indiscutabil, asupra dezvoltării calităților personale ale fiecărui student, reprezentând un veritabil ghid pentru valorificarea înclinațiilor proprii și găsirea vocației.

Într-un cuvânt, facultatea a oferit fiecăruia un impuls pentru dezvoltarea în viitoarea activitate ca ofițer, punând la dispoziție elemente de ghidaj necesare alegerii unui domeniu, unei profesii, unui mod de viață etc., sub auspiciile dorințelor/dezideratelor personale.

... Cu nostalgie, adesea ne dorim să fim din nou studenți, nu pentru a schimba ceva din acea perioadă, ci pentru a mai petrece un timp, fără griji, alături de foștii profesori, de foștii colegi ...

După absolvirea ANI și o perioadă scurtă de acomodare pe profilul primit la repartitia în unitățile SRI, acumulările din facultate au permis adaptarea rapidă la specificul noii activități și replierea adecvată în fața noilor provocări de pe segmentul informativ-operativ.

Începutul carierei de ofițer a coincis, în bună măsură, cu eforturile/preocupările de redefinire a identității naționale, România fiind un candidat pentru accederea în Uniunea Europeană și admiterea în NATO, perioadă în care au fost luate o serie de măsuri și înregistrate progrese de etapă ce au influențat și activitatea Serviciului, pe majoritatea palierelor sale.

În cazul particular al urmării profilului contraspionaj, experiența practică dobândită în cadrul ANI, dar și afinitatea pentru specificul acestui domeniu, au contribuit la **specializarea ca ofițer de contraspionaj, precum și la dezvoltarea pe mai multe planuri** (prin participarea la cursuri de perfecționare, grupuri de lucru în diverse formate și întâlniri la nivel de experți, inclusiv cu parteneri străini, prin asigurarea rolului de mentorat etc.), ca premisă a afirmării și dovadă a potențialului profesional.

De altfel, rezultatele obținute în muncă de absolvenții ANI au fost recunoscute ca atare la nivelul Serviciului, prin promovări în funcții, acordări de distincții și recompense.

Până la ocuparea funcției actuale (în octombrie 2010), comandantul DIMB a parcurs un traseu profesional care include cvasi-totalitatea treptelor anterioare, fiind șef birou (în anul 2002), șef sector (2007) și șef grupare (în 2008).

Pe parcursul formării profesionale, un rol important l-a avut și relaționarea în interiorul și exteriorul Serviciului, perspectivă din care se remarcă **suportul primit din partea foștilor colegi, absolvenți ai ANI**, care își desfășoară activitatea atât în SRI cât și în alte instituții din sistemul de apărare națională (unii ocupând funcții de decizie), fiind racordați la obiective operative comune/similare.

Adesea, succesele obținute din cooperarea inter-instituțională au avut ca autori/ promotori ofițeri care au urmat cursurile ANI.

Într-un alt plan, cunoștințele acumulate pe parcursul stagiului la ANI și ulterior au determinat **încurajarea spiritului de inițiativă**, parte din foștii absolvenți - sesizând aspecte care necesită îmbunătățiri în spiritul perfecționării muncii - fiind inițiatori ai unor noi abordări în activitatea informativ-operativă, ai unor operațiuni ori proiecte de interes comun, precum și ai unor modificări de reglementări interne, ghiduri de bune practici etc.■

Anotimpul bobocilor

Motto: „Pierderea banilor este una reparabilă,
pierderea onoarei este o mare pierdere,
pierderea curajului este ireparabilă”
GOETHE

| Eduard-Jean Cotoi

Un val de entuziasm m-a cuprins la primirea adresei prin care eram invitat să particip la aniversarea a 20 de ani de la înființarea Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul”.

Gândul că din succesivele promoții de studenți și masteranzi, mare parte dintre ei încă ofițeri ai Serviciului Român de Informații, am fost selectat să reprezint generația de absolvenți ai cursului de master, promoția 2007, trebuie să mărturisesc, m-a bucurat și, deopotrivă, speriat.

Ideea de a întocmi un material dedicat momentului aniversar, în care să surprind o parte din gândurile și emoțiile parcurgerii unei etape intermediare carierei de ofițer S.R.I., dar și influența exercitată de instituția de învățământ în activitatea profesională derulată ulterior, a readus în memorie chipuri, momente, evenimente, bucurii și frustrări care păreau uitate, undeva, în vârtoarea vremii.

Pregătirea „realistă și pragmatică” a școlii superioare de matematică-informatică din Craiova unde am fost învățat că „1+1 nu fac întotdeauna 2”, dublată de acea curiozitate ... temperamentală de a căuta răspunsuri și soluții la problemele ridicate de zona „gri” a științei, a condus la aranjarea, într-o manieră caracteristică numai sistemului de „baos controlat”, a tăvălugului de idei și momente care pot descrie starea interioară a unui personaj care, în ciuda vârstei de 39 de ani, era până nu demult inclus în categoria „tinerilor ofițeri”.

Amintiri, amintiri

Aș fi putut debuta cu trăirile resimțite la intrarea pentru prima oară, în calitate de aspirant la o carieră de ofițer, pe porțile Academiei Naționale de Informații, dar asta însemna să-mi încep prezentarea într-o manieră clasică, consacrată în literatura autohtonă, prin banala formulare „...era o zi mborâtă, ploioasă de toamnă...”. Am preferat, în schimb, să mă las călăuzit de resorturile realităților obiective pe care le parcurg în prezent și care îmi domină existența profesională.

Limitele, prezentului eseu - o urmă a existenței trecerii individului printr-un sistem a cărui cultură organizațională poartă amprenta acțiunii / reacțiunii individuale la provocările social-economice ale mileniului III - sunt impuse, însă, de către autor și, în consecință, mesajul se adresează atât celor inițiați în tainele activității de „intelligence”, cât și aceluia care, într-un anumit moment al vieții,

“
**Academia
Națională de
Informații
și-a căpătat
prestigiul (...)
mai ales
prin activitatea și
rezultatele
obținute
de fiecare
absolvent al său
la locul de muncă(...)**
”

s-au delectat cu lecturarea unei cărți din categoria romanului „*polițist*” sau „*de spionaj*”.

Totuși, echilibrul mesajului „*esoteric*” constă în controlul „*erorilor*” de sistem, limitând astfel expansiunea ideilor către limita inferioară sau superioară a valorilor individuale și de grup promovate de acesta, înăuntrul sau în afara lui.

Perioada petrecută în Academie a fost una benefică mai ales prin prisma dezvoltării și aprofundării unor relații sociale care, adeseori, s-au constituit în repere de calitate profesională ce au caracterizat, ulterior, activitatea derulată ca ofițer specializat în culegerea de informații.

Discuțiile interactive „*impuse*” de corpul profesoral din cadrul instituției, dublate de activitatea „*în teren*”, de-a lungul mai multor aplicații, s-au constituit în reale avantaje profesionale, raportate la activitatea și rutina de zi cu zi a ofițerului de informații.

Dar, elementul esențial al mesajelor transmise, sub o formă sau alta, de întreg corpul profesoral al Academiei a avut un caracter vizionar în sensul redefinirii și reconfigurării poziției ofițerului de execuție, ca piesă de bază al unui sistem în care activitatea eșaloanelor superioare se află într-o relație biunivocă cu succesul sau eșecul individual al fiecărui ofițer. Personal, apreciez că un sistem, oricare ar fi el, este creat și definit de suma acțiunilor celor care își desfășoară activitatea în cadrul acestuia. În acest fel, sistemul poate deveni flexibil prin preluarea ideilor care pot răspunde la provocările impuse de mutațiile produse în interiorul societății, atât la nivel național, cât și global.

Pornind de la această axiomă, mesajul celui care ne-a fost îndrumător și, de ce nu, mentor în inițierea ca ofițer de informații poate fi redus, simplu, la ceea ce întreaga societate românească încearcă să promoveze: „*statutul intelectualului*” ca forță sistemică de „*opozitie constructivă*” la sistemul ca atare.

Astfel, cadrele universitare ale instituției au creat și pot crea „*adepti*” sau „*ucenici*” fideli unui statut socio-profesional, în mod nefericit demonetizat de vremurile

actuale, acela de ofițer de informații, poziție care îmbină calitatea de militar - caracterizată de un cod nescris al onoarei - și cea de intelectual - ca element al unei construcții care se dorește a fi extrem de eficientă.

În consecință, Academia Națională de Informații și-a căpătat prestigiul nu atât prin activitatea derulată sau programele teoretice și practice desfășurate, cât mai ales prin activitatea și rezultatele obținute de fiecare absolvent al său la locul de muncă, acestea constituindu-se în punct de plecare vectorial către responsabilitatea care apasă, și pe viitor, pe umerii corpului profesoral al instituției.

Și, astfel, într-un sistem în care fiecare profil de activitate reprezintă o forță, Academia Națională de Informații a reușit, într-un timp relativ scurt, să devină punctul de echilibru - formare și perfecționare - al acestuia.

Cu permisiunea dumneavoastră, aș încheia prin a cita din memorie cuvintele celui pe care l-am considerat mentorul meu în activitatea derulată ulterior absolvirii instituției:

„... *voi sunteți cei care prin poziția voastră de acceptare sau nu a unor realități veți produce, mai devreme sau mai târziu, schimbarea sistemului. Acum este anotimpul vostru. Anotimpul bobocilor*”.

„Fără titlu”. Recenzia unei autobiografii nepublicate

„Într-un sertar al conștiinței mele se află o carte...”

I Cornel Cozma

După cum autorul mărturisește în *argumentul* introductiv, *scrierea* cărții a început în ultimul an de liceu când, puternic emoționat de lectura „Moromeților”, a absorbit gândul unei „*timide încercări literare*, căci numai astfel pot numi impulsul puternic de a așterne pe hârtie întâmplări și trăiri, petrecute acasă sau la **școală**, personale sau ale părinților, fratelui și bunicilor mei, învățătoarei și dascălilor de gimnaziu, sau ale altor persoane prezente în minunata mea copilărie”.

A conchis, la acea vreme, că este obligatorie o a doua parte, dedicată „fabuloasei adolescențe, când **liceul** devine un *acasă de zi*, unde trăirile interioare sunt un amestec de vibrări emoționale datorate fetelor, de incipiente pasiuni intelectuale aprinse de unii profesori și de poziționări cognitive confuze cauzate de alții”. Alături de părinți și frate, distingem cu ușurință, ca personaje importante, prima dragoste, apoi directorul (totodată diriginte și profesor de matematică), profesorii de română și psihologie / filozofie și, mai ales, colegul de bancă (cel mai bun prieten și astăzi).

“
Academia
formează
caractere.
Am și astăzi
această convingere

”

Naratorul consemnează, meditativ, că adolescența este „...o tulburare de spirit, care te obligă să scrii despre interogările introspective generate de descoperirea *discursului* lui Marin Preda, despre frământările referitoare la cum și în ce fel sunt eu, sau alții, pentru că mi-a zgândărit curiozitatea *contactul* cu Sigmund Freud, sau cum devine problema cu <cerul înstelat deasupra și legea morală în noi...>, *vinovat* fiind Immanuel Kant, în avântul său de a critica rațiunea pură”. Pe un tumultuos fond de incertitudine identitară, descrie fervoarea cu care încearcă să filtreze îndoileli existențiale specific adolescentine, rolul central avându-l eterna dilemă: „... cine sunt și ce doresc de la viață?”.

Toate răspunsurile le extragem din conținutul părții a treia, „... pe care am început să *o scriu* la peste 10 ani de la terminarea **facultății**, când toate temerile mele fuseseră spulberate de foarte multe evenimente. Forma a început să capete contur în perioada **studentiei** și aș fi un sacrileg dacă nu aș menționa cât de importantă este, în viața mea, perioada petrecută în **Facultatea de Psihosociologie** din cadrul actualei **Academii Naționale de Informații <Mihai Viteazul>**”.

În mod evident influențat de stilul epic al „marelui singuratic”, autorul traversează o gamă largă de trăiri emotive, rememorând cu

umor evenimente studențești cu specific cazon, descriind **neliniștea sau detașarea** (după caz, funcție de gradul de cunoaștere a materiilor de studiu și intransigența profesorilor) trăite în timpul sesiunilor de examene sau invocând cu **admirație și respect** imaginile profesorilor.

Comparându-se cu alți doritori de studiu, din generația sa și nu numai, din structuri universitare civile și militare, se consideră un privilegiat, pentru că „...**sunt puțini studenții care conștientizează apartenența la o castă și au șansa experimentării unei stări de spirit**, așa cum este **Academia...**”, considerând acestea, „aparent paradoxal pentru sceptici, oportunități fericite de cristalizare a libertății individuale”. Printre episoadele ce descriu experiențe memorabile, unele marcate de umor, altele de sobrietate, își fac loc momentele de reflecție:

„Încă din primul an de studiu am trăit sentimentul eroului din <Viața ca o pradă>. Am realizat că <...soarta mea nu avea să se mai schimbe...>, însă postura avea să fie inversă, trebuia să abandonez iluzia unei vocații scriitoricești și să încep **să am încredere într-o carieră militară ...**”.

„Retrăiesc și acum plăcerea intelectuală experimentată în al doilea an de studii, când, în biblioteca **Academiei**, am *devorat* o colecție de aforisme, maxime și cugetări. Am cochetat instantaneu cu dorința de a consemna, într-o fișă de lectură (o am și acum...) gânduri ale unor personalități, referitoare la **onoare, demnitate și caracter**, valori care nu trebuie să sufere infirmități în viața unui individ social și care trebuie să capete valențe multiplicabile exponențial în cariera oricărui ofițer de informații”.

„Mă întreb și acum, și sunt convins că o să o fac tot restul vieții mele (sau trebuie să mă opresc și să îl consider, pur și simplu, un dat divin?), cum altfel mi-aș fi găsit liniștea și fericirea sufletească, dacă în anul trei n-aș fi descoperit, în campusul **Academiei**, ceea ce majoritatea oamenilor caută (uneori toată viața...), conștient sau nu, cu îndârjire: *jumătatea... Partenerul de viață* dispus să-ți accepte atâtea și atâtea peregrinări ideatice, să-și curme curiozitatea atunci când percepe

că anumite frământări au resorturi profesionale ce nu pot fi împărtășite și să-ți fie alături în încercarea, mereu perfectibilă, de a face din familie axul central al sistemului de valori la care te raportezi.”

„Mult timp după absolvire m-am întrebat **în ce direcție m-a format** mai mult **Academia: ofițer de informații sau psiholog**. Dintr-o oarecare nostalgie, am considerat o vreme că port *la vedere uniforma* ofițerului de informații, păstrând mai aproape de suflet cămașa de psiholog. Apoi am inversat articolele...”

Ulterior le-am abordat ca și concepte și am fost încântat să le consider părți ale noțiunii de **profesionist**. Da, dar asta presupune experiență, și nu puțină... Răspunsul potrivit l-am găsit mai târziu, când unul dintre primii mei șefi îmi analiza modul de acțiune într-o situație profesională dată, apreciindu-l ca potrivit, bazat pe tăria de caracter. I-am spus că așa am învățat în facultate și în acel moment am avut revelația: **Academia formează caractere**. Am și astăzi această convingere”.

„Sunt ultimele gânduri pe care le consemnez. Cel puțin acum... Sunt peste două decenii de când *scriu* această carte și realizez faptul că, în ultimii douăzeci de ani, alături de educația primită de la părinți, câteva constante, de care sunt foarte mândru și care au ca izvor temporal și axiologic perioada petrecută în **Academie**, mi-au amprentat ireversibil existența: un **sistem deontologic** solid, bazat pe *onoare, demnitate și caracter, familia și profesia*”.

Și pentru că <...peste douăzeci de ani vei fi dezamăgit din cauza lucrurilor pe care nu le-ai făcut, nu pe care le-ai făcut... > (Mark Twain), iar la momentul aniversar al **Academiei** autorul consemnează două decenii de viațuire în cadrul Serviciului Român de Informații, închei recenzia mea cu un ultim gând consemnat: „Am rămas dator conștiinței mele cu eliberarea unui sertar. Dar numai după ce va fi fost ticsit. Poate peste douăzeci de ani?” ■

DUPĂ 20 DE A.N.I.

I Călin-Adrian Crișan

“
Întreaga mea
carieră
a fost marcată
de cunoștințele,
valorile și
principiile
dobândite
în cadrul
A.N.I.

”

Încă de la început vreau să vă felicit pentru inițiativa dumneavoastră, care mi-a prilejuit o mare bucurie, fie și numai din perspectiva ieșirii din cotidian și rememorării unor clipe frumoase din viața de student al A.N.I. Demersul dumneavoastră de a reuni, la moment aniversar, în paginile revistei *Intelligence* gânduri, idei, amintiri ale foștilor studenți este unul lăudabil și în același timp onorabil pentru mine.

Pus în fața colii de hârtie și „scos” pentru câteva momente din tumultul realităților zilnice cu care ne confruntăm, am realizat totuși dificultatea acestui demers retrospectiv și mi-am dat seama că, ancorat în problemele zilnice, „uităm” să ne mai amintim.

Primele gânduri care mi-au venit în minte sunt legate de emoțiile și entuziasmul, amestecat cu o oarecare teamă, cu care pășeam în anul 1992 pragul Institutului Superior de Informații. Aceste emoții și temeri de început s-au risipit repede, odată cu intrarea în programul ordonat al școlii, care avea reglementat fiecare aspect al vieții de student. Deșteptare, înviore, sectoare, masă, cursuri, studiu obligatoriu și de la capăt. Activități care, prin repetitivitate pot părea monotone și redundante însă abia peste ani am realizat că era o una din modalitățile de însușire a ordinii, disciplinei și formării caracterului unui viitor ofițer.

Viața de student într-o instituție militară este, în multe privințe, mult mai restrictivă decât într-o școală civilă. Cu toate acestea poate să-ți ofere numeroase alte satisfacții, în primul rând sub aspectul formării și întăririi unei anumite coeziuni de grup și modelării caracterului/comportamentului conform cerințelor viitoarei profesii.

Dacă ar fi să menționez care ar fi principalul beneficiu al urmării acestei forme de învățământ, cu siguranță aș sublinia rolul formativ asupra desăvârșirii personalității în ansamblu și în mod special al unui caracter integru și comportament echilibrat, dimensiuni umane absolut necesare exercitării profesiei noastre.

Desigur acumulările teoretice și abilitățile practice dobândite pe parcursul anilor de studiu au constituit ulterior premisa obținerii de rezultate profesionale și validării în activitatea de informații. Însă doar acumulările teoretice nu sunt suficiente și aici mi-aș permite să citez un paragraf dintr-un volum a lui Paul Carpen care preciza că „*Toți învățăm după aceleași cărți. Dar cine are norocul să dea peste un mentor bun, care să-i călăuzească cu grijă primii pași în meserie, acela are șanse bune să*

devină un adevărat profesionist. Un altul, care și-a însușit aceleași reguli, aceleași norme, dar care a avut ghinionul să nimerească un șef slab profesional, acela se va rata. Dacă nu cumva va avea norocul să fie transferat la vreme într-un alt colectiv.”

În cadrul școlii am avut parte de un corp profesoral de elită, format din profesori universitari validați în marile centre universitare din țară, a căror preocupare asiduă a constat în transferul de cunoștințe și expertiză către noi. Un loc aparte l-au ocupat profesorii catedrei de informații care au reușit să ne insuflă dragoste și pasiune față de viitoarea meserie. Tuturor vreau să le mulțumesc și să-i asigur că munca lor a dat roade.

Nu în ultimul rând vreau să amintesc despre colegii minunați pe care i-am avut, de solidaritatea și veritabilul spirit de echipă care exista între noi. Timp de patru ani aceștia au fost „familia mea” cu care am împărțit atât bucuriile cât și micile neplăceri ale vieții de student. În prezent îmi face o deosebită plăcere și încerc un sentiment de mândrie de fiecare dată când aflu despre realizările profesionale și evoluțiile în carieră ale foștilor mei colegi.

Întreaga mea carieră a fost marcată de cunoștințele, valorile și principiile dobândite în cadrul A.N.I. și mă mândresc cu faptul că sunt unul din absolvenții acestei instituții.

La ceas aniversar vreau să urez conducerii Academiei, corpului profesoral, tuturor studenților și absolvenților un călduros „La mulți ani!”

Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul” - Poarta Serviciului Român de Informații -

I Adriana Alexandra Conișca

“
În echipă
suntem foarte buni,
pentru că
fiecare dintre noi
este bun.

”

Studentii Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul”, rațiunea de a fi a acestei școli de elită, suntem o parte integrantă a Serviciului Român de Informații, pregătindu-ne să contribuim la atingerea unor obiective actuale de securitate națională, motivați fiind de sentimente de mândrie, satisfacție și entuziasm, precum și de stabilitatea și statutul social pe care ni le conferă profesia de ofițer de informații.

Pentru mulți dintre noi, Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul” reprezintă „o poartă de intrare în universul fascinant al informațiilor” (Mesajul Directorului Serviciului Român de Informații. George Cristian Maior, <http://www.animv.ro>), unde perioada de pregătire specifică formării ca viitori ofițeri se intersectează cu o etapă a vieții caracterizată printr-un potențial maxim de acumulare a noilor cunoștințe, un grad ridicat de adaptabilitate, entuziasm și voință, care contribuie la formarea bazei piramidale a activității în Serviciul Român de Informații.

Odată cu intrarea în era informațională și dată fiind continua adaptare a Serviciului la evoluția mediului internațional de securitate, Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul” si-a racordat activitatea la noile provocări, oferind studenților un mediu propice educației și cercetării științifice în cadrul campusului studențesc.

Concepția pornește de la premisa conform căreia cunoașterea reprezintă elementul central al dinamicii instituționale necesar îndeplinirii misiunilor strategice ale instituției.

Dobândind o cultură generală și un vocabular adecvat statutului de ofițer al Serviciului Român de Informații de-a lungul celor trei ani, atât prin intermediul pregătirii academice cât și printr-o pregătire individuală, ne-am dezvoltat calitățile necesare desfășurării activității de informații în calitate de debutanți, depășind etapa de formare academică și acționând în vederea însușirii, cu sprijinul unor mentori dispuși să ne împărtășească din experiența lor profesională, a practicii specifice.

Întrepătrunderea mediului militar cu cel studențesc, într-o etapă specifică schimbărilor (trecerea de la studiile liceale la cele universitare, desprinderea de confortul oferit de mediul familial), a creat un mediu social complex și diversificat, care a contribuit la dezvoltarea noastră personală.

În pofida faptului că perioada studenției în Academie este cu mult mai diferită față de ceea ce ar însemna viața unui student civil, lipsa anumitor aspecte ale vieții civile, ca urmare a respectării statutului militar asumat, este ulterior compensată de *satisfacția apartenenței noastre la un grup de elită* și a desfășurării unor activități cu implicații în securitatea națională, conforme cu statutul de ofițer de informații în cadrul unui Serviciu a cărui activitate este apreciată atât pe plan intern, precum și pe plan extern.

Spre deosebire de instituțiile de învățământ civile, Academia Națională de Informații „*Mihai Viteazul*” are avantajul creării unui mediu benefic relaționării strânse atât între studenți, cât și între noi și profesorii care ne-au îndrumat pe parcursul formării inițiale, interacțiune în urma căreia *se conturează legături sociale durabile*, care depășesc granițele campusului, continuând și după dobândirea calității de ofițer de informații.

Mai mult, prin apartenența la această comunitate, ne-am dezvoltat spiritul de echipă și de solidaritate, care ulterior pot fi valorificate în cadrul profesiei, întrucât *în echipă suntem foarte buni, pentru că fiecare dintre noi este bun*.

Procesul de învățământ din cadrul Academiei Naționale de Informații „*Mihai Viteazul*” este într-o continuă evoluție, adaptându-se la prevederile noului sistem educațional, de *tip Bologna*. Fiind structurat pe două domenii, în speță pregătirea academică și cea de informații, acesta îndeplinește cerințele impuse de necesitatea dezvoltării unei culturi atât generale, cât și de specialitate, care să reprezinte baza viitoarei profesii.

Prin intermediul contactelor la nivel educațional cu reprezentanți ai mediului național și internațional de securitate care, prin prelegerile și seminarele organizate în cadrul Academiei, împărtășesc din experiența lor, ne-am lărgit spectrul cunoștințelor din domeniu, *identificând în aceste personalități adevărate modele de urmat în carieră*.

Mediul academic specific acestei comunități a favorizat interacțiunea student - profesor la un nivel ridicat, fiind *locul în care poți întâlni mentori autentici*, care își depășesc

atribuțiile specifice unui cadru didactic, devenind dascăli veritabili, prin intermediul cărora ni s-a relevat, deopotrivă, un înalt grad de *cunoaștere științifică și umană*.

Totodată, timpul îndelungat petrecut în același mediu dă naștere unor relații de prietenie veritabilă și durabilă între persoane provenite din zone geografice diferite ale țării, relații care, ulterior, formează pe harta României o *pânză de păianjen*.

Dintr-o perspectivă subiectivă, Academia are potențialul de a ne pregăti în cel mai adecvat mod pentru etapa de debut în Serviciu, având o contribuție majoră în etapa incipientă a carierei de ofițer de informații, întrucât reprezintă mediul primului contact cu specificul muncii, unde trebuie să dobândești, prin învățare teoretică și practică, acele cunoștințe și competențe care stau la baza desfășurării viitoarei activități.

Academia ne oferă o motivație puternică pentru a depune efortul necesar obținerii unor rezultate deosebite la absolvirea programului de licență, prin recunoașterea meritelor celor care s-au remarcat în planul educațional, în calitate de șefi de promoție sau autori ai unor lucrări științifice de excepție, motiv pentru care îi îndemn pe toți studenții Academiei să-și autodepășească limitele, devenind, atât în avantajul lor, cât și al Serviciului, mai buni.

Experiența dobândită în planul pregătirii specifice și în planul dezvoltării personale, în cadrul Academiei Naționale de Informații „*Mihai Viteazul*”, a reprezentat pentru mine un factor primordial în vederea adaptării rapide la cerințele activității derulate în calitate de tânăr ofițer al Serviciului Român de Informații, dar în același timp, o amintire frumoasă în care s-au format valori, țeluri și prietenii... ■

Doresc să transmit, din partea comunității Academiei, sincere condoleanțe familiei fostei noastre colege, Iulia.

I Valentin Dăminescu

“
**Putem vorbi
astăzi,
la aniversarea a
20 de ani de
existență,
de o instituție
de educație
ajunsă
la maturitatea
ce-i conferă
recunoaștere.**
”

Mă simt deosebit de onorat ca la aniversarea a 20 de ani de la înființarea Academiei Naționale de Informații “Mihai Viteazul” să am posibilitatea de a exprima impresii legate de cei patru ani pe care i-am petrecut pe băncile sale și să împărtășesc din amprenta educațională - profesională și de viață - pe care această instituție și-a pus-o asupra mea și a evoluției mele ulterioare.

Atributele care caracterizează misiunea Serviciului Român de Informații - profesionalism, onoare, inteligență, discreție, responsabilitate, integritate, rigoare, curaj, spirit de echipă, creativitate - promovate cu abnegație de Academie, m-au determinat să aleg în urmă cu 15 ani să urmez cursurile acestei instituții unice în plan național prin specificul ei, care se bucura încă de la acel moment de o imagine pozitivă la nivelul societății românești, în general, și în rândul tinerilor, în special.

Am apreciat la momentul opțiunii mele că perseverența și competitivitatea, cinstea și corectitudinea, în spiritul cărora fusesem educat până atunci, sunt cel mai bine încurajate în cadrul acestei Academii.

Pentru un tânăr de 18 ani contactul cu o structură a Academiei pregnant militară la acel moment, caracterizată în principal de rigoare și disciplină, poate părea unul destul de dur, însă pentru mine, anii ce au urmat mi-au confirmat pe deplin așteptările.

Am fost beneficiarul unui sistem de pregătire integrată, care a îmbinat două domenii esențiale: pregătirea de tip academic, în cazul meu specializarea fiind management economic, și pregătirea de informații.

În timp ce latura academică a pregătirii a asigurat nivelul înalt de cultură și capacitatea de gândire necesare înțelegerii superioare a lumii și a societății contemporane, pregătirea de specialitate s-a raportat permanent la specificul profesiei de intelligence, una deosebită atât prin complexitatea problematicilor pe care le abordează, cât și prin diversitatea situațiilor cu care se confruntă cei ce o urmează, ofițerii de informații.

Procesul de instruire a fost susținut de baza materială modernă de care Academia a beneficiat și pe care a reușit să o dezvolte și să o adapteze permanent necesităților. Peste toate acestea, însă, s-a plasat

experiența didactică, profesională și umană a corpului profesoral, fie el propriu Academiei Naționale de Informații sau, în cazul meu, aparținând Academiei de Studii Economice București. Profesioniști și educatori dedicați precum dl. prof. univ. dr. Cristian Troncotă, dl. prof. univ. dr. Ion Verboncu, dl. prof. univ. dr. Ion Rațiu, dna. prof. Tatiana Belciu, dna. prof. Marcela Stăncilă, dna. prof. Rodica Ștefăniță sau dl. prof. Marian Dobra, pentru a-i menționa doar pe câțiva, au contribuit semnificativ la instruirea mea și a colegilor mei, punând bazele evoluției noastre în carieră.

Profitând la maximum de ceea ce Academia mi-a pus la dispoziție, am reușit prin rezultatele pe care le-am obținut să am posibilitatea de a-mi alege domeniul în care să-mi desfășor activitatea profesională ulterioară.

Am optat pentru zona de cooperare internațională, una în dezvoltare, dar încă timidă la începutul anilor 2000. Alegerea mea a fost fundamentată pe ceea ce procesul de pregătire din cadrul Academiei a consolidat în planul educației mele: o poziționare a României în contextul regional și euro-atlantic; o imagine de ansamblu asupra locului și rolului Serviciului Român de Informații în sistemul de securitate națională, precum și asupra misiunilor fundamentale ce îi revin; un mod de gândire strategic, critic și orientat pe termen lung; aplecarea spre limbile străine, în special spre terminologia specifică domeniului intelligence.

Faptul că, iată, la 11 ani de la absolvire îmi desfășor activitatea pe aceeași zonă a relaționării externe, parcurgând o serie de etape ale evoluției în carieră pe verticală, este cred, o bună dovadă a fundamentelor pregătirii mele puse în timpul Academiei și pe care am mizat în opțiunea mea.

În toți acești ani mi-am afirmat întotdeauna cu mândrie, în discuțiile cu colegii sau în cadrul contactelor avute cu parteneri externi ai Serviciului Român de Informații, statutul de absolvent al Academiei.

Am continuat să fiu un ambasador al acestei instituții și a misiunilor pe care le promovează: educație, formare și perfecționare în domeniul intelligence prin intermediul

unui sistem dinamic, integrativ; cercetare științifică în domeniul intelligence și al securității; valorificarea rezultatelor în programele naționale și europene de cercetare-dezvoltare sau în cadrul acțiunilor în parteneriat; cultură de securitate; realizarea schimbului de idei și opinii pe problematici circumscrise securității și intelligence-ului cu parteneri interni și externi ai Serviciului.

Constat cu mare satisfacție din cunoașterea reprezentanților noilor generații de absolvenți cărora le îndrum pașii la început de carieră că Academia își îndeplinește pe mai departe cu succes rolul de instrument care conferă valoare dimensiunii resursei umane a Serviciului.

Printr-o adaptare permanentă la dinamica unui mediu de securitate tot mai complex, instituția își modelează organizarea și programele educaționale într-o concepție modernă, reprezentând pe mai departe forumul principal pentru desăvârșirea profesională și intelectuală a ofițerilor.

Astfel, putem vorbi astăzi, la aniversarea a 20 de ani de existență, de o instituție de educație ajunsă la maturitatea ce-i conferă recunoaștere.

O instituție flexibilă și modernă, perfect adaptabilă nevoilor de instruire a cadrelor Serviciului Român de Informații și nu numai, care, bazându-se pe principiile competenței și operativității, asigură o pregătire temeinică, concentrată și rapidă a ofițerilor de informații.

O instituție complexă, multilaterală, care vine nu doar în întâmpinarea nevoii de instruire a celor ce doresc să accedă în Serviciu, ci și în întâmpinarea nevoilor de actualizare a cunoașterii pentru ofițerii cu vechime, pentru un transfer de experiență profesională și organizațională către noile generații.

O instituție care își asumă în același timp, prin structurile sale dedicate, și rolul de pilon al cercetării în domeniul studiilor de intelligence, respectiv de forum de dezbateri pe această zonă între Serviciul Român de Informații, mediul academic și societatea civilă.

Îmi exprim convingerea fermă că Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul” va reuși să își consolideze pe mai departe statutul de formator de capital uman specializat, resursă primordială pentru un Serviciu de informații ce dorește și de la care se așteaptă să fie apărătorul securității naționale și un actor pozitiv al ceea ce înseamnă democrație.

Sunt convins, de asemenea, că prin deschiderea în amplificare față de mediul academic intern și internațional, precum și față de societatea civilă, Academia va contribui semnificativ la dezvoltarea culturii de securitate și se va afirma constant ca forum științific, care urmărește realizarea idealului educațional întemeiat pe aspirațiile societății românești în contextul valorilor euro-atlantice.

La Mulți Ani, Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul”, și multe realizări în importanta misiune ce îți revine! 🇷🇴

20 de ani de Academie

Motto: „Trebuie să încerci neconținut
să urci foarte sus dacă vrei să vezi foarte departe.”
CONSTANTIN BRÂNCUȘI

Irena Dumitru

Pentru cei mai mulți dintre noi, cei cărora viața ne-a oferit oportunitatea de a urma studii universitare, anii studenției sunt asimilați celei mai fumoase etape vieții. Un timp luminos, înflăcărat, cu dascăli ale căror cuvinte pot deveni lecții de viață, cu prietenii și legături de suflet pentru totdeauna, un timp care lasă amintiri de neșters și totodată un punct de start de care a depins parcursul nostru ulterior pe cărările șerpuitoare ale vieții.

“
profesorul învață
și el de la elev,
așa cum elevul
învață de la
profesor:
nu se știe
cine dă și
cine primește

”

La mai bine de cincisprezece ani de la primul meu pas în Institutul Național de Informații, care, devenit Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul”, sărbătorește 20 de ani de existență, așez pe hârtie amintiri și mă gândesc la toți cei care au marcat ireversibil perioada studenției mele. Sunt dintre aceia pentru care porțile Academiei se deschid zilnic și dintre aceia (norocoși, cred eu) care au continuat să trăiască viața studențescă, desigur de cealaltă parte a catedrei, dar cu aceleași emoții și trăiri. Și sunt dintre aceia care au ocazia de a trăi bucuria absolvirii în fiecare an, odată cu o nouă promoție de tineri ofițeri ai Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul”, care își îndreaptă destinul spre Serviciul Român de Informații sau spre alte instituții ale statului care deservește interesul național al României.

Din aceste considerente, aniversarea a 20 de ani de învățământ de informații în Academie poartă pentru mine conotații multiple, căci îmi conduce gândurile spre toți dascălii, colegii, dar și spre studenții mei. Retrăiri ale emoțiilor firești ale oricărui început de drum...

Profesorii ne-au oferit cu căldură sufletească reperele fundamentale, pregătindu-ne pentru un drum aparte, așa cum este cel al lumii informațiilor. Repere care ne-au ajutat să fim pregătiți pentru confruntarea cu cel mai aspru dintre profesori: experiența. „Planul de învățământ” a reprezentat, desigur, o materie primă extrem de necesară, dar acum știu, la rândul meu fiind dascăl, căldura este elementul vital pentru „mlădițe” aflate în creștere. “profesorul învață și el de la elev, așa cum elevul învață de la profesor: nu se știe cine dă și cine primește”

Am avut profesori buni, care au știut cum să facă lucrurile grele să ne pară ușoare, dar care ne-au învățat și cum, la momentul potrivit, să știm să ne continuăm drumul în absența lor. Îmi amintesc cu stimă de profesorii excelenți și cu grațitudine de cei care m-au influențat sufletește. Și le sunt recunoscătoare aceluia care au continuat să îmi

vegheze drumul profesional, fie în calitate de decan, șef de catedră sau coleg. Am ales să încep o carieră universitară în Academia Națională de Informații din dorința de a continua munca minunată a profesorilor mei, unii dintre aceștia fiindu-mi peste ani camarazi. A fost o provocare asumată, aceea de a contribui la formarea viitorilor ofițeri de informații, încercând să mențin aceleași standarde ridicate de rigoare și profesionalism.

Alături de colegi, am învățat să ne adaptăm într-o „instituție totală”, în care viața studențească se trăia cu reguli și norme speciale. Însă statutul similar și scopul comun au creat premise pentru relații de prietenie, care au rezistat timpului grăbit și indiferent și care au fost sprijin de-a lungul încercărilor maturizării. Împreună și fără a ne fi ușor, am construit prin relațiile cu profesorii, cu colegii și cu noi înșine, un spațiu al cunoașterii și al autocunoașterii în care am trăit probabil experiența unei studenții „altfel”. Și astfel am învățat să depășim limite materiale sau imateriale și ne-am pregătit intelectual și afectiv pentru una dintre profesiile cele mai încărcate de mister. Cu ocazia absolvirii, am primit titlatura de „Generația 2000” și cred că semnificația care a stat în spatele acestui nume a fost pentru mulți dintre noi prielnică. Și poate lecția cea mai importantă care ne-a fost predată a fost nu cea din planul de învățământ, ci aceea referitoare la cât de multe avem de învățat de la viață și la „obișnuința de a gândi”.

Parcursul urmat a făcut ca activitatea mea profesională să continue în campusul universitar al Academiei, fie în sălile de curs sau de seminar, fie în discuțiile și dezbaterile prilejuite de orele de consultații pe teme ce țin de analiza de intelligence sau de comunicare interpersonală și instituțională. Îmi place să lucrez cu și alături de studenți și am încercat încă de la început să investesc cât mai mult în activitatea didactică, ghidându-mă neîncetat după unul dintre principiile enunțate de Constantin Noica în al său Jurnal filozofic: “profesorul învață și el de la elev, așa cum elevul învață de la profesor: nu se știe cine dă și cine primește”.

Actul de a îi învăța pe alții poartă în sine o mare responsabilitate, deoarece profesorul are menirea de a transforma oglinzile în ferestre, de a trezi îndoiele în

mintea și sufletul discipolilor (și nu de a furniza certitudini și rețete de succes), de a forma competențe care să le permită acestora să anticipeze viitorul și de a face diferența între lucrurile știute și cele neștiute. Cred că, pentru pregătirea tinerilor specialiști în arma informații, este nevoie de profesorul-antrenor, căci multe dintre cunoștințele, abilitățile necesare acestora nu pot fi predate, dar pot fi “antrenate”.

Pentru toți cei care sunt sau vor fi studenții noștri, Academia oferă un spațiu fizic și depotrivă ideatic, în care este dezvoltat sistemul de cunoștințe, priceperi și deprinderi necesare activității de intelligence, dar care devine sustenabil doar prin contribuția fiecăruia, căci educația presupune autoeducație.

În anul 2000, cu ocazia absolvirii, întrebată fiind în legătură cu rolul nostru - tineri ofițeri și proaspăt absolvenți - în Serviciul Român de Informații, am afirmat că „sunt convinsă că voi lucra într-un serviciu profesionist de informații. După mai bine de un deceniu, pot afirma, prin prisma experienței profesionale de zi cu zi, pe care am acumulat-o de-a lungul acestor ani și a parcursului profesional urmat, că îmi desășor activitatea într-un serviciu de informații dinamic, modern, eficient și flexibil, capabil să contribuie în mod operativ și profesionist la apărarea, sprijinirea și promovarea intereselor României.

Asemenea oricărei aniversări, *20 de ani de Academie* reprezintă prilej de bucurie și rememorare a unor clipe de neșters, dar este, totodată, un început de drum. Academia împlinește 20 de ani, având un suflu tânăr și o „generație 2.0.” de tineri entuziaști, bine pregătiți pentru o viață profesională ale cărei succese se trăiesc în anonim și cu discreție. ■

I Cornelia Gaiță

“
**Academia
a fost mai mult
decât
o instituție
de învățământ,
fiind un modelator
de conștiințe**
”

Aniversarea a două decenii de la înființarea Academiei Naționale de Informații „Mihail Viteazul” constituie un prilej de analiză pentru orice absolvent al instituției de învățământ.

Dacă avem în vedere faptul că fiecare dintre noi suntem opera îndrumătorilor noștri și ceea ce întreprindem în prezent are rădăcini în trecut, impactul Academiei asupra formării viitorilor ofițeri de informații este incontestabil.

Principala instituție românească de formare în domeniul intelligence-ului a constituit pentru mine, și îmi face plăcere să cred că și pentru colegii mei, un loc în care am învățat să mă descopăr, să îmi aflu potențialul și să mă dezvolt pentru a răspunde exigențelor domeniului de activitate.

Aparținând primei promoții a Academiei, pot afirma că am evoluat odată cu instituția, fiind parte din transformările ce au avut loc. Au fost multe momente semnificative, în care am înțeles ce e important pentru mine și ce vreau să devin.

Într-un moment în care valorile erau într-o permanentă schimbare, Academia a fost mai mult decât o instituție de învățământ, fiind un modelator de conștiințe. Am avut norocul să am printre profesori adevărate personalități, dascăli de excepție, dornici să contribuie la formarea unor caractere puternice, a unor oameni bine pregătiți, capabili să se adapteze rapid și eficient unui mediu dinamic și, nu în ultimul rând, să soluționeze probleme de securitate națională.

Acolo am învățat că nu este desuet să ne iubim țara și s-a dezvoltat ideea apartenenței la o categorie profesională, caracterizată prin creativitate, adaptabilitate, rigoare, dorința de a cunoaște, a explora și de a merge mai departe, atribute necesare pentru un viitor ofițer de informații.

În cadrul Academiei am învățat să realizez echilibrul dintre viața unui student obișnuit și rigorile vieții militare, să mă comport specific vârstei, dar și să mă dedic unei cauze, să depășesc greutățile și să merg mai departe, să fiu eu și în același timp membru al unui corp de elită.

Am înțeles că poți să te bucuri discret pentru reușite, că se poate învăța din greșeli, că trebuie să ai puterea de a-ți susține opiniile.

Formarea academică și-a pus amprenta asupra îndeplinirii activităților de prevenire a amenințărilor la adresa securității naționale și a executării misiunilor încredințate.

Prin maturitate, pregătire continuă, echilibru și discreție, refuzul ignoranței și al comodității, asumarea și aplicarea regulilor interne atât eu, cât și colegii mei, am încercat să răspundem la solicitările profesiei și să contribuim la creșterea încrederii în Serviciu.

În calitate de ofițer al Serviciului Român de Informații nu pot vorbi de o evoluție individuală fără a mă raporta la grupul de apartenență, fiind convinsă că apărarea securității naționale a României este un efort colectiv și nu unul individual, în care fiecare membru al echipei își valorifică potențialul în slujba interesului național. Împreună avem capacitatea de a cunoaște și de a anticipa riscurile la adresa securității naționale a României, de a îndeplini obiectivele ce ne revin, de a gestiona amenințări noi sau vechi.

În ceea ce mă privește, am avut oportunitatea unei cariere flexibile, fiecare etapă fiind o oportunitate de a valorifica cunoștințele acumulate în perioada de formare, de a deprinde competențe și abilități specifice și a evolua profesional.

Dorința de cunoaștere sădită de profesorii mei m-a orientat și în plan personal către o carieră destinată cunoașterii. Am menținut contactul cu mediul academic, fiind doctor în psihologie al Universității „Alexandru Ioan Cuza” și psihoterapeut sub supervizare.

În acest moment aniversar, privesc cu nostalgie spre perioada începutului și mi se pare că timpul a trecut nemilos de repede. Cu toate acestea îmi rămâne satisfacția că am urmat cursurile unei instituții care a evoluat permanent și mi-am făcut profesia cu plăcere, secretul reușitei personale fiind nu numai munca și pasiunea, ci și șansa de a învăța de la cei mai buni. ▣

Gânduri la aniversare

I Sabin Iancu

“
**Devotamentul
față de
interesul național,
onoarea și
camaraderia
sunt, poate,
cele mai importante
câștiguri
ale anilor
de școală militară.**
”

În toamna anului 1994, pășeam, alături de 80 de proaspeți absolvenți de liceu, pe porțile campusului Institutului Superior de Informații, în calitate de student în anul întâi al Facultății de Psihosociologie.

Emoțiilor resimțite pe parcursul probelor de selecție preliminară și concursului de admitere, derulate în condiții de concurență acerbă, le-au luat locul curiozitatea de a descoperi un univers profesional față de care aveam, cu toții, așteptări și speranțe, dublată de entuziasmul specific adolescenței.

Odată cu noi, la început de drum se afla și tânăra instituție militară de învățământ superior, creată în august 1992, pe structura facultății care funcționa în cadrul Academiei de Poliție "Alexandru Ioan Cuza", pentru a asigura pregătirea ofițerilor de informații în conformitate cu nevoile Serviciului Român de Informații.

Inițiativa nelipsită de contestatari a directorului Virgil Măgureanu, îndeosebi în ceea ce privește formula aleasă ca modalitate de alimentare cu resurse umane a Serviciului și altor componente ale sistemului de securitate națională, raportat la alte forme de încadrare ori eficiența acestora prin prisma costurilor, și-a dovedit, în cele două decenii parcurse, utilitatea instituțională.

Astăzi, absolvenții instituției de învățământ superior - transformată succesiv, odată cu creșterea complexității misiunilor încredințate de conducerea Serviciului, în Institutul Național de Informații și Academia Națională de Informații "Mihai Viteazul" - constituie o pondere importantă din personalul instituției, căruia i-au fost încredințate responsabilități din cele mai importante.

Provocările celor patru ani de facultate nu au fost puține. În paralel cu parcurgerea planurilor și programelor de învățământ specifice studiilor de licență în domeniul psihosociologiei, pregătirea din cadrul Institutului a necesitat eforturi de asimilare a unor cunoștințe de specialitate și formare a unor deprinderi specifice viitoarei profesii, finalizate cu obținerea brevetului de ofițer de informații.

Activităților didactice li s-au adăugat cele din taberele de instruire militară, participări la ceremonialuri de depunere a jurământului ori absolvire, onorate de reprezentanți la cel mai înalt nivel ai Administrației Prezidențiale, Executivului și Legislativului, aplicații specifice, stagii de practică în unități ale Serviciului, pe parcursul

căroră am dobândit sentimentul apartenenței la o instituție cu valori specifice și așa numitul ”spirit de corp”.

Devotamentul față de interesul național, onoarea și camaraderia sunt, poate, cele mai importante câștiguri ale anilor de școală militară.

În anii de studii am avut privilegiul de a fi formați, intelectual și moral, de un corp profesional de excepție, format, în mare parte, din cadre didactice ale Facultăților de Psihologie și Sociologie ale Universității din București, altor instituții de învățământ superior de stat ori private din Capitală și cercetători ai unor institute ale Academiei Române.

Profesorii Irina Holdevici, Maria Voinea, Septimiu Chelcea, Ion Mânzat, Cristian Troncotă, Ion Ghinoiu, Ion Negreț, Mihai Ungheanu, Tudorel Butoi, Dan Crăciun, Marian Niță, Inocențiu Drăghicescu, Ciprian Sasu, Liviu Mitrănescu, Cristian Niță și Doru Bratu, se numără printre cei care, pe parcursul anilor, ne-au transmis, cu har și pasiune, cunoștințe de psihologie, sociologie, logică, filosofie, etică, statistică, pedagogie, istorie socială ori cea a serviciilor secrete.

Pe componenta pregătirii de specialitate, un nucleu de instructori cu experiență în activitatea de informații pentru securitate națională, având vocație didactică, ne-a furnizat elementele de cultură profesională specifice și format prin lucrări practice, studii de caz și aplicații deprinderi necesare profesiei de ofițer de informații.

În egală măsură gândurile noastre se îndreaptă, la moment aniversar, spre comandanții pe linie militară, cadrele didactice și instructorii din catedrele de pregătire militară, fizică și limbi străine.

În carierele parcurse, cunoștințele teoretice și normele deontologice transmise în cadrul Institutului/ Academiei ne-au ajutat să depășim obstacole și frustrări inerente profesiei, să facem față provocărilor unui mediu de securitate intern și internațional caracterizat printr-o dinamică accentuată și să demonstrăm că investițiile în formarea noastră au fost justificate.

Le datorăm Domniilor lor recunoștință pentru contribuția la formarea noastră academică și, în egală măsură, pentru reușitele profesionale recunoscute ori cel mai adesea rămase în anonim.

Cel mai bun mod de a le mulțumi, este de a proba, prin ceea ce facem, că semințele sădite în anii de facultate au dat roade și că valorile și modelele pe care ni le-au insuflat reprezintă repere la care ne raportăm atât în profesie, cât și în viață.■

Arc peste timp

I Mariana (Ispas) Șerban

“
**Academia
Națională de
Informații
este locul unde
poți învăța
cel mai bine
ce înseamnă
echipa,
ce înseamnă
perseverența și
tenacitatea,
răbdarea, (...)
unde fiecare
devine conștient
de propria valoare.**
”

În tumultul activităților profesionale cotidiene, în care principala preocupare este să ne rafinăm instrumentele de cercetare specifice, pentru a răspunde cât mai adecvat și operativ la exigențele actuale, privim adeseori în urmă, către începuturi, ca un reper permanent, și realizăm cât am evoluat profesional, dar și că au trecut anii.

Tinerii inocenți de altădată au devenit ofițeri cu experiență, profesioniști ai Serviciului, cu atribuții și responsabilități pe măsura experienței și expertizei fiecăruia.

La ceas aniversar pentru Academia Națională de Informații, privind spre locul unde am început să ne construim cariera, spre oamenii pe care am avut onoarea să-i cunoaștem și care ne-au rafinat caracterul și personalitatea, avem nostalgia scurgerii timpului, a vremurilor de altădată, încercăm o senzație de dor pentru tot ceea ce înseamnă studenție.

Chiar și într-un sistem militar, unde disciplina este riguroasă, studenția înseamnă tinerețe, inocență, visuri, idealuri, sete de cunoaștere, colegi, profesori dintre cei mai buni.

Pentru oricine, care a defilat cel puțin odată sub drapelul național și a jurat cu arma în mână credință Patriei, solemnitatea și încărcătura emoțională a ceremonialului va constitui o ancoră și un reper din care își va extrage energia creatoare, necesară păstrării echilibrului și tăriei de caracter.

Aceste trăiri se compară, probabil, cu puține lucruri care îi sunt date omului să le trăiască de-a lungul vieții sale. Totodată, sentimentul de apartenență la o organizație de elită obligă la implicarea totală și valorificarea deplină a resurselor și potențialului personal. Numai o astfel de atitudine oferă garanția performanței profesionale și conferă forță Serviciului.

La vârsta studenției, trăirile sunt cu atât mai intense, iar curiozitatea este mai mare, cu cât, pentru majoritatea tinerilor, lucrurile sunt noi, învăluite într-o umbră de mister.

Entuziasmul, dublat de dorința de a fi “altfel” decât ceilalți, de a înfăptui ceva deosebit, ceea ce nu poate oricine, te ajută să treci ușor peste privațiunile impuse de sistemul militar, să privești lucrurile dintr-o perspectivă îndrăznească.

Academia Națională de Informații este locul unde poți învăța cel mai bine ce înseamnă echipa, ce înseamnă prezevența și tenacitatea, răbdarea, unde fiecare își asumă sacrificiul pentru liniștea și binele semenilor, unde fiecare devine conștient de propria valoare și de faptul că, prin munca sa neobosită, poate contribui la o lume mai bună.

În ceea ce privește pregătirea profesională, bazele teoretice puse la Academia Națională de Informații, în măsură a asigura o bună și relativ rapidă integrare a tinerilor ofițeri în activitate, trebuie permanent consolidate, prin adaptarea la noile realități și la evoluția amenințărilor la adresa securității naționale.

Pregătirea psihologică, însă, are o importanță covârșitoare în cariera profesională și viața personală a fiecărui ofițer de informații.

Numai o bună pregătire psihologică te poate ajuta să continui să lupti pentru un ideal, oricât ar fi de greu, să întrevezi speranțe atunci când toate drumurile par închise, să îți păstrezi cumpătul și rațiunea în situații limită, să poți schimba perspectiva de abordare a unei probleme atunci când situația pare fără ieșire, să încerci să sfidezi imposibilul, fără a-ți pierde simțul rațiunii.

Eu mă număr printre cei care au avut onoarea și șansa de a avea ca profesori, personalități marcante din domeniul informațiilor, psihologiei, sociologiei, politologiei etc., cărora le port o deosebită stimă pentru modul în care m-au făcut să înțeleg importanța misiunii pe care o avem.

În momentele de maximă încordare, în fața provocărilor complexe la care ne supune activitatea cotidiană, inevitabil facem apel la volumul de cunoștințe acumulate în perioada de formare în Academia Națională de Informații, la instrumentele și metodele pe care ni le-am însușit în căutarea de soluții inovative, care să răspundă complexității cerințelor problemelor de rezolvat.

Cunoscând noi absolvenți ai Academiei, observ că se menține un standard ridicat în ceea ce privește pregătirea teoretică, prin utilizarea de metode didactice moderne, folosirea tehnologiei informațiilor și

racordarea la mediile academice naționale și internaționale, fapt care ne încredințează că, în domeniul resurselor umane, există potențial și premise pentru ca evoluția Serviciului să urmeze un trend ascendent, în conformitate cu așteptările și exigențele crescânde ale societății civile actuale.

Transmiterea unui bagaj solid de cunoștințe, în stil academic modern, urmată de operaționalizarea lor prin abilitatea noilor generații de manageri, determină o integrare rapidă a tinerilor ofițeri, capabili să se interconecteze la sistemele de informații globale, Serviciul Român de Informații devenind, astfel, un partener apreciat de structuri similare de renume din lume.

Astăzi, mai mult ca oricând, este nevoie ca ofițerii de informații să fie bine selecționați, după criteriile actuale, moderne, bine pregătiți în domeniul limbilor străine, tehnologiei informației și nu în ultimul rând în domeniul psihologiei sociale, personalitatea umană menținându-se permanent în centrul atenției Serviciului, fie în calitate de ținte (vectori ai amenințărilor), valori de apărare, resursă informațională (agenți), ori ca resursă internă (membri ai echipei).

Din perspectiva analistului care oferă Serviciului dimensiunea și predictibilitatea manifestării unor amenințări ce transpar în spațiul mediatic, îmi doresc ca aceste gânduri să inspire tinerilor ofițeri convingerea că pot deveni experți ai Serviciului, care să lărgească frontierele cunoașterii, trecând de la stadiul identificării la un mod de lucru ofensiv care să permită exercitarea unui control crescând asupra factorilor declanșatori ai amenințărilor de securitate modernă.■

Gânduri de peste ANI...

I Loredana (Fometescu) Ivan

“
noi, cei de la ANI,
avem ceva unic,
care derivă din
sedimentarea unor
trăiri comune,
din înțelegerea și
asumarea
acelorași valori.
”

Anii de facultate... frumoși, emoționanți, plini de trăiri intense și de foarte, foarte multe așteptări... în ceea ce privește viața profesională și, de ce nu, chiar personală. Un creuzet de clipe fericite, dar și de momente încărcate de tensiune - din preajma examenelor sau a inspecțiilor inopinate ale comandanților (de plutoane, companii ori de batalion)...

Mă uit în urmă spre acei ani... și sufletul îmi este cuprins de o tulburătoare neliniște, ușor incomprehensibilă în condițiile în care am făcut asemenea exerciții de memorie de mai multe ori în cei aproape 11 ani de când am pășit cu încredere pe poarta ANI, la absolvire, spre cariera de ofițer de informații.

Momente de acest gen au avut loc în discuții ocazionale cu diverși colegi (unii chiar absolvenți de ANI), când, cu mândrie sau cu bucurie, am re trăit orele de curs în care am încercat să ne formăm ca viitori „James Bond” ori diminețile furtunoase cu reviste de front insuficient pregătite de toți ori toate...

Rememorări ale vieții de student la ANI au mai fost prilejuite de reveniri pe vastul domeniu de la Odăi (20-22) pentru diverse activități (susținerea unor prelegeri, participarea la cursuri de specializare etc.).

Dar parcă nici unul din acele exerciții de memorie nu a fost la fel de încărcat emoțional ca acesta... când îmi revin în memorie - destul de proaspete - momente diferite din viața de student:

- discuțiile (interminabile sau, dimpotrivă, foarte scurte) cu fetele și băieții din același an sau din promoții mai mari ori mai mici; Valențele cazone ale studenției la ANI păreau, la un moment dat, destul de dificil de acceptat, mai ales la o vârstă la care dorința de independență, de libertate tindea să se împace foarte greu cu regulile, regulamentele militare.

În acel „război” lăuntric pe care l-am cunoscut cu toții (cel puțin odată în timpul vieții de student), factorul de detensionare, de echilibru l-a reprezentat comunitatea noastră, a studenților, care, prin bună dispoziție și șarm, făceam haz de necaz(ul nostru) și ne găseam resorturile lăuntrice pentru a râde sănătos și a merge mai departe. De fapt, dacă stau bine să mă gândesc, comparativ cu alți foști studenți, noi, cei de la ANI, avem ceva unic, care derivă din

cunoașterea propriilor personalități, din sedimentarea unor trăiri comune, din înțelegerea și asumarea acelorași valori.

- cursurile și seminariile care au îmbinat doze variate de inedit, interesant, atractiv ori, dimpotrivă, de anost, lipsit de pragmatism;

Deși, la acel moment, parte din activitățile didactice părea că abundă în concepte și teorii cărora cu greu reușeam a le identifica utilitatea, experiența de mai târziu, din timpul provocărilor cotidiene ale profesiei, a dovedit că acele cunoștințe au constituit o bază importantă pentru viitor. Da, mi-am dorit și îmi doresc încă să asist la o trecere radicală de la un învățământ (inclusiv la ANI) preponderent teoretic la unul eminentemente pragmatic, în care să conteze formarea de deprinderi și mai puțin asimilarea de noțiuni, idei, principii... Sunt convinsă că acel moment nu este foarte departe, ceea ce va fi un plus de valoare pentru generațiile viitoare...

- întrecerile multiple (olimpiade la limbi străine sau concursuri sportive) între noi studenții ANI sau între noi și colegii din alte universități (civile, dar, mai ales, militare). Un zâmbet firav îmi apare în colțul gurii când îmi amintesc momentele tensionate ale competițiilor (de inteligență și cunoaștere sau, dimpotrivă, ale abilităților fizice).

Ne și văd în sălile de curs sau în bibliotecă atât în zilele premergătoare mării întreceri, cât și în momentul concursului efectiv, când, cu emoțiile tresărind în piept, puneam în joc toate atu-urile pentru a câștiga... Și întotdeauna am câștigat, competiția în sine și/sau sentimentul competitivității.

La fel s-a întâmplat și în concursurile sportive (de fotbal, volei, baschet sau de arte marțiale), unde, de fiecare dată, deviza sub care s-au derulat întrecerile a fost „*Citius, Altius, Fortius*”. Și, de această dată, am câștigat, cel puțin încredere în forțele proprii și dorința de a fi activi, dinamici și, în cele din urmă, cei mai buni...

Una peste alta, timpul petrecut în curtea ANI a fost prodigios pentru mine, pentru că mi-a permis

acumularea unei sfere extrem de vaste și de variate de cunoștințe din domenii diverse (de la toată gama de psihologii și sociologii la cultura de informații), concomitent cu formarea de abilități de intelligence.

În registru concret, experiența ANI poate fi descrisă prin următorii indicatorii:

În primul rând, este vorba de un mare câștig de cunoaștere, pentru că noțiunile, teoriile, principiile sau metodologiile pe care le-au predat profesorii (lectori, conferențieri, profesori universitari sau academicieni) s-au transformat într-un amplu fundament teoretic pentru viitor;

Comparativ cu marea majoritate a colegilor mei, care s-au orientat spre zona informativ-operativă (pentru care, de altfel, ne-am pregătit cu toții timp de patru ani), beneficiile pe care le-am avut eu în carieră au fost net inferioare, în condițiile în care analiza de intelligence - pe care am îmbrățișat-o chiar de la început - nu s-a numărat printre domeniile pentru care ANI ne-a școlit.

Culmea este că, pe parcurs, singura referire la acest segment al intelligence-ului a fost făcută în mod cu totul izolat, când ne-au fost prezentate domeniile de realizare a securității naționale.

În rest, absolut nimic. Lipsa cunoștințelor și a pregătirii teoretice s-au reflectat în nesiguranța pe care am avut-o la începutul carierei profesionale, în dinamismul relativ redus și în pragmatismul ușor rezervat.

Totuși, noțiunile de ordin general acumulate în timpul facultății au fost o bază importantă din punctul de vedere al cunoașterii, pe care am construit - pas cu pas - propria viziune asupra analizei de intelligence.

Perspectiva menționată am urmat-o, cu succes, atât în activitatea curentă (care s-a dovedit zi de zi, mai problematică, mai provocatoare), cât și în demersurile de „creștere”, de îndrumare a colegilor cu experiență mai redusă. În mod absolut natural, ANI a fost cea care și-a asumat și, în marea majoritate a situațiilor, a și reușit, să formeze abilități pentru un viitor ofițer de informații.

În promoția mea, miza au reprezentat-o conturarea și consolidarea de capacități pentru zona informații- operațiuni, context în care îmi este greu să formulez opinii avizate în legătură cu plus-valoarea conferită de pregătirea de la ANI (atâta timp cât eu însămi am activat și activez doar pe palierul de analiză de intelligence).

În schimb, pot să apreciez că experiența pe care mi-a dat-o școala ANI, pe acest palier, a contribuit fundamental la creionarea acelor construcții logice care îmi permit să am viziunea de ansamblu asupra activității de realizare a securității naționale, cu mizele și provocările aferente, condiție esențială în realizarea, cu succes, a analizei de intelligence.

Învățăturile și învățămintele de la ANI s-au reflectat, peste timp, și în tot spectrul personalității formate/ consolidate în fiecare dintre noi, absolvenții ei.

De la un important simț al echilibrului, absolut necesar în carieră, dar și în viața personală, la responsabilitate, devotament și profesionalism.

Esențiale în orice profesie, trăsăturile respective de personalitate sunt condiții *sine qua non* pentru ofițerii de informații, sunt calități care fac, practic, diferența între performeri și oameni obișnuiți.

De departe, însă, marele câștig pe care l-am avut prin urmarea facultății la ANI este dat de creionarea unui puternic sentiment de apartenență la o castă cea a ofițerilor de informații.

Este acel ceva care ne diferențiază de orice altă profesie, acel „clou” care, în urmă cu aproape 15 ani (la înscrierea în primul an universitar), a încolțit ca un firav muguraș de trandafir și care, an de an, a crescut până a ajuns o splendidă corolă...■

I Robert-Cătălin Mihăilă

“
încă din studenție
se conturează
acest sentiment
de mândrie:
apartenența la o
instituție de elită

”

Această inițiativă a comenzii Academiei îmi oferă plăcutul prilej de a realiza o analiză a evoluției a ceea ce înseamnă/ a însemnat pentru mine **Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul”**.

Debutul relaționării cu această instituție l-a constituit imaginea creionată de ofițerul de resurse umane care m-a selecționat pentru portofoliul de candidați la studiile de licență din cadrul Academiei. Acesta a reușit să-mi creeze o proiecție pe baza unei prezentări tip analiză SWOT, unde punctele tari erau: campus dedicat, cadre didactice de valoare, metode moderne de predare, dubla licențiere (*psibosociologie și informații*), condiții optime de aprofundare a cunoștințelor (*bibliotecă cu acces prelungit, materiale didactice consistente*), activități extracurriculare (*sală de sport, cursuri de karate, activități artistice*).

Comparând cu punctele slabe prezentate (*regimul cazon, restricții spațio-temporale de părăsire a campusului*), am considerat că avantajele sunt mai consistente și am pornit încrezător spre concursul de admitere cu o motivație bine fundamentată.

Perioada studenției mi-a confirmat așteptările privind caracterul elitist al instituției, selecția riguroasă a candidaților determinând un nivel ridicat al pretențiilor cadrelor didactice și implicit rezultate foarte bune ale cursanților pe baza unei emulații constructive.

Trendul ridicat determinat de calitățile personale ale studenților a presupus o implicare consistentă a acestora în aprofundarea cunoștințelor, efectul final fiind o creștere a gradului de cultură generală și de specialitate, cu beneficii evidente pe termen lung. Este de remarcat și selecția materiilor de studiu, precum și a cadrelor didactice care au reușit să capteze interesul cursanților, învățarea nefiind doar o condiție de a promova examenul, ci și un prilej a de a fi mai bine informat în acel domeniu, fiindu-ne provocată curiozitatea.

Poate datorită estompării sentimentelor negative ca efect al trecerii timpului sau datorită detașării cu care privesc acum lucrurile, chiar și „cele mai grave probleme” pe care le percepeam la momentul studenției vizavi de regimul cazon au acum alte valențe: rigurozitatea programului poate sta la originea unei bune organizări în prezent; limitarea perioadei de socializare în exteriorul campusului a determinat o valorizare mai bună a timpului liber ș.a.

O altă etapă o constituie **perioada post-studenție**, în care Academia îmi provoacă amintiri plăcute atunci când face obiectul unei știri, unui reportaj sau subiect al unei discuții, ori generează sentimente de mândrie în general când se face referire la studiile absolvite.

Subsumat, această etapă include și participarea punctuală la anumite prelegeri/ schimburi de experiență ca invitat în cadrul cursurilor manageriale organizate de Academie.

Personal, ca reprezentant al unui profil de activitate care funcționează ca o interfață a instituției în relația cu societatea civilă, am constatat că statutul de absolvent al Academiei este apreciat de interlocutori indiferent de mediul social al acestora.

De altfel, încă din studenție se conturează acest sentiment de mândrie: apartenența la o instituție de elită, rampă de lansare spre performanță, aspect confirmat și de multitudinea de ofițeri care ocupă funcții de conducere în cadrul Serviciului sau de cei care au trecut în rezervă, renumele Academiei având un rol important în ocuparea unor posturi, dând greutate unui curriculum vitae.■

Jurnal după ANI

I Gabriel Paul Nica

“
**Bastonul de mareșal
pe care
absolventul ANI
ar trebui să îl aibă
în servietă este
dobândirea
unei specializări
post-universitare
pe profilul
în care va activa
profesional.**

”

Drumul lung și aleile largi ale Academiei Naționale de Informații (ANI) au fost locul unde mi-am început căutarea propriei maturități. Am crezut mereu că pentru a reuși să atingi ținte înalte în viață, este necesar să fii parte dintr-o misiune specială.

Și unde ar putea mai bine un tânăr avid după aventură să aspire la trăirea unor senzații tari, decât într-o academie de informații. Acesta este imboldul care te aruncă pe aleile umbrite de copaci răbdători ale ANI, dar tot aici înveți că senzaționalul nu este un reper căutat în profesia noastră.

Trebuie să recunosc că procesul academic de dobândire a abilităților necesare unui ofițer de informații abil este ca un maraton alergat cu 10 m/s. Ostenitor, asiduu și epuizant. ANI oferă doar pista de alergare corectă și un block-start avantajos. Restul depinde de antrenamentul atletului (până la 65 de ani!).

În România, ANI reprezintă operaționalizarea conceptului de studii de securitate. Cu toate acestea, există și alte moduri de a descrie instituția.

Aparent, din perspectiva taximetriștilor (care cu toții ar avea amabilitatea de a-ți împărtăși cum stă treaba cu SRI-ul de pe Odăi 20), ANI este un regal al naturii: o oază de liniște, un cuib izolat de vulturii într-o pădure răcoroasă, un parc natural de 11 hectare întins cât Australia și China la un loc, care abia așteaptă să fie explorate.

La concurență cu viziunea impresionistă a posesorilor de taximetre, se regăsește și perspectiva medievală a șoferilor de autobuz 304 (marca Rocar sau mai nou, Mercedes), care nu mai contestă să își explice faptele de capă și spadă ale cursanților ANI la biblioteca lui “Tanti Cati”.

Personal, prefer perspectiva academică asupra “Curții”, care esențialmente este un institut de studii superioare. Acest lucru este atestat de sutele de mii de volume de cărți deținute de biblioteca universitară (una dintre cele mai bine dotate din țară), care conduc cititorul într-o imagine 360° în lumea serviciilor de informații interne și externe.

Momentul în care termini de citit pe nerăsuflăte o lucrare autobiografică despre jocurile unor specialiști din domeniul

intelligence (ce păcat că exemplele trebuie să se oprească la epoca Războiului Rece), este clipa în care realizezi că rolul ANI este de a le arăta cursanților multiplele variante pe care le pot urma în viitoarea carieră. Din acel moment, puii de vultur vor învăța să zboare singuri. Până la urmă, asta e misiunea ANI.

Dar ANI 20 de ani, nu mai aparține exclusiv studenților (care sunt chiar în minoritate), ci și cursului masteral, care a fost creat pentru a diversifica profilul absolventului, devenit mai matur și mai specializat.

Cursanții sunt atent pregătiți pentru a face față provocărilor inerente viitorului parcurs profesional, în speranța că vor fi supuși cât mai puțin greșelii.

Particularitatea pregătirii universitare a ANI se referă la faptul că toate cadrele didactice încearcă mereu să anticipeze situațiile concrete cu care se vor confrunța pe teren cursanții, dar multitudinea de scenarii insolite este practic inepuizabilă. Acesta este motivul principal care diferențiază Academia de restul structurilor de profil militar: cursanții ANI sunt pregătiți din punct de vedere teoretic și pragmatic pentru o meserie pentru care practic nu există rețete de succes.

Tot ce poți să sperii este să fii cât mai pregătit în orice fel de scenariu. De aici și utilitatea unei pregătiri cât mai generale și variate pentru viitoarele cadre.

ANI oferă o oportunitate excelentă pentru obținerea de cunoștințe și abilități unice, ce se pot dovedi utile atât în sistemele de management bazate pe comandă, cât și în cadrul unor situații speciale.

Bastonul de mareșal pe care absolventul ANI ar trebui să îl aibă în servietă este dobândirea unei specializări post-universitare pe profilul în care va activa profesional.

Retrospectiv, apreciez drept oportun și foarte instructiv mix-ul de profesori și instructori de care am beneficiat în pregătirea de specialitate, oameni proveniți atât din spectrul militar, dar și din cel civil, care au avut disponibilitatea de a mă pregăti pentru ce a urmat.

În fiecare ocazie dificilă și unică cu care mă confrunt, mă gândesc la ce am fost învățat, în speranța că voi putea aplica cât mai abil sfaturile lor trecute în subconștient și, bineînțeles, a face cât mai puține greșeli profesionale.

Acestea sunt doar câteva repere ale identității unice ANI în peisajul academic românesc și cred că notorietatea sa este abia la început.

Până la urmă, la 20 de ani, ANI abia a ieșit din adolescență.

La mulți ani!👍

Călătoria absolventului Academiei Naționale de Informații (sau pledoaria pentru profesionalism)

I Monica Licu

“
Moto:
**Triada informație-
cunoaștere-
înțelepciune
va caracteriza
societatea
secolului
al XXI-lea.
Va defini,
pe termen lung,
provocările
extraordinare
ale erei
informaționale.**
G.C. Maior

Parafrazând titlul unui volum electronic pe care tocmai l-am recomandat studenților în prag de absolvire, pornesc și eu în acest demers de autodezvăluire ca într-un *Jurnal de călătorie* și vă rog să-mi permiteți stilul direct și colocvial pe care îl aleg pentru acest eșantion de viață scris.

Se poate privi călătoria pe care o să v-o propun și dintr-un unghi al psihologului consilier, ca și cum am privi în două oglinzi. Vă propun astfel un travaliu într-un ghid al unei cariere parcurse. Permiteți-mi să mă autodezvălu și așa începe cu anii 1992. Acea scânteie-idee a fost citirea unui articol despre Facultatea de Psihosociologie din cadrul Institutului Superior de Informații. A fost un moment decisiv, o decizie de carieră importantă, analizată intuitiv, împreună cu soțul meu. Au urmat etapele de pregătire, deloc ușoare, condiții dure de admitere, materie multă, *viață de familie*, cu obligații, responsabilități; rol și statut asumat de mine în deplină maturitate și cunoștință de cauză.

Valoarea inițial vitală, de nenegociat, **FAMILIA**, m-a condus în alegerea traseului profesional, urmând încadrarea în sistem și apoi pregătirea pentru admitere. Apoi a urmat **ÎNCREDEREA** pe care alții - persoane charismatice care mi-au marcat profund destinul, dintre care așa menționa gen. dr. Păducel Nicolae, gen. dr. Cristea Dumitru, prof.dr. Ghiordunescu Mircea, prof. Sasu Ciprian, gen. Brăteanu Sorin mi-au acordat-o *necondiționat*. Acestora le mulțumesc pentru sprijinul și încurajările permanente, pentru că astfel am reușit să-mi accesez resurse interioare nebanuite până atunci. **AM ÎNVĂȚAT ȘI AM REUȘIT!** Este ceea ce așa transmite celor din generațiile următoare, mai ales acum, în pragul aniversării a 20 de ani de la înființarea acestei Instituții Academice de Excelență. A urmat apoi descoperirea pasiunii pentru activitatea de informații și mai ales pătrunderea în tainele psihologiei aplicate - ca știință și artă - instrument modern al ofițerului de intelligence.

Absolvirea a însemnat apoi un al doilea NOD al călătoriei, iar sprijinul și încrederea celor din jur le-am resimțit din nou. Am înțeles tacit că *încrederea* și *loialitatea* sunt și devin pentru mine următoarele două valori vitale, de nenegociat (alături de familie). Și sunt nume care fac deja istoria Serviciului nostru, cărora nu pot să nu le datorez *onoarea* de a înțelege cele mai sus menționate dintre acestea gen. Corneci Ovidiu, gen. Colceru Petru, ca și mulți alții.

Astfel mi-a fost arătată CALEA, a urmat efortul: psihologia aplicată cu pasiune, ca și aprofundarea unor teorii moderne din domeniul evaluării aptitudinilor și a personalității, în paralel cu urmarea cursurilor aprofundate de Master la Universitatea București - Facultatea de Psihologie.

Din nou o oportunitate - șansă valorificată maximal - întâlnirea cu somitățile psihologiei românești, contactul autentic cu aceștia și întuirea rolului vital al MENTORULUI în dezvoltarea mea personală - ca personalitate și profesionist. A fost un an greu, dar plin de satisfacții, acumulări de înțeleșuri, actualizări de resurse.

Cred că este un drum pe care l-aș alege oricând, ca și cum TRECUTUL ESTE DE AUR - și știm și explicațiile acestei distorsiuni cognitive, benigne relațiilor noastre cu NOI-ÎNȘINE, dar și cu CEILALȚI.

Sămânța sădită de mentorii mei dragi dă și acum roade, altfel nu cred că aș fi trăit din plin BUCURIA de a o împărtăși, prin angrenarea mea în activitatea didactică, în locul în care pășeam cu speranță în urmă cu 20 de ani, din cunoștințele mele de psihologie, ca și din experiența de viață și profesională. Pentru această multiplă bucurie, le mulțumesc în primul rând lor, studenților, pentru sinceritatea, autenticitatea și din nou ÎNCREDEREA pe care mi-au acordat-o, pentru mesajele pe care mi le-au transmis în final.

O altă mărturie ar fi legată de o alegere dificilă pe care noi, femeile, trebuie, la un moment dat, să o clarificăm: FAMILIE sau CARIERĂ?

Dilema feministă se agrava cu introducerea în ecuație a valorii vitale, de nenegociat - INTERESUL NAȚIONAL, și pe această amprență axiologică am construit apoi PROFESIONISTUL. Sugestia care-mi dirija potențialul energetic, mobilitatea temperamentală și toate celelalte resurse a fost: „Poți mai mult! O faci pentru Familie, Interesul Național și OM în general“.

Mi-am forțat de multe ori LIMITELE, însă cu un beneficiu nu numai personal, incontestabil pe termen

lung. Cred că simbioza interese-valori m-a ajutat să-mi construiesc aspirații obiective de carieră.

Chiar dacă nu am fost percepută întotdeauna ca un PERSONAJ COMOD, pentru că nu am acceptat tiparele (în sensul de constrângeri), îmi plac regulile, mă ajută să funcționez în organizație, dar simt adesea granița sensibilă între INDEPENDENȚĂ și SECURITATE.

Este locul și momentul în care noi putem genera schimbare, evoluție, și nu din punctul de vedere al psihologiei evoluționiste ci, din cel al intelligence-ului postmodern (așa cum o afirmam în urmă cu ceva ani în lucrarea de absolvire a Colegiului Național de Apărare).

Călătoria continuă. Vârsta aduce liniște și echilibru, ca și îmblânzirea aspirațiilor, a tendințelor feministe într-o organizație masculină. Rămâne atuul călătorului - profesia hobby - pentru că numai dintr-un astfel de interes poate fi practicat psihologia clinică (un fel de cenușăreasă a psihologiei, având foarte multe obligații, dar prea puține drepturi), ca și *cariera didactică*.

Probabil că sunt acele rafinări ca într-o clepsidră a timpului cu o sită magică, care prin scurgerea timpului lasă să curgă numai grăunțele cu valoare; și care altul ar putea fi mesajul pentru generațiile de „DUPĂ 20 de ani“, când doctoratul e undeva în urmă, tinerețea la fel, uneori și elanul, dar EXPERIENȚA în deplinătatea ei.

CĂLĂTORIA pe care v-am propus-o a făcut apel la TRECUT, PREZENT și nu pot să nu ofer și câteva gânduri pentru UN ANUME VIITOR.

Schema de prelucrare a informațiilor, care se pot transforma sau nu în cunoaștere, sau chiar înțelepciune, este tot un TRIO-AXIOLOGIC: Om - Familie - Interes Național.

Pe acesta l-aș așeza eu în centrul propunerilor mele:

- Instituția MENTORULUI;

- CODUL DEONTOLOGIC AL OFIȚERULUI DE INTELLIGENCE.

Se impun câteva precizări:

- Procesul cheie - se poate cristaliza în cel de formare a MENTORILOR - a relațiilor de parteneriat NOVICE-MENTOR- de la egal la egal, informale, autentice și chiar inverse (când mentorul acceptă că învață de la novice în relația de mentorat);

- Organizația militară, de tip piramidal cu evoluția în piramidă inversată, și apoi în cea dezirabilă, de tip rețea (în sensul unor multiple nivele de decizie și cooperare pe orizontală) este oare pregătită pentru schimbările vizibile în plan național sau internațional, respectiv pentru provocările moderne care îmbracă mai ales forma războiului cognitiv?

În loc de concluzii:

- „Prin asimilarea acestor schimbări, care presupun o simbioză reușită între instinctul și arta ofițerului de intelligence, respectiv rapiditatea și precizia unui supercomputer K, vom reuși să îndeplinim misiunea noastră fundamentală de cunoaștere, prevenire și contracarare a amenințărilor și să utilizăm ferestrele de oportunitate ale erei informaționale în susținerea intereselor naționale ale României în secolul XXI.“ (G.C. Maior - *Intelligence în era informațională*, Revista „Intelligence“, nr. 20, sept.-oct. 2011, pag. 6).

- Gregory Treverton afirmă că viitorul Intelligence stă în cunoaștere și cooperare, în dispersare și nu în centralizare, în deschidere și nu în izolare, în parteneriate și nu numai în „secrete“.
(G.C. Maior „Un Război al Minții. Intelligence, servicii și informație și cunoaștere strategică în secolul XXI“, Ed. Rao, București, 2010, pag. 57).

- Parafrazându-l pe John W. Rendon, cel care a condus multe operațiuni ale CIA și ale Pentagonului în Irak, putem aspira ca ofițerul de intelligence să devină un luptător pe frontul informațiilor și un manager al percepțiilor.

- „În reforma serviciilor secrete apare o importantă dilemă pentru statele moderne: fie vom investi în capitalizare intelectuală, în diversitatea sistemelor cognitive, mobilizabile

(greu de justificat aceste orientări bugetare), fie investim în capacități de interceptare și control al infrastructurilor cu riscul unor mari eșecuri operaționale“. (Vasile Sebastian Dâncu - „Război cognitiv, cultura de securitate și percepția riscurilor. România și ceilalți“ în vol. coordonat de G.C. Maior - *Un Război al Minții*, ed. Rao, București, 2010, pag. 126).

- Avem nevoie de grupuri de reflecție și de influență pentru a putea răspunde noilor provocări de securitate (*ibidem*, pag. 127).

- Intelligence-ul postmodern e obligat să ia în calcul noile riscuri generate de războaiele de sens și imagine; pledez, în mod special, dată fiind formarea mea, pentru riscul cognitiv; cu cât avem mai multe mijloace de cunoaștere, cu atât știm mai puțin, cu cât avem mai multe resurse deschise și mai multe date științifice, cu atât e mai greu să contracarăm dezinformările.

- Astfel, călătoria noastră a început cu o informație a continuat prin cunoaștere și s-a împlinit în înțelepciune.■

Odată am depus un jurământ...

Motto: „Labor omnia vincit improbus.”
(„O muncă perseverentă învinge totul.”)

VIRGILIU

I Oana (Chistol) Moldovan

“
**Mi-am dat seama
imediat că
am lăsat în urmă
o viață frumoasă,
un loc liniștit
propice studiului
și, mai ales,
niște Oameni
foarte dragi și
atenți cu noi,
căroră
le spunem
atât de formal
profesori!**
”

O poartă greoaie și gri se dă la o parte. În față se deschide o alee lungă, m-aș fi așteptat să fie presărată cu frunze pentru că e toamnă, anul 2007.

Fără răgaz să-mi adun gândurile, mă aflu deodată în prezența unei persoane în uniformă. Nici n-am observat când a avut vreme să se apropie de mine. Am o ușoară senzație de intimidare; pe lângă mine, alte fețe tinere, pare-se cu aceleași întrebări și neliniști...

„Bun venit la Academia Națională de Informații!” - mesaj de întâmpinare citit pe un perete, urmat de indicatoare spre alte panouri. Încerc să răzbat cu privirea printre colegi pentru a mă regăsi pe lista unei grupe de masteranzi. Lume multă, lume nouă... Oare cum vor fi colegii mei? Din ce zone ale țării? Accente diferite, mâini întinse pentru prime prezentări. Surprize plăcute pentru cei care descoperă că sunt din același județ sau chiar din aceeași localitate.

Rumoarea este curmată brusc, pentru că o voce puternică se face auzită: *„În zece minute, adunarea pe platou pentru festivitatea de deschidere!”*. Voi reuși oare să stau nemișcată cât timp se va ridica drapelul?!

Răspunsul a venit de la sine, emoțiile m-au pironit locului atunci când am auzit imnul național, m-am simțit ca un sportiv pe podium după ce și-a dovedit puterile la olimpiadă, între mulți alți concurenți. Nu mă așteptam ca impactul să fie atât de mare, ca legământul să fie atât de strâns.

La dreapta, ba nu, la stânga... după câțiva pași nesiguri, ne regăsim în sala de clasă. Entuziasmul a fost nota definitorie a atmosferei din grupa nou formată. Se vorbea mult, pe un ton vioi, întrebări și răspunsuri în cascadă, atenție la detalii.

Profesorul coordonator a intrat în clasă și glasurile au amuțit dintr-odată. (Mă întrebam câte generații au mai trecut prin aceleași emoții.) Au urmat cuvinte alese, care ne-au dat curaj și ne-au făcut să simțim importanța momentului, a deciziei noastre de a deveni parte a unui sistem cu rigori și satisfacții deopotrivă.

A fost prima mea zi la Academia Națională de Informații! Am plecat acasă cu gândul că în dimineața aceea mi s-au deschis porțile spre o lume nouă, în care așteptările celorlalți erau mari, iar eforturile trebuiau să fie pe măsură.

Decembrie 2007, zi obișnuită de cursuri. Colegi care mai iau o gură de cafea și se grăbesc spre sala de clasă. Agitația este obișnuită la ora dimineții. A mai trecut un curs, un profesor care s-a îngrijit ca noi să știm ceva mai mult decât cu o zi în urmă. Este un efort remarcabil al cadrelor didactice, depus cu fiecare generație care a trecut prin Academie. M-am numărat printre cei care au beneficiat de învățăturile, de sfaturile lor. M-am confruntat cu discipline noi sau cu variante inedite de abordare, am cunoscut profesori și am avut colegi deosebiți, unii mi-au devenit chiar prieteni.

Se apropie vacanța de iarnă. Cu toții ne dorim să fim alături de familiile noastre, dar parcă a plutit ceva în aer... amestec de dor de casă și regret că te desparti de persoane de care te-ai apropiat fără să-ți dai seama. Este momentul în care realizezi că ai găsit un mediu în care te simți bine, aproape ca acasă profesori care par a-și depăși adeseori atribuțiile și devin tutori ai planurilor tale de viitor, colegi care te înțeleg în momentele mai grele și pe care îi descoperi cu drag, după mult timp, la întruniri, convocări, simpozioane.

Este timpul să pleci de sărbători acasă. Îmbrățișări, promisiuni de telefoane în Ajunul Crăciunului... nimic exagerat pentru că te ții de cuvânt și îți faci timp pentru urări, aproape că ți-e dor de ceilalți și de camera ta de cămin.

Ianuarie 2008, din nou la cursuri. Nu e loc de nostalgie după zilele libere, mă bucur că mi-am revăzut colegii, ceva îmi spune că și alții gândesc la fel. S-a scurs aproape jumătate din perioada masteratului, iar semnalele că atmosfera din cadrul Academiei îmi va lipsi sunt tot mai clare.

Încerc mereu să profit de accesul la bibliotecă; sunt cărți pe care nu le poți consulta în alte locuri, literatură de specialitate care te poate ghida în formarea profesională.

Prima sesiune de examene, depunerea jurământului, vacanța de Paști - toate au trecut fără măcar să ne dăm seama că, în curând, vom ieși pe poarta Academiei și vom lăsa în urmă amintiri frumoase, profesori de care ne-am atașat și mulți prieteni. Au fost două semestre de

cursuri, în care cuvinte ca muncă în echipă, colegialitate și carieră au dobândit noi valențe.

"La revedere, dragi colegi!"... a sosit clipa despărțirii. Atât de obișnuiți cu incinta Academiei și cu oamenii din jurul nostru, ne vine greu să ne luăm rămas bun.

O poartă greoaie și gri se închide. De data aceasta știu foarte bine ce se află în spatele ei. Mi-am dat seama imediat că am lăsat în urmă o viață frumoasă, un loc liniștit propice studiului și, mai ales, niște Oameni foarte dragi și atenți cu noi, cărora le spunem atât de formal profesori! Cu siguranță, sunt Profesori, dintre cei mai buni, dar care au reușit să formeze împreună cu noi o familie...

Profesori, colegi - despărțirea este grea, iar la aceste sentimente se adaugă emoțiile legate de munca pe care o vom desfășura în practică, alături de alți colegi, de data aceasta unii mai mari. Deși suntem încă învățăcei, ne încercăm un puternic sentiment de responsabilitate insuflat de pe băncile Academiei: Oare o să fac față? Voi reuși să-mi amintesc tot ce am învățat?

Bineînțeles! Timpul a demonstrat că suntem pregătiți, iar provocările care nu au întârziat să apară au fost depășite mai ușor având reperele stabilite din Academie.

O scurtă revedere - examenul final. Pentru câteva ore, ne-am regăsit din nou în atmosfera academică. O evaluare serioasă a cunoștințelor acumulate de-a lungul acestui curs de masterat ne-a reunit, colegi și profesori. Emoțiile au fost temperate de încrederea acordată, iar noi am reușit să ne concentrăm pentru a ne ridica la așteptările dascălilor noștri. Toți, până la ultimul!

Acum, la patru ani de la terminarea masteratului, mă gândesc cu drag la acele momente, dar mărturisesc că Academia a rămas cumva prezentă în viața mea. Profesorii au mereu aceeași disponibilitate și nu am ezitat să păstrez legătura cu ei. Sunt mereu bucuroși să ne revedem sau măcar să ne reauzim, iar ideea că pe viitor pot participa la alte cursuri de specializare profesională organizate de Academie mă face să sper că voi reveni pentru scurt timp pe băncile de studiu. ■

De la CePeCa la Academie, de la informație la intelligence

I Ionel Nițu

“
**În plan
simbolic,
sediul Academiei
a coincis cu
sediul oficial
al SRI
în primii ani
de existență.
Acum
Academia
a devenit
din centrul
puterii
un veritabil
centru al
cunoașterii.**
”

Orice student sau masterand aflat la început de drum are propriile sale reprezentări și așteptări în legătură cu zona academică pentru care a optat și care ar urma să-i împărtășească cele mai grozave, importante și utile cunoștințe și competențe. Cât la sută din aceste reprezentări și așteptări se confirmă, respectiv sunt satisfăcute, constată fiecare pe parcurs: unii sunt mulțumiți cu ceea ce primesc, alții nu sunt mulțumiți dar se complac, alții intervin - în măsura în care o pot face - pentru a obține mai mult sau pentru a schimba ceva.

Cât de mult contribuie fiecare student sau masterand la îmbunătățirea programei sau creșterea prestigiului facultății pe care o urmează este un alt aspect important, adesea prea puțin încurajat.

Cu siguranță, orice absolvent - așa cum la început avea propriile sale gânduri, ambiții, dorințe - are propriile percepții și opinii la finalul aceluși ciclu de pregătire care îl va înzestra, în diverse proporții, cu bagajul necesar pentru a putea porni în lunga călătorie a vieții sale profesionale.

În cele ce urmează voi ilustra succint câteva din propriile mele reprezentări și așteptări - rezultate ale experiențelor personale - dar nu doar în calitate de student, ci și de beneficiar al “produselor” Academiei (ca șef al Departamentului de Analiză), de doctorand și de lector universitar în cadrul acestei instituții.

Am început să studiez la ISI, ulterior INI, chiar în 1992, așa că pot spune că eu și Academia avem o relație specială, avem aceeași istorie și vechime și am împărtășit multe experiențe comune.

Cred că promoția din care am făcut parte a fost una bună, întrucât a oferit Serviciului un prim-adjunct și nenumărați șefi și locțiitori de șefi de unități. Dintre colegii care au plecat între timp, unii conduc alte instituții de stat, alții și-au început propria afacere. Cu mici excepții, nu cunosc cazuri de colegi de promoție care să fi eșuat în lungul și sinuosul parcurs profesional, indiferent că a fost în SRI, MAI, MJ sau în sfera privată. Sau poate și aici vorbim de percepții și doar credem noi că am fost o promoție bună. Fiind printre primele generații post-decembriste, poate că, în realitate, am fost doar niște “chiori într-o țară a orbilor”... cine știe?

Am multe de povestit, însă sunt convins că articolul meu se va “pierde” în multitudinea de povestiri interesante despre ANIMV.

Când ne-am mutat la sediul Institutului Superior de Informații (ISI), am aflat că acolo cu numai câteva luni înainte fusese sediul unui Centru pentru Pregătirea Cadrelor (nu mai știu exact denumirea, dar i se spunea CePeCa).

Veneam după 6 luni de studii la Academia de Poliție, unde alcătuisem “celebrul batalion 8” și eram pionieri într-o lume nouă... Nu doar la figurat, ci și la propriu, de vreme ce a trebuit să luptăm cu mini-jungla din incintă. Curtea era populată cu veverițe, șoimi, bufnițe, numeroase specii de insecte (dintre care țânțarii erau cei mai numeroși) etc. Am lucrat cot la cot cu cadrele didactice și soldații în termen de la ISI pentru a “civiliza” spațiul de dinăuntru gardurilor.

În ceea ce mă privește, lucrurile sunt foarte simple: am petrecut 4 ani în ANIMV și astăzi mă aflu în postura “de dincolo de catedră”. Mi-am trăit o parte din viața acolo și astăzi, fie că vreau, fie că nu, modelez viața altor cursanți ai Academiei. De asemenea, pentru mine Academia a avut un rol important în viață pentru că acolo mi-am găsit jumătatea. Dar nu o să mă risc a vă povesti ceea ce nu este de povestit...

Lăsând la o parte amintirile, adesea înflorite, cu sare (ori piper), adesea pline de tâlc, ale isprăvilor noastre în cei 4 ani de Academie (pe care ni le împărtășim de fiecare dată la întâlnirile de 10, 15, 20 ș.a.m.d. de ani ale promoției), o să încerc să vorbesc de schimbările fundamentale. Cele care au dus la transformarea acelei zone pseudo-sălbăticite, pline de mister (căreia promoția mea îi spunea “Twin Peaks”, după numele unui serial celebru la acea vreme) într-una ce se dorește a fi o școală de intelligence nu doar a SRI, ci și a altor parteneri din sistemul național de securitate, o platformă pentru promovarea unei veritabile culturi de securitate oferită zonei politice, academice, mass media și societății civile.

1. Așadar, în ce a constat transformarea ISI - INI - ANI - ANIMV?

a) Din punct de vedere al educației și pregătirii. Aș sintetiza transformarea printr-o suită de subtitluri:

- de la psihologie - la cultura de securitate

- de la formare unică - la multiple forme de pregătire (2 licențe, 2

masterate profesionale, 2 post-universitare, un colegiu, 2 masterate civile și o școală doctorală)

- de la sistem închis (destinat exclusiv viitorilor ofițeri de informații) - la Colegiul Național de Informații și programe de masterat oferite societății civile

- de la “prin noi înșine” - la multiple forme de interacțiune academică. Sau, altfel spus, de la un soi de “autism” - la parteneriate multiple atât cu beneficiarii (departamentele din Serviciu), cât și cu partenerii din sistemul național de securitate

- de la profesori “universali” (care seminarizau orice era nevoie) - la profesori specializați și la outsourcing

- de la need to know - la need to share

- de la simplu - la complex

Schimbarea nu a fost doar de titlatură. Îmi amintesc că singura specializare era cea de psihosociologie. Așadar, sunt psihosociolog și am brevet militar în arma “informații”. Ulterior, s-a adăugat o nouă licență, cea de comunicare publică. Evoluția fundamentală a școlii a constat însă în faptul că a traversat diversele forme de pregătire în domenii considerate utile pregătirii viitorilor ofițeri de informații și astăzi oferă pregătire în studii de securitate și analiza de intelligence. De fapt, acestea sunt domeniile în care activăm noi, ofițerii de informații, fie că suntem operativi, fie că suntem analiști.

b) Din punct de vedere simbolic. Subtitluri:

- de la CePeCa la “Twin Peaks” și, mai apoi, la “la pădure”

- de la centrul puterii, la centrul cunoașterii

- de la informație la intelligence

Dincolo de transformările procesului de pregătire, trebuie spus că la sediul Academiei și-au avut cabinetele și primii doi directori ai SRI. L-am cunoscut pe Virgil Măgureanu în postura de director al SRI în curtea școlii. Acolo părea mult mai uman, mai simplu decât ni se înfățișa la televizor. Nu prea înțelegeam noi mare lucru din problematica de securitate, însă începeam să ne punem întrebări. Ne preocupa. Deși titular la un curs (parcă “puterea politică”), nu a susținut niciun curs la Academie. Ulterior, l-am întâlnit pe “domnul profesor” la Universitatea București, Facultatea de Sociologie, unde mi-a fost profesor la un curs masteral, însă a refuzat să purtăm orice discuție legată de mandatul său la conducerea Serviciului.

Costin Georgescu avea să continue să-și aibă reședința profesională la sediul Academiei. Nu îmi amintesc precis dacă dumnealui, spre finalul mandatului, sau răposatul director Alexandru Radu Timofte a decis să înființeze un cabinet mai “în centru” mai ales pentru a participa la diversele activități care reclamau prezența în “buricul târgului” (ședințe CSAT, audieri în Parlament etc.).

Nu cunosc ce s-a întâmplat în perioada 1990 - 1992, însă atunci când am intrat la ISI (1992), sediul școlii găzduia și birourile alocate Directorului SRI și cel puțin a unuia dintre adjuncții acestuia.

Așadar, în plan simbolic, sediul Academiei a coincis cu sediul oficial al SRI în primii ani de existență. Acum Academia a devenit din centrul puterii un veritabil centru al cunoașterii.

Iar schimbarea semnificativă în ceea ce privește programele de pregătire constă în migrația de la modulele centrate în jurul conceptului de informație (bazele muncii de informații, metodele activității de informații etc.) la cele dedicate activității de intelligence. Poate părea o schimbare de formă, dar este, cred, una de paradigmă.

c) Din punct de vedere al condițiilor oferite cursanților. Câteva subtitluri care nu necesită explicații:

- de la *Alcatraz - la campus universitar. Sau altfel spus, de la un singur campus (militar) - la mai multe campusuri universitare (doar unele fiind cu regim pseudo-militar)*

- de la *învățare pe de rost - la aplicații multimedia, videoconferință și acces electronic la cursuri*

- de la *biblioteca secretă post-comunistă - la Internet și bibliotecă virtuală*

- de la *traduceri din literatura rusă de spionaj și studiile Școlii “Ștefan Gheorghiu” - la mii de titluri din literatura de specialitate*

- de la *unicul laborator de informatică (ținut sub cheie) - la laboratoare cu acces la Internet și informatizare extinsă*

- de la *cantină - la bufet cu autoservire*

Am fost BDS-istul grupei, ceea ce presupunea că țineam evidenta documentelor secrete (de pregătire) la

care aveam acces, în calitate de studenți. Însemna o anumită răspundere, pentru că trebuiau predate la bibliotecă toate documentele pe care le aveam în evidență, trebuia să ofer colegilor (pe baza de semnătură) diverse studii spre a fi lecturate etc.

Era o cultură veritabilă de need to know, limitată la câteva studii, adesea depășite, unele mult prea generale, exhaustive. Cu toții eram însetați de cunoaștere, iar din punctul ăsta de vedere nu pot decât să-i invidiez pe mai tinerii noștri colegi care au acces azi la un volum incomparabil mai mare și mai diversificat de lecturi, cărți, studii de specialitate.

Generația mea a fost impregnată cu un gen de cult al secretului. Rudele și prietenii mei nu au înțeles niciodată de ce, brusc, nu le mai povesteam din viața mea (presupus) studentescă (deși anterior, în calitate de student al Universității Politehnice aveam mereu ceva “povestioare” picante).

Sunt incomparabile condițiile oferite azi de ANIMV față de cele care mi-au fost accesibile mie la ISI și, ulterior, la Institutul Național de Informații (INI).

Ele sunt, desigur, expresia evoluției întregii societăți române, însă cred că ANIMV a făcut pași rapizi și siguri către dezideratul unei școli de intelligence pentru întregul sistem național de securitate. Și nu numai! Beneficiind de “brațul său înarmat”... adică cel al cercetării (mă refer la INSI), Academia poate oferi cursuri pentru parteneri străini, poate lansa noi proiecte cu finanțare europeană de larg interes, poate deveni (daca nu cumva deja este) principalul suport pentru crearea unei culturi de securitate în țara noastră.

Evoluțiile mă vor contrazice sau nu, dar sunt convins că vom putea vorbi (probabil la aniversarea a 25 sau 30 de ani de existență) de centrul de excelență în analiza de intelligence, centrul de excelență în OSINT și centrul de excelență în cercetarea din intelligence - toate cu sediul la ANIMV.

La mulți ani !■

I Luminița Pântya

M-am simțit onorată când am primit invitația de a scrie, la ceas aniversar, despre Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul” și am realizat că poate fi un demers dificil să condensezi experiența prilejuită de viața petrecută în această instituție în doar câteva rânduri.

Și asta, nu pentru că perioada trăită efectiv acolo, a fost relativ scurtă, ci pentru că într-o marjă temporală redusă am acumulat mai mult decât poți surprinde în câteva fraze, și, mai mult decât atât, mi-am depășit limitele.

Astăzi, dacă pentru Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul” e un moment de bilanț, pentru mine e un bun prilej de reflecție, iar proiecțiile mele asupra acestei instituții de învățământ vizează o *triplă perspectivă* - cea a unui om de formație pedagogică, cea a cursantului/absolventului, dar și cea a actualului/viitorului ofițer de informații.

Prin prisma profesiei anterioare încadrării în Serviciul Român de Informații - aceea de *dascăl* - am manifestat mereu curiozitate pentru nou, dorința de cunoaștere - asta ca o formă de reacție împotriva plafonării. Având deja experiența unor studii universitare și post-universitare absolvite în instituțiile civile de învățământ, un masterat într-o instituție militară - în domeniul culturii de securitate/securității naționale - mi s-a părut o reală provocare.

În plus, la momentul respectiv (2009) am perceput decizia mea și ca pe o chestiune de respect față de elevii pe care-i aveam în îndrumare *ca profesor diriginte* mai ales, aflându-mă în situația de a le vorbi despre teme ce țineau de *educația civică* - stat, națiune, patriotism, siguranță națională etc. - și de a le transmite corect aceste cunoștințe.

Ca pedagog am recunoscut în A.N.I. o instituție racordată la politicile educaționale naționale și europene, cu o curriculă specifică - centrată pe conceptul de intelligence, un mediu academic propice dezbaterilor de idei, exigent, competitiv, cu accent pe pragmatic/acțional, nu pe teorie, cu un corp profesoral dedicat și de un profesionalism neîndoielnic.

Dacă resortul care m-a împins inițial să mă înscriu la o formă de masterat pentru societatea civilă avea o mare legătură cu pura curiozitate în conexiune cu ce însemna cultura de securitate și

“
Ca pedagog
am recunoscut
în A.N.I.
o instituție
racordată
la politicile
educaționale
naționale și
europene
”

Serviciul în sine, precum și cu nevoia de cunoaștere, orizontul meu de așteptare a fost cu mult depășit, devreme ce, la nici un an distanță am aplicat pentru masterul profesional, care mi-a permis ulterior accesarea la statutul de ofițer de informații.

Astfel, după dobândirea statutului de cursant, ambele forme de învățământ urmate/ absolvite la Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul” mi-au demantelat preconcepțiile privitoare la miturile create în jurul instituției (*crearea de personal - „James Bond”, isteria ascultării telefoanelor, admiterea pe baza unui sistem de relații personale celebrele „pile”, etc.*) și m-au ajutat să înțeleg rațiunea existenței Serviciului, precum și importanța conceptului de intelligence în toate accepțiunile sale.

Atitudinea pro-activă, deschisă și transparentă vis-a-vis de societatea civilă a reușit să suscite interesul multor tineri - profesori, medici, avocați, jurnaliști, angajați ai unor multinaționale, ori din aparatul guvernamental pe care i-am avut colegi în cadrul programului Managementul Educației și Culturii de Securitate (M.E.C.S.).

Pentru mine compania/ proximitatea acestora, reuniți sub auspiciile A.N.I., a însemnat revelația că generația tinerilor intelectuali din România înțelege și apreciază rolul serviciilor de informații într-o lume care trebuie să facă față provocărilor suscitade de globalizarea, inclusiv a amenințărilor.

Mai târziu, fiind cursant al programului Managementul Activității de Informații pentru Securitate Națională (M.A.I.S.N.), principala provocare pentru mine și colegii mei de generație a fost aceea de a accepta un nou sistem de valori, de a crede în ele și de a acționa în spiritul lor...asta în condițiile în care eram deja adulți cu experiențe de viață diverse, cu personalități puternice, cu orgolii personale... O lume pestriță la început, și care, spre bucuria mea, în pofida faptului că și-a însușit disciplina anonimatului, nu s-a uniformizat, nu a devenit tributară unui tipar al obedienței, chiar dacă finalul programului masteral ne-a găsit profund schimbați: mai vigilenți, mai discreți, mai uniți probabil consecință a pregătirii contrainformative de care am beneficiat.

Dacă centrarea pe conceptul de intelligence pare, de departe, aspectul cel mai pregnant al unicității acestei instituții de învățământ, diferențe izbitoare față de sistemul civil de învățământ rezidă și din procesele de selecție, instruire și evaluare.

Determinarea și consecvența ne-au fost puse la încercare nu numai prin rigurozitatea de care instituția a dat dovadă în selectarea candidaților încă din etapele preliminare examenului final de admitere, ci și prin micșorarea numărului de locuri de la 100 la 25, cu doar o lună înainte de ultima etapă de selecție - examenele scrise - din rațiuni bugetare, căci raționalizarea cheltuielilor a vizat toate instituțiile bugetare, implicit și Serviciul.

Acela a fost, probabil, momentul declinului - momentul când „*cei slabi de înger*” au renunțat, iar cei focusați să reușească, s-au ambiționat și mai mult, căci consecința imediată a fost o concurență și mai acerbă pe locurile rămase...iar cei 25 de „inocenți” declarați admiși au bifat un nou început în viață, în carieră.

Ne-am descoperit „*puternici și curajoși*”, căci parafrazându-l pe Nelson Mandela - *curajos nu e cel care nu cunoaște teama, ci cel care îndrăznește să-și înfrângă temerile.*

Ne-am descoperit înverșunați în a demonstra că facem față tuturor provocărilor și că suntem parte din film, ori că meseria aceasta nu este doar apanajul celor „aleși”... iar la final, în pofida copilăriilor la care ne-am mai dat uneori, ne-am descoperit prieteni și instruiți pentru a face față provocărilor de securitate actuale.

Multe amintiri frizează sfera bunei-dispoziții - jocurile de rol, glumele noastre, bâlbele, micile ironii tratate tot cu amuzament... altele se înscriu în registrul regretului - cum ar fi destructurarea planurilor noastre (de către cei îndrituiți s-o facă) de a participa cu toții la nunta unui coleg etc.

E important să amintesc aici că am fost cu toții binecuvântați cu familii suportive și înțelegătoare, căci fără sprijinul și dragostea celor de acasă nu am fi ceea ce suntem azi, iar respectul nostru trebuie să se îndrepte și în direcția aceasta.

Profesorul doctor Dorin N. Uritescu accentua într-un număr al revistei Intelligence că *«patriotism înseamnă, în primul rând respect pentru propria familie; „patriotism” vine de la pater, de la părinte. Patriotismul este, de fapt, o grijă pentru a nu necinști faptele strămoșilor. Ca să nu necinști faptele strămoșilor, trebuie să îți formezi o familie, în care educația să fie făcută în spiritul onoarei și al abnegației. Înainte de toate educație familială. Aceasta este baza patriotismului. Cine respectă și ține la familie, ține și la cuprinderea tuturor familiilor într-un popor, într-o națiune. Aceste două lucruri sunt clar dependente»*. (Rev. Intelligence, nr. 18/2010, p:84)

Privind retrospectiv, din postura actuală de *ofițer de informații*, A.N.I. a însemnat incipitul poveștii - *abc-ul muncii de informații* - contactul cu legislația în domeniu și cu ordinele interne, însușirea metodelor/ mijloacelor activității de informații, conștientizarea conceptului de compartimentare a muncii, responsabilizarea vis-a-vis de manipularea documentelor cu informații clasificate... a însemnat *o lecție importantă*, cum ar spune domnul general Rotaru, și anume că-n această meserie nu există loc de „merge și așa”, ori de „datul cu presupusul”... a însemnat *pioneratul* în domeniul instituției mentoratului... a însemnat *momente emoționante și solemne* - depunerea jurământului, întâlnirile cu Prim-Adjunctul Directorului Serviciului Român de Informații... a însemnat *pregătirea pentru azi și mâine*, căci evident acum facem apel la acel *modus operandi* al muncii de informații, ale cărui baze au fost puse la A.N.I....și a însemnat, nu în ultimul rând, *prietenii pe viață*.

Deși, o condiție *sine qua non* a acestei meserii este să fii autodidact, cu siguranță viitorul ne va mai purta pe aleile Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul”, la noi cursuri de formare profesională, la programe de studii postuniversitare doctorale, la Simpozioane Științifice...sau, cine știe...drept cadre ale instituției de învățământ amintite.

Nu-mi rămâne decât să-mi exprim respectul și admirația față de cei care ne-au dedicat din timpul lor - profesori/ instructori/ mentori/ coordonatori ai lucrărilor de dizertație - și mai ales pentru că au avut înțelepciunea să ne ofere iluzia libertății pentru a ne face mai lină acomodarea cu noul stil de viață, care impune un set de restricții inerente sistemului militar.

Gânduri alese se îndreaptă și către colegii de generație, cărora le doresc împliniri personale și profesionale.

Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul”, un sincer LA MULȚI ANI... iar în procesul de reconceptualizare perpetuă pe care-l suferă de 20 de ani, să țină seama de sintagma „**noblesse oblige**”!||

Jur credință patriei mele România...

I **Camelia Popovici**

“
ziua în care
am depus
jurământul
militar
este în topul
celor mai frumoase
zile din viața mea.
”

În momentul în care mi-a fost adresată rugămintea de a scrie câteva rânduri despre impactul Academiei Naționale de Informații asupra vieții mele, mi-a venit în gând *Jocul cu mărgele de sticlă* a lui Hermann Hesse.

Deși subiectul acestei cărți nu are nicio legătură cu specificul instituției în discuție, nu pot să nu constat o asemănare între jocul rezervat unei categorii restrânse de înțelepți și activitatea de informații pentru securitatea națională ca obiectiv cheie al pregătirii desfășurate în Academie. Ambele sunt realizate de elite și prezintă o utilitate unanim recunoscută, deși regulile *jocurilor* rămân departe de ochii publicului larg.

Experiența mea cu Academia a început în anul 2007, când, proaspăt absolventă de facultate, mi-am propus să testez un vis mai vechi. Îmi amintesc perfect ziua în care am mers pentru prima dată cu autobuzul 304, cu dosarul în brațe, pentru a mă înscrie la masteratul civil. Ce-i drept, când mi-am notat indicațiile primite de la secretariatul Academiei, nu am realizat că aceasta este poziționată pe șoseaua de centură a Bucureștiului. Din păcate am și ratat stația Odăi și am fost nevoită să merg mai mult de un kilometru înapoi, pe centură... Așa am intrat în *contact* cu această instituție de învățământ superior.

Dat fiind faptul că masteratul menționat se derulează în regim de învățământ la distanță, am cunoscut cu adevărat Academia după ce am început cursurile masteratului profesional.

Academia s-a dovedit a fi din interior așa cum pare și dinafară, impunătoare. Nu ascund faptul că adaptarea la rigorile militare Academiei a fost un proces nu tocmai facil. Nu-i ușor să se dea alarmă la cinci dimineața... Însă odată deprins ritmul instituției, viața interioară a devenit chiar interesantă.

Îmi amintesc cu plăcere ziua în care am spus pentru prima dată să trăiți unuia dintre îndrumătorii noștri. Aproape că am sărbătorit momentul cu colega mea de cameră, întrucât cu o zi înainte ni se părea imposibil să rostim aceste două vorbe. Acum, nu puține sunt momentele în care aproape că îmi salut vecinii cu această formulă... Oricum, stilul de viață impus m-a făcut cu siguranță să devin mult mai ordonată.

Viața studenților nu diferă însă foarte mult de cea a studenților din orice alt campus universitar. Studenții merg la cursuri, își pregătesc temele, dar se mai și distrează. Sunt convinsă că orice absolvent al Academiei știe perfect cine este tanti Cati...

În egală măsură am constatat că mediul militar determină o mai mare coeziune între cursanți. Aceasta nu poate fi decât un plus pentru persoanele care participă la cursuri. Fac această remarcă și în calitate de absolventă a unei facultăți civile, unde nu se regăsește coeziunea pe care o aminteam. De nevoie am fost mult mai uniți. Pentru că ne-am aflat în situația de a susține și câte două examene pe zi, ne-am sprijinit unii pe alții cât s-a putut de mult.

De remarcat accentul deosebit pus pe grupe de lucru, benefic pentru dezvoltarea spiritului de echipă. În fond, niciun ofițer de informații nu acționează singur, iar un individ care nu reușește să își însușească acest fapt nu are ce să caute în lumea serviciilor de informații. James Bond se descurcă singur doar în filmele de la Hollywood...

Analizând tot comparativ cu modul de derulare a cursurilor în cadrul facultății pe care am urmat-o anterior (științe politice), țin să subliniez și să apreciez faptul că Academia pregătește și practic cursanții.

Cu excepția unor scurte perioade de practică, în facultate nu am făcut altceva decât să citim și să comentăm timp de patru ani de zile. Schimbarea adusă de Academie a fost din punctul meu de vedere binevenită.

Ar fi de altfel absurd să ne imaginăm că un ofițer de informații poate să își desfășoare activitatea pe baza a câteva cărți citite și discutate în cadrul seminariilor, sau a unor noțiuni teoretice prezentate la cursuri. Mai mult, exercițiile practice ne-au oferit o previzualizare a ceea ce presupune munca de informații și, în egală măsură, ne-au fost folositoare după încadrarea în muncă.

Cât privește planul de învățământ, îmi amintesc că am audiat o gamă foarte variată de cursuri, de la materii specifice, secrete, la *Geopolitică și securitate*, *Operațiuni de*

influență strategică sau *Sociologia religiilor*. Acumularea de cunoștințe din cât mai multe domenii s-a dovedit a fi benefică în munca de informații ulterioară. Prestațiile din timpul cursurilor au variat și ele în funcție de personalitatea celor de la catedră. Au fost cursuri la care mai că puneam capul pe bancă sau în timpul cărora se desfășurau adevărate maratoane de sudoku, dar au existat și cursuri atât de interesante încât să ne facă să stăm nemișcați.

Sunt, așadar, câteva figuri memorabile ale Academiei, pe care mă îndoiesc că vreunul dintre absolvenți le-ar putea da uitării prea ușor. Fără vreun gând de a stabili o ierarhie, l-aș aminti pentru început pe domnul profesor Nicolae Rotaru, ale cărui prelegeri îmbinau inteligența și umorul într-o manieră cât se poate de naturală. Apoi, deși am avut ocazia să audiez mai multe cursuri de istorie anterior, mărturisesc că nu am întâlnit un profesor care să pună atât de multă patimă în prezentarea evenimentelor istorice precum domnul Cristian Troncotă. De asemenea, o figură care m-a impresionat în mod deosebit este cea a domnului profesor Constantin Onișor, care epatează atât prin ținuta autoritară, model pentru orice militar, precum și prin cunoștințele din domeniul securității internaționale. Cei care merită laude și care și-au pus într-un fel sau altul amprenta asupra noastră sunt însă mult mai mulți.

Perioada în discuție a reprezentat în mod cert un punct de răscruce în viața mea. M-a schimbat radical atât din perspectivă profesională, cât și sub aspect personal. Mi-a adus câțiva dintre cei mai buni prieteni. Iar ziua în care am depus jurământul militar este în topul celor mai frumoase zile din viața mea. Pentru acestea aș dori să mulțumesc Academiei și, în prag de sărbătoare, să îi urez mulți ani, iar celor care își desfășoară activitatea în cadrul acesteia putere de muncă pentru a menține standardele ridicate! ■

I Octavian Puzderie

“
**Academia
a creat - aproape
fără excepție,
în rândul celor
care i-au fost
studenți - un solid
*esprit de corp***
”

Șederea în Academie a constituit în primul rând o experiență formatoare personală - comună majorității celor care au intrat acolo abia ieșind din adolescență, pentru a petrece patru ani într-o lume nouă și, uneori, șocantă.

Ca urmare, Academia a creat - aproape fără excepție, în rândul celor care i-au fost studenți - un solid *esprit de corp*, o loialitate față de colegi, perpetuată peste ani și probată în cele mai neașteptate împrejurări.

Mindset-ul format în rândul studenților din acea perioadă a creat, conștient sau nu, asumat sau nu, loialitate și față de o serie de valori asociate activității de informații și calității de ofițer al Serviciului. Acest set de valori s-a concretizat, în unele cazuri, printr-o conștiință profesională manifestă, care a generat rezultate excepționale.

Calitatea corpului profesoral a reușit să stimuleze intelectul și gândirea critică în rândul studenților. Acest proces a redus radical tendința de „uniformizare” la care ne-am putea aștepta de la o instituție de învățământ militar, și a stimulat formarea caracterelor (o maturizare rapidă, pentru cei mai mulți). Ca urmare, a apărut un efect oarecum paradoxal pentru o instituție militară: dezvoltarea unui spirit independent.

Nu în ultimul rând, preocupările și discuțiile comune pe teme care nu mai fac astăzi subiectul discursului public, din motive de demonetizare a conceptelor (cum ar fi desuetul „spirit național”, de exemplu), au lăsat - uneori la limita conștiinței - o influență asupra sistemului axiologic al multora dintre noi.

La factorii de mai sus, se adaugă influența colegilor cu totul speciali pe care i-am avut (în promoția proprie, dar și în cele învecinate), care au contribuit la a transforma șederea în Academie în experiență formatoare ale cărei efecte le percep și acum, în plan personal și profesional.■

Nu suntem mulți, dar suntem buni

I Mireille Rădoi

La 26 iulie 1996 rosteam plină de emoție discursul de șef al celei de-a doua promoții a ceea ce se numea atunci I.N.I. Cald, imn, pas de defilare, bocanci, uniformă, asistența cu sufletul la gură: *"Domnule director, Onorați invitați, Dragi părinți*

Încheiem astăzi o primă etapă a carierei noastre, în care prevalente au fost acumulările teoretice. A venit vremea când, cu cele învățate, trebuie să facem ceea ce se cuvine, să le valorificăm practic, să slujim cu credință idealurile cărora ne dedicăm tinerețea, mintea și forța. (...)

Ne aflăm acum la sfârșitul unui drum în aceeași măsură în care el constituie începutul altuia sau, mai exact, continuăm aceeași traiectorie, spre aceeași țintă, dar într-o altă formă.

A sosit clipa să dăm măsura strădaniilor noastre. Fiecare dintre dascălii noștri ne-a dat câte o fărâcă din harul său; pentru aceasta le suntem datori. Datori să fim așa cum ne-au plămădit: cu tăișul minții bine ascuțit și cu coardele sufletului bine întinse, vibrând la unison pentru Patrie și Onoare!

Anii petrecuți în Institutul Național de Informații au făcut ca ritmurile vieții noastre interioare să se ordoneze. Intrăm în viața socială cu dorința de a-i păstra armonia, liniștea și speranța. Ne răspândim în întreaga țară cu gândul de a-i menține și crește prestigiul. (...) Noi am înțeles că a activa în *intelligence* este o calitate atipică: ofițerul de informații se definește mai mult ca verb decât ca substantiv, el este mișcare și acțiune. (...)

Marea investiție de încredere ce ni se acordă așteaptă cu îndreptățire să savureze gustul fructului copt. Noi suntem gata și îi asigurăm pe toți că speranțele de azi vor deveni curând un izvor de mulțumiri și certitudini."

Așa gândeam și simțeam atunci, după patru ani în care am râs, am plâns, am făcut sport, am fumat, am tras cu arma, am cântat, am trăit intens, aproape n-am dormit, am înjurat și m-am rugat, am experimentat, am crescut... Am învățat. Mult... enorm... Aparent la grămadă: cărți, tratate de psihologie, comunicare verbală, non-verbală și socială, istoria artei, rezistența anticomunistă, serviciile de informații ale României și ale altor state, drept, psihoterapie, științe militare, sociologie, culturi și civilizații, etnologie, statistică, limbi străine, citeam și iar citeam...

“

**Nu credeam să-nvăț
a muri vreodată;/
Pururi tânăr,
înfășurat în manta-mi,/**
**Ochii mei 'nălțam
visători la steaua Singurătății.**

Mihai Eminescu, 1883

”

De luni până sâmbătă programul era cam același: înviorare, mic dejun, șase ore de curs sau seminar, adunarea pe platou, prânz, încă două ore de studiu la clasă sau în bibliotecă, lansări de carte sau conferințe, seara sport, uneori mergeam la film sau participam la câte un cerc de ”timp liber”.

Noaptea erau o combinație între citit, pregătit referate, plantoane și joc de whist sau rentz. Am făcut facultatea în uniformă sau training, bocanci sau încălțări lejere, tunsă scurt și machiată foarte rar. Fustelor, eșarfelor și rochiilor le-am învățat rostul mai târziu.

Tot mai târziu am învățat să spun *nu*. Destul timp am spus doar nu, obsesiv, cu îndârjire. Dar azi știu să spun și da și nu, să-i iert pe ceilalți și să mă iert pe mine. Nu credeam să-nvăț a muri vreodată...

Eram avidă să progrez interior și nu-mi păsa de fițele altora, de superficial, de ce se vede... Noi eram altfel: puțini, buni, preocupați de esențe. Aveam un angajament profund, conformism interior, rezistență la frustrare și ținută demnă: aveam conștiința că-mi voi servi țara, ”chiar cu prețul vieții”!

Indiferent ce am făcut din iulie 1996 până acum când scriu cu multă bătaie de inimă un mic text pentru volumul de 20 de ani al Academiei Naționale de Informații nu am încălcat în vreun fel angajamentele care mă defineau atunci.

Am făcut un masterat la Universitatea București și un doctorat la Școala Națională de Studii Politice și Administrative, dorind să mă compar cu civilii și mi-am reconfirmat profilul de performer.

De atunci am avut prilejul să mă compar cu străini sau români, civili sau militari și n-am pierdut. Acum nu mă mai compar. Sunt mândră pentru ce am învățat atunci. Am lucrat în multe locuri, căci am considerat la un moment dat că pot să-mi servesc țara și idealurile eficiente și din afara serviciului.

Am lucrat de la Comisia de Control SIE a Parlamentului, la Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, Colegiul Național de Apărare, CERT-

RO și până la Saatchi&Saatchi, am călătorit cu pasiune, m-am bucurat și am suferit.

Am predat la diferite catedre fiind mereu conștientă ”*că într-o școală bună nu se știe cine dă și cine primește*” (C. Noica) și că nu-i învățăm pe ceilalți ceea ce vrem, ci ceea ce suntem, explicând multora că un serviciu de informații este o organizație având ca referențial salutară normalitate.

Port cu mare drag ie și cânt românește. La ora de față sunt director general al unei instituții pe care am definit-o din prima zi ca fiind ”de interes național pe dimensiunea axiologică a securității”: *Biblioteca Centrală Universitară Carol I*.

În viața publică am fost arareori laudată și foarte mult contestată pentru că am absolvit această școală de elită. Dar eu cred în destinul ei și niciodată n-am uitat acei ani minunați, pe care azi îi privesc cu nostalgie și împăcare. Parafrazând ”Ca să pot muri liniștit, pe mine /Mie, m-au redat!”¹

Irina Raicu

“
Studentia
la Academia
Națională de
Informații
nu se pliază
pe conceptul
clasic
de
vie en rose
”

În urmă cu unsprezece ani, participam, absurd de încrezătoare în pregătirea-mi școlară și cu mari emoții (altfel, perfect justificate) în materie de probe sportive, la examenul de admitere la Academia Națională de Informații, ignorând fără rezerve dimensiunea reală a concurenței. Deși peste timp m-am debarasat de acea inconștientă (constructivă, am aflat mai târziu), de fascinația adolescentină pentru uniforma militară și de teama de norme și bareme de alergare de rezistență (acest din urmă punct întrucât nu mai sunt nevoită acum sau în viitorul previzibil să repet experiența), nu am reușit nici până astăzi să înțeleg cum de am reușit să intru la Facultatea de Științe ale Comunicării - Informații și nici nu am regretat opțiunea de a mă orienta către aceasta.

Studentia la Academia Națională de Informații nu se pliază pe conceptul clasic de *vie en rose*. Dincolo de specificul și noutatea absolută pentru un proaspăt fost licean a cursurilor de profil, unica obligație de până atunci de a învăța bine a fiecăruia dintre noi s-a transformat în necesitatea de a te adapta și readapta constant la un mediu profund eterogen, de a identifica soluțiile pentru a-ți integra tipologia și diferențele individuale în exigențele apartenenței la un sistem militarizat, de a interioriza, înțelege și respecta (termen între ale cărui sinonime se enumeră și *a te conforma*) strictețea unui astfel de angajament, de a armoniza formarea universitară cu stabilirea bazelor prezumatei viitoare cariere de ofițer de informații. Mai mult decât atât, descoperi, cu surpriză, conceptul de responsabilitate în solidar (operabil în ambele sensuri - reușite și erori), căruia i se subsumează obligativitatea integrării și funcționării la parametri superiori într-o echipă. Această echipă s-a format și coagulat, recunosc (în contextul în care timp de patru ani am funcționat într-un mediu semiînchis), mai degrabă pe terenul de volei sau baschet, la o bere sau vin fiert - în funcție de anotimp - în interzisul „spate” (faimoasele *Vicii*), în antologicul autobuz 304, la o petrecere pe ascuns, la o campanie de măturat frunze sau la o nepermisă cafea pe durata aplicațiilor prin oraș. S-a format și, observ la șapte ani după absolvire, funcționează și în prezent, indiferent de părțile din țară în care ne-am împrăștiat și ne desfășurăm activitatea. Foștii studenți ai Academiei își găsesc, în cooperarea în interiorul Serviciului Român de Informații, resorturi comune, începuturi facile de discuție (invariabil, anul absolvirii, grupa, colegii, profesorii, *sectoarele, serviciile și plontoanele*, sancțiunile, consemnările sau o întâmplare faimoasă cu iz de cazarmă) și un limbaj comun, accesibil ambelor părți, care operaționalizează derularea atribuțiilor fiecăruia în îndeplinirea

sarcinilor trasate, schimbul de idei sau modul informal și astfel mult mai eficient de conlucrare. Într-un alt plan decât cel al identificării unor amintiri comune cu cadrele Serviciului sau ale altor structuri din domeniu, pot să afirm că, în ceea ce privește pregătirea pe linie de Informații, am avut un avantaj semnificativ în raport cu colegii proveniți din alte instituții de învățământ superior, experiența profesională fiind mai ușor de accesat și acumulat în contextul preexistenței unor cunoștințe solide privind normele, metodele și scopul primar al activității informative. Cotidianul profesiei de ofițer de informații nu reprezintă, sub nicio formă, un test ale cărui răspunsuri să poată fi furnizate exclusiv prin raportare la studiile efectuate, însă urmarea cursurilor organizate de Academia Națională de Informații, aplicațiile de profil și stagiile obligatorii de practică contribuie decisiv la un debut puțin sau deloc timorat în carieră, în condițiile conștientizării fără de echivoc a misiunilor și responsabilităților ce revin Serviciului. Cred că acest rezultat este meritul exclusiv al profesorilor, colaboratorilor, actualilor și foștilor studenți ai Academiei, care, prin preocupare constantă și aplicată pentru performanță în instruire, dezvoltare și optimizare permanentă de programe, reușesc să obțină, în paralel, o inițiere treptată (deci în logica firescului, lucrând pe fond și nu pe formă, în bună tradiție junimistă) în activitatea de informații și o pregătire pe linie universitară la standarde foarte ridicate.

Cu mândrie, ca absolvent al Academiei Naționale de Informații participant la studii postuniversitare organizate de alte instituții de învățământ, am avut ocazia să constat că formarea universitară pe care am primit-o s-a dovedit echivalentă și în unele ocazii superioară celor oferite de Facultățile de Comunicare și Jurnalism din țară. Astfel că, în timp, cursurile susținute de profesori dragi mie, ca Marian Petcu, Cristian Florin Popescu, Cezar Tabarcea, Mireille Rădoi sau Irena Chiru, au devenit repere sus poziționate în ierarhia valorică pe care am întocmit-o, involuntar, în contactele cu mediul academic civil. În plus, am aflat, tot în timp, că modul în care am fost ghidată să învăț să discern factualul de opinie, să evaluez și valorific informațiile, uzând, în esență, de grilele și arsenalul metodelor ziaristice (în condițiile în care, îndrăznesc să afirm, dincolo de tipul datelor de interes, proveniență și

valoarea de destinație, sunt evidente similitudinile între activitatea de culegere de informații pentru realizarea securității naționale și jurnalismul de informare), mi-a structurat gândirea într-o manieră aproape indispensabilă pentru exigențele carierei profesionale pe care mi-am ales-o. Totodată, cred că un avantaj extrem de important - cel puțin în ceea ce mă privește - al studiilor derulate în Academie este reprezentat de oferta variată de limbi străine, atractive prin însăși raritatea cunoscătorilor lor din România. Sunt datoare cu un gând bun Bibliotecii Academiei Naționale de Informații, cu o colecție impresionantă de titluri, spațiu în care s-au format și cizelat noțiuni obligatorii fiecăruia atât în derularea activității pe care ne-am ales-o, cât și integrării, fără rețineri, rezerve sau handicapuri, în orice mediu din ansamblul societal. A urma cursurile Academiei, fie din atracția pentru un domeniu prin excelență gri, fascinant, ascuns, prea puțin cunoscut și înțeles, dar îndelung speculat de mediul extern, fie din dorința obținerii unui serviciu stabil, sigur, fie cu orice altă motivație, nu poate fi asimilat, ca exercițiu, scufundării proverbiale găște în ape tulburi. După reușita impresionantă și memorabilă în panoul stimei de sine a admiterii, studentul A.N.I. este confruntat cu provocări neașteptate (pe care mai târziu învață să le aprecieze și chiar urmărească), pe care este obligat să le soluționeze invariabil urgent și corect, inițierea într-o dublă specializare fiind permanent dublată de pregătirea militară, probele sportive și identificarea pârgھیilor interioare care susțin adaptarea la traiul în comun și lucrul în echipă. În linii grosiere, trebuie să descifreze o ecuație cu enorm de multe variabile și o singură constantă dacă finalizează anii de pregătire, devine ofițer de informații.

Ca atare, susțin, în deplină cunoștință de cauză, ca ofițer care a acumulat până la momentul de față o porție bună de experiență și s-a întâlnit în îndeplinirea variilor sarcini profesionale cu reprezentanți ai tuturor unităților Serviciului Român de Informații, că un absolvent al Academiei Naționale de Informații (indiferent de Facultatea pe care și-a ales-o) este, în majoritatea covârșitoare a cazurilor, un plus de valoare - în activitate și, deloc irrelevant, imagine - pentru structura din sistemul apărării și siguranței naționale căreia îi este repartizat.■

Gânduri ANI-versare...

I Adriana-Delia Rizolu

“
**Am pășit
pentru prima dată
în curtea
Institutului
Național de
Informații
cu multe speranțe
și am părăsit
acest spațiu,
patru ani mai târziu,
cu priorități și
orizonturi
de viață
extinse.**

”

Momentele aniversare oferă întotdeauna prilejul de a analiza retrospectiv, uneori doar cu nostalgie, alteori cu nostalgie și cu speranță, cumulul de evenimente care au cizelat persoana noastră, acele frânturi de realitate a căror înșiruire firească o reprezentăm noi, în diverse momente ale existenței. Sunt ocazii propice pentru a aplica o așa-zisă matematică personală și a realiza de unde am plecat și unde ne aflăm, dar mai ales de a conștientiza impactul pe care l-au avut asupra devenirii noastre, deciziile care ne-au orientat pașii pe drumul vieții a cărei poveste deja o cunoaștem.

Sunt benefice și binevenite aceste oportunități de a privi înspre trecut și este indicat să profităm din plin de ele întrucât conțin în sine un avantaj covârșitor posibilitatea de a rememora, a analiza și a relata cu detașare evenimentele trecute, eliberate de învelișul contextual de moment care, de multe ori, are puternice valențe subiective.

La „ieșirea” de pe băncile liceului, pășim cu timiditate și cu speranță înspre marea aventură a vieții, reprezentată de facultate, un pariu pe care îl faci cu destinul și la sfârșitul căruia speri să te regăsești victorios. Acesta a fost contextul în care, ca și alte câteva zeci de tineri care, ulterior, mi-au devenit colegi, am intrat pe porțile Institutului Național de Informații (căci atunci încă se mai numea așa), în calitate de candidați, cu convingerea că acea cale pe care am pornit era cea mai bună variantă posibilă, dorind să dovedesc că meritam să devin unul dintre studenții care îi vor călca pragul. Și a venit și mult sperata confirmare...

Iar eforturile depuse timp de peste un an, răsplătite pe deplin în momentul în care am aflat că mă număram printre puținele persoane care au avut prilejul de a fi admise la această instituție exclusivistă, s-au transformat într-una dintre cele mai importante reușite personale.

Debutul universitar a reprezentat un melanj de sentimente, vise și așteptări, dintre care multe s-au materializat ulterior și care constituie, probabil, „bagajul” emoțional al fiecărui „boboc”.

Primul an a oferit terenul propice tatonărilor, inițierii în domeniile introductive cu care așteptasem cu atât de multă nerăbdare să intru în contact, marcând etapa pe parcursul căreia viziunea personală vizavi de specificul segmentului educațional pentru care optasem înțepea să prindă tot mai mult contur.

Apoi, treptat, odată însușite elementele terminologice și conceptuale ale încă neexploratei perspective profesionale, al doilea și al treilea an de studiu au marcat formarea și dezvoltarea armonioasă a capacității de a filtra și de a integra informațiile captate, prin prisma experienței educaționale acumulate, precum și cultivarea aptitudinilor specifice, inclusiv prin stimularea acestora ca urmare a confruntării cu situații inedite și uneori cu dinamică imprevizibilă.

Anul terminal a constat într-un proces continuu de rafinare a cunoștințelor și a abilităților dobândite, reprezentând desăvârșirea mea educațională, dar și momentul premergător provocărilor ce mă așteptau în profesia pentru care mă pregătisem în tot acest interval.

Procesul educațional pe care l-am parcurs în cei patru ani petrecuți la Academia Națională de Informații a presupus nu doar acumulare de cunoștințe (deși, bineînțeles, a reprezentat componenta predominantă), dar și un mod aparte de însușire a acestora, derivat din maniera benefică de relaționare profesor-student. În cadrul instituției respective, am avut privilegiul de a interacționa cu cadre didactice a căror optică vizavi de modul de relaționare cu studenții și de asigurare a transferului de cunoștințe era caracterizat de deschidere și de flexibilitate, fiind centrată pe maximizarea eficienței actului profesoral. Acum, privind în urmă și meditănd la anii în care am parcurs primii pași pe calea instruirii în profesia aleasă, conștientizez, cu atât mai mult, rolul important ce le-a revenit, în acest proces, mentorilor noștri universitari și, în consecință, le sunt recunoscătoare, deoarece o parte dintre rezultatele mele de atunci, dar și din prezent, li se datorează și lor.

Totodată, conștientizez că diferitele restricții și exigențe, dar și situațiile ce au decurs din regimul specific acestei unități de învățământ m-au ajutat să mă dezvolt și în plan personal, permițându-mi să dobândesc anumite deprinderi și să îmi cizelez unele calități ce ulterior mi-au fost de real ajutor, inclusiv în exercitarea profesiei.

La încheierea aceluia capitol din viață, denumit Academia Națională de Informații, și cu convingerea că

mi-am dat concursul pentru a prelua un volum cât mai consistent de informație de la formatorii noștri universitari, am debutat în activitatea profesională, avidă de a consolida, prin practică, elementele teoretice însușite. Pe parcursul acestui proces complementar de asimilare, am realizat faptul că bagajul generos de cunoștințe acumulat în perioada facultății a contribuit semnificativ la diminuarea timpului necesar pentru înțelegerea și interiorizarea modurilor de acțiune și a practicilor caracteristice. Pe acest fond, pregătirea educațională de care am beneficiat a avut ca efect crearea unor pattern-uri mentale și a unor modalități specifice de a decela aspectele la care aveam acces, reușind astfel să creez, pe parcursul celor patru ani, o bază de cunoștințe solidă, peste care am putut suprapune, în timp, noile elemente specifice rezultate ca urmare a evoluției profesionale.

Pentru mine, Academia Națională de Informații nu a reprezentat și nu reprezintă doar o instituție ale cărei cursuri le-am urmat, ci o experiență, însă una din care am ieșit transformată radical, mai puternică, mai încrezătoare în propriile forțe și convinsă de faptul că nimic nu este imposibil atât timp cât există voință. Am pășit pentru prima dată în curtea Institutului Național de Informații cu multe speranțe și am părăsit acest spațiu, patru ani mai târziu, cu priorități și orizonturi de viață extinse.

Pe parcursul celor nouă ani care au trecut din momentul în care am absolvit facultatea, mi s-a adresat, de către mai multe persoane apropiate, întrebarea dacă, știind acum ce a presupus alegerea de a susține concursul de admitere la Institutul Național de Informații, aș opta să urmez același drum... Răspunsul meu a fost de fiecare dată același: „Nu aș schimba niciuna dintre deciziile pe care le-am luat în această privință” deoarece rezultatele lor m-au desăvârșit ca persoană și m-au ajutat să mă formez ca profesionist...

LA MULȚI ANI, Academia Națională de Informații!■

I Ștefan-Laurențiu Rusu

În viața oricărui om există momente cheie, de cotitură, pe care poate nu le percepe atunci ca atare, despre care nu știe că îl vor influența pentru totdeauna sau îi vor decide soarta, dar ale căror efecte reverberează ulterior de-a lungul întregii sale existențe.

Pentru mine, un astfel de moment a fost cel în care am ales să dau examen de admitere la Academia Națională de Informații "*Mibai Viteazul*".

“
**De-a lungul
carierii
am revenit
întotdeauna
cu plăcere
la Academie,
instituție
care a continuat
să mă susțină
și să mă formeze.**

”

Cum nu provin dintr-o familie cu tradiție sau conexiuni în sistemul militar, nu știam prea multe despre S.R.I., așa că am început să mă documentez citind puțina literatură de specialitate existentă atunci pe piață, care mi-a dat o imagine vagă despre sistem, dincolo de ficțiunea literară sau cinematografică. Au urmat apoi emoțiile examenelor din iulie 1997, la care s-au prezentat foarte mulți candidați deosebit de bine pregătiți, totuși dorința mea de reușită și studiul asiduu m-au ajutat să devin studentul unei instituții de prestigiu, învăluită întrucâtva într-o aură de mister.

Următorii patru ani de pregătire intensivă au schimbat atât percepția mea, cât și a colegilor cu privire la ce înseamnă să fii ofițer de informații. Lucruri care atunci păreau pură teorie, au devenit apoi un mod de viață, repere în construcția unei cariere și valori de bază în viața personală și profesională.

Nu pot să trec de asemenea peste faptul că biblioteca Academiei, deosebit de bine dotată, a contribuit la lărgirea orizontului meu cultural și personal, alături de cadrele didactice ale instituției. Poate toate acestea par lucruri banale în ziua de azi, dar la momentul respectiv pentru mine au reprezentat noi posibilități de dezvoltare a intelectului și abilităților personale pe care și le-ar fi dorit orice tânăr.

Recunosc că în perioada respectivă existența mea se desfășura între două puncte de reper bine delimitate - sala de lectură și sala de sport. Ambele mi-au fost de un real folos mai târziu. Când despre cursuri, nu pot să spun că am fost un student excepțional, dar m-am menținut în prima treime a generației mele, fiind interesat în mod special de zona informații și servicii secrete. Au fost niște ani deosebit de frumoși de care am să îmi amintesc întotdeauna cu plăcere, dar a urmat și despărțirea de ceea ce devenise pentru mine a doua familie și trecerea în prima linie a frontului nevăzut, unde teoria devenea practică.

Foștii colegi de școală s-au transformat în colegi de muncă, iar relațiile de amicitie din timpul facultății au contribuit la formarea unui network profesional solid prin care am reușit să realizăm cooperări fructuoase în toată țara.

Cât despre muncă... a devenit un mod de viață, iar cele învățate la Academie o bază solidă pe care am construit continuu și care m-a ajutat să devin ceea ce sunt astăzi.

Începând cu limbajul de specialitate și principiile de bază ale muncii de informații, ținuta morală și profesională a îndrumătorilor, exemplele din munca efectivă, pe care uneori le-am regăsit în activitatea ulterioară, toate au contribuit la formarea ofițerului de informații care sunt astăzi.

De-a lungul carierei am revenit întotdeauna cu plăcere la Academie, instituție care a continuat să mă susțină și să mă formeze prin cursurile de specialitate organizate, pe care le-am urmat după absolvire.

Acolo am regăsit atât colegi cât și cadre didactice care mi-au fost mereu alături, dornici să-mi împărtășească din experiența lor profesională și academică, aceeași atmosferă caldă și același sentiment de "acasă".

Rolul Academiei Naționale de Informații "Mihai Viteazul" în formarea viitorilor ofițeri de informații

I Mirela Ștefănescu

“
...de prima dată
când am pășit
pe aleile A.N.I.
am știut că
acolo îmi voi
petrece viitorul
an din viață.
Era un sentiment
puternic de
apartenență
pe care
numărul mare
de candidați
aflați în drumul
spre sălile
de examen
nu-l putea
estompa.
”

Ca absolventă de filologie și cu un respect deosebit pentru sistemul militar, dorința de a parcurge studiile de masterat ale Academiei Naționale de Informații "Mihai Viteazul" a survenit în mod natural în circuitul carierei profesionale. Oportunitatea de a face parte dintr-o organizație caracterizată prin echidistanță, discreție, onoare, inteligență și responsabilitate - calități puse în slujba cetățeanului, trebuia valorificată. Mai mult, aura de mister care înconjoară activitatea unui serviciu de informații, posibilitatea accederii într-un domeniu necunoscut publicului larg, dar și (în primă fază) apartenența la o instituție de învățământ superior unică prin specificul ei la nivel național au reprezentat imboldul ce m-a determinat să aleg această traiectorie profesională. De altfel, de prima dată când am pășit pe aleile A.N.I. am știut că acolo îmi voi petrece viitorul an din viață. Era un sentiment puternic de apartenență pe care numărul mare de candidați aflați în drumul spre sălile de examen nu-l putea estompa. Evenimentele imediat ulterioare (telefonul de confirmare, cunoașterea viitorilor colegi, demisia de la firma unde lucram) s-au derulat într-o succesiune rapidă și, până să mă dezmeticesc, deja pășisem în ceea ce a reprezentat unul din cei mai frumoși ani din viața mea.

În ansamblul său, cursul de masterat organizat de A.N.I. m-a familiarizat cu viziunea, misiunea și valorile Serviciului, toate aceste elemente fiind complementare profesionalismului, patriotismului și integrității cadrelor care îl compun, dovedindu-se totodată definitorii pentru modul în care am ales să-mi desfășor activitatea ulterior. Din punctul meu de vedere, exemplul cel mai concret privind rolul A.N.I. în viața personală și profesională a unui student/masterand nu îl reprezintă evoluția proprie, ci aceea colectivă, a tuturor reprezentanților județului Galați din promoția 2004-2006. Încă de la început am reprezentat un grup compact și omogen, chiar dacă preocupările și background-ul fiecăruia au fost/ sunt destul de diferite. O parte proveneam din mediul privat, alta din instituții ale statului, absolvisem specializări ce acopereau o varietate de domenii (drept, istorie, limbi străine, finanțe, inginerie), unii dintre noi eram căsătoriți, alții nu. A.N.I. a devenit liantul care ne-a unit destinele, ne-a familiarizat cu un mediu academic specializat pe studii de securitate și, mai mult, ne-a facilitat dobândirea de cunoștințe, abilități deosebit de utile în activitatea ulterioară. Calitatea infrastructurii, sub aspectul spațiilor destinate actului educațional și nivelul echipării bibliotecilor/ laboratoarelor, corpul profesoral experimentat, dar și abordarea unui curriculum modern și flexibil/ modular ce

promovează interdisciplinaritatea unor domenii precum psihologia, dreptul, istoria (în primul modul) și ulterior inițierea în procesul activ de formare a unui ofițer de informații au creat un cadru ideal în care fiecare dintre noi a avut oportunitatea fie de a-și consolida nucleul propriu de competențe, fie de a-și îmbunătăți aptitudinile de comunicare socială sau de a dezvolta abilități lingvistice, sportive, etc. Personal, principalul pol de atracție din cadrul campusului l-a reprezentat biblioteca, nu neapărat prin vastitatea volumelor deținute, ci prin existența unor lucrări dificil de găsit în spațiul public. Colegii mei au beneficiat în schimb de facilitățile puse la dispoziție de baza sportivă care le-a permis practicarea unei întregi game de activități sportive, inclusiv cu organizarea de competiții interne sau externe. Mai mult, cei interesați și-au putut dezvolta capacitățile și abilitățile de comunicare într-o limbă străină, beneficiind de tehnologiile moderne din cadrul laboratoarelor puse la dispoziție, dar și de expertiza în domeniu a cadrelor didactice din Academie.

Cursul de psihologie ne-a familiarizat cu complexitatea naturii umane și ne-a oferit exemple de abordări ale diferitelor tipologii caracteriale. Mai mult, testările permanente la care am fost supuși ne-au permis o mai bună cunoaștere a temperamentului, caracterului, dar și a aptitudinilor și competențelor proprii. Pata de culoare a modului I a reprezentat-o, bineînțeles, prezența d-lui prof.univ.dr. Cristian Troncoț, care printr-o abordare multifacetată a istoriei serviciilor de informații din străinătate și din țara noastră, dar și prin aplicarea unui mod (oarecum neconvențional) de testare a cunoștințelor a pregătit terenul pentru pregătirea specializată specifică celui de-al doilea segment de pregătire profesională. Prima parte, cea teoretică, s-a finalizat cu o zi extrem de emoționantă în care, prin depunerea jurământului militar, am devenit parte integrantă dintr-o categorie profesională aparte. Componenta practică a cursului de master s-a dovedit a fi mult diferită de prima parte teoretică atât prin diversitate, noutate, cât și prin întinderea temporală, îndrumătorul grupei ghidându-ne pașii în cunoașterea problematicii complexe asociate profesiei de ofițer de informații și reamintindu-ne, în fiecare etapă, responsabilitățile deosebite pe care aceștia le au în

munca pe care o desfășoară. Cursurile specifice, de multe ori cu caracter intensiv și întotdeauna cu o latură practică, ne-au familiarizat cu metodele și mijloacele ce urmau a fi aplicate în activitatea curentă ca ofițer de informații și au dezvoltat constant componenta de lucru în echipă. Participarea activă-interactivă a fiecăruia dintre noi, organizarea inteligentă și profesionalizată a cunoașterii, prezența unui feed-back continuu, existența unor modalități cât mai variate de examinare și calitatea procesului didactic ne-au permis acumularea unor pachete de cunoștințe, deprinderi, abilități care ne-au asigurat atât reușita academică, dar și formarea/ dezvoltarea abilităților de gândire flexibilă, constructivă atât de necesare pentru evoluția profesională în cadrul SRI.

Privind în urmă, dintr-o perspectivă strict subiectivă, aspectul cel mai important legat de accesarea la programul de masterat din cadrul A.N.I. l-a reprezentat posibilitatea interacționării/relaționării într-un cadru restrâns cu alți cursanți originari din diferite zone ale țării, proiectele derulate în comun permițând însușirea unor strategii de realizare a activității specifice, centrate pe valorificarea resurselor individuale într-o manieră incluzivă, solidară și coezivă. Urmările sunt vizibile în modul în care noi, toți reprezentanții promoției 2004-2006, realizăm un dialog profesional constant, diferențele domeniilor de activitate pe care profesăm nereprezentând un impediment în materializarea acestor demersuri. În fapt, dialogul pare a fi mult mai ușor de purtat și cu reprezentanții promoției din toată țara, mulți dintre noi păstrând legătura cu foștii colegi inclusiv prin participarea la diferite evenimente deosebite din viața noastră. De altfel, întâlnirile cu aceștia constituie întotdeauna un prilej de bucurie.

Concluziv, A.N.I. a reprezentat/ reprezintă o instituție prestigioasă de învățământ superior prin conținutul și modernitatea procesului de învățământ, prin oportunitatea pe care o oferă pe linia dezvoltării de competențe profesionale și perfecționării continue a acestora, dar mai ales din punctul de vedere al valorilor pe care corpul academic le promovează în mod constant: profesionalism, expertiză, integritate morală, respect pentru muncă și valoare, pentru oameni și comunitate, creativitate, dinamism și excelență. ■

| Adrian Toma

“
piloanele
operațional și
analitic ale SRI
se raportează
la ANI
ca la
o operațiune
critică,
în care
eșecul și
chiar
succesul limitat
nu constituie
o opțiune
”

Nu am auzit nici un ofițer SRI, absolvent sau nu al ANI, spunând că „iubește” Academia. În cele două decenii de când am intrat pe porțile sale, aserțiunile proprii sau ale interlocutorilor avizați au inclus, preponderent, afirmații critice, propuneri de îmbunătățire și, uneori, semne de întrebare privind eficiența utilizării resurselor umane și materiale. În epocile în care studenții și masteranzii petreceau majoritatea timpului între zidurile sale ne-am plâns că nu acumulează suficientă experiență operativă, iar când i-am primit în stagii ne-a nemulțumit faptul că trebuie să facem treaba Academiei, deși eram asaltați de sarcini curente imperative. Suntem frustrați că ANI nu livrează tineri ofițeri gata pregătiți pentru nenumăratele aspecte practice ale muncii din teren și de birou, însă am vrea ca aceștia să nu privească rolul lor în intelligence ca pe un „job” oarecare, ci să-și fi însușit etosul SRI. Toate acestea, dacă se poate, într-un interval de pregătire cât mai scurt, care să reducă numărul anilor dintre primul contact al candidatului cu Serviciul și ziua în care își preia fișetul.

Exceptând alocuțiunile conducerii SRI sau ANI privind activitatea Academiei, abordările curente ale cadrelor Serviciului, în raport cu procesul de învățământ intern seamănă cu discursurile președinților din spațiul euro-atlantic privind „starea națiunii”. Sunt sobre și includ avertismente privind consecințele nefaste asupra întregului sistem generate de diferite vulnerabilități. În plus, tratează ANI ca pe un actor cu rol critic în soluționarea problemelor SRI, așa cum speech-ul anual despre „starea națiunii” atribuie responsabilități executivului pentru o serie întreagă de provocări sistemice.

Dacă la noi, absolvenții ANI, exigența aprecierilor la adresa prestației acestora poate avea, parțial, justificarea unei „discuții în familie”, în cazul numeroșilor colegi care au intrat în Serviciu pe alte trasee, în unele cazuri după absolvirea unor instituții de învățământ superior având criterii de selecție mai puțin draconice, o astfel de explicație nu funcționează.

În fapt, piloanele operațional și analitic ale SRI se raportează la ANI ca la o operațiune critică, în care eșecul și chiar succesul limitat nu constituie o opțiune. Academia este prea importantă pentru noi pentru a consuma timpul dedicat discuțiilor despre rolul său cu aspectele care funcționează. Când emitem observații sau propuneri, mesajul din spatele acestora este: „dacă voi nu rezolvați ceea ce societatea, familia, școala, Serviciul, nu au construit, încă, în

intelectul și sufletul aspiranților, nimeni nu o va mai face”. Pornind de la această concluzie personală, intenționez ca, la acest moment aniversar, în mod excepțional, să mă refer la lucrurile bune pe care ANI mi le-a transmis.

Spiritul de corp

Data fiind natura muncii, ofițerii de informații își desfășoară activitatea individual sau în grupuri foarte restrânse, adesea specializate, ale căror misiuni, aflate sub imperativul secretului, oferă rareori ocazia unor clasice „încleștări” de forțe cu inamicul. În astfel de situații, exemplul eroismului celor de alături scoate la iveală resurse de care luptătorul nici nu este conștient, forjând, la nivel de instituție, ceea ce numim „*l'esprit de corps*”. Cei înrolați în zona intelligence nu dispun, în mod natural, de astfel de repere, în imediata vecinătate, fiind nevoiți să apeleze la propria tenacitate, la un sistem abstract de valori și la exemplul câtorva înaintași.

Din această perspectivă, în peisajul serviciilor secrete din România, ANI, cu organizarea sa militară și pregătirea de lungă durată a grupelor de tineri viitori ofițeri, având profil intelectual similar, într-un mediu relativ controlat, a creat un ambient unic, unde formarea susnumitului spirit de corp este favorizată la un nivel maximal.

Pentru cei care, ca mine, aparțin celor mai numeroase generații de ofițeri pregătiți de ANI prin învățământul superior de lungă durată, Academia a funcționat ca un creuzet nu doar prin mesajele transmise explicit la cursuri, ci și prin o mie de lucruri mărunte, a căror rememorare ne face deja să ne simțim ca bunicii noștri, când înșirau povești din armată: înviorarea de dimineață în zăpadă, câteva marșuri forțate cu bocanci noi, incidentele de tragere, mișcărilor caraghioase ale unor actuali colonei când efectuau fostul pas de defilare. Aceste resorturi comune ale conexiunilor dintre noi erau potențate de conștiința faptului că, fiecare era singurul selectat dintr-un microbuz de candidați, în baza unor succesiuni de probe ce acopereau majoritatea caracteristicilor individuale și care, în final, stabileau, pentru „cei aleși”, un nou standard de autoapreciere și exigență.

Asumarea noii identități a Serviciului.

În anul 1992, când am intrat în ISI, și chiar și în 1996, când am părăsit INI ca tânăr ofițer, SRI nu posedă, un profil euroatlantic consolidat, ca în prezent, deoarece apartenența sa la clubul elitei serviciilor de informații occidentale reprezenta doar un deziderat aparent optimist, într-un context social intern și de relaționare externă în care invocarea umbrelor trecutului constituiau regula referințelor mediatice la instituție.

Pentru cei din generația mea, însă, atacurile din epocă la adresa legitimității viitoarei noastre misiuni și-au pierdut repede ecoul, între zidurile ANI, iar acesta este meritul dascălilor noștri care, cei dintâi, ne-au inoculat valorile unui sistem care abia se construia. În calitate de studenți am adresat întrebări și continuăm să o facem și ca ofițeri privind modul de predare și conexiunea materiilor cu activitatea de intelligence, însă nu ne-am îndoit niciodată de resorturile morale sau de importanța muncii pe care urma să o desfășurăm.

Cred că cele câteva generații ce compun „valul” căruia îi aparțin, însumând aproape o mie de tineri absolvenți ai studiilor de lungă durată și de master, au oferit „masa critică” a schimbării profilului ofițerului din nucleul dur, operațional, al Serviciului. Am resimțit acest lucru atunci, atât prin raportarea la ofițerii - tot mai puțini - rămași din vremea fostei Securități, cât și prin comparația cu formația oferită de fosta facultate a SRI, din incinta Academiei de Poliție. Retrospectiv vorbind, instruirea pe care ne-a oferit-o ANI era în concordanță cu ceea ce *urma să devină Serviciul*, în special din punct de vedere doctrinar.

Competitivitate și exigență.

La 16 ani de la absolvirea Academiei, aceasta continuă să reprezinte, pentru mine, un etalon al corectitudinii examinării universitare și conexiunii directe dintre profesori și studenți.

Atunci când observ peisajul universitar românesc în care, de două decenii, admiterea și examenele anuale se cumpără adesea cu bani, favoruri sau chiar bunuri, îmi amintesc cu respect tensiunea pe care o resimțeam în

sesiune, când evaluarea cantității și calității cunoașterii acumulate într-un semestru se concretiza în note ce urmau să ne influențeze evoluția profesională. Comparativ cu miile de cursanți ai universităților actuale preocupați doar de obținerea unei diplome, ale căror figuri și nume trec neobservate de profesori, rememorez nostalgic discuțiile purtate cu dascălii mei, în pauze sau după orele de curs.

Pentru mulți dintre noi, clarificările furnizate de cadrele universitare sau ofițerii superiori care predau materiile de intelligence au reprezentat diferența între o carieră de succes și angajare pe un traseu profesional mai puțin adecvat propriilor capacități.

Ca unul ce am absolvit și o facultate civilă, înscriindu-mă ulterior la master, în două orașe diferite, nu pot să nu constat că preocuparea colectivului universitar al ANI față de calitatea propriilor absolvenți și feed-back-ul angajatorului constituie, din păcate, o „*rara avis*”.

Exercițiul austerității

Deși logica ANI a fost și continuă să fie net superioară celei oferite de alte instituții de învățământ superior, spațiile de cazare, masa și echipamentul gratuite, accesul la sala și echipamentele sportive ori la rețelele informatice ne-au fost „servite” sub o formă utilitaristă, nu hedonistă.

Principiul în baza căruia am primit condiții peste medie coincidea cu cel din viața curentă a unui ofițer de informații, diferind fundamental de ceea ce majoritatea universităților aplică, în cazul propriilor studenți. În loc să ofere maximul de confort și imagine cu minime investiții, pentru atragerea candidaților, ANI ne-a transmis, în mod clar, că apartenența la casta ofițerilor de informații nu este doar o chestiune de opțiune, ci și una de selecție și de aspirație. Ca atare, condițiile bune pe care le-am primit au urmărit rezultatele educaționale, nu „stimularea” disponibilității noastre de a învăța.

Un astfel de regim ne-a pregătit psihic pentru activitatea de ofițer de informații, în care obiectivele profesionale prevalează asupra vieții private, atât ca importanță, cât și ca resurse materiale și energetice alocate.

Din acest punct de vedere, sunt convins că acea minoritate dintre colegii mei de generație care nu mai aparțin, în prezent, Serviciului, nu au părăsit instituția din cauză că Academia nu i-ar fi pregătit psihic pentru regimul și exigențele SRI, ci din considerente ce țin de împlinirea propriilor nevoi și aspirații. Iar acestea se schimbă, cu vremea.

„Think big”

Cu certitudine, Academia nu a scos din mine un ofițer de informații gata pregătit pentru complicate operațiuni clandestine și nici nu a reprezentat cel mai confortabil loc în care să-mi petrec 4 dintre cei mai frumoși ani din viață, însă reprezintă spațiul în care, în cea mai mare măsură, m-aș fi putut pregăti pentru o activitate curentă în cadrul instituției care a devenit Serviciul.

În anii ce au urmat absolvirii ANI, când, ocazional, am intrat în contact cu reprezentanți ai unor servicii secrete aliante, factori de decizie la nivel local și central și exegeți ai activității de intelligence, am constatat, cu repetată surprindere și satisfacție, eficiența mecanismelor mentale construite în cei patru ani de Academie. Această instituție de învățământ superior, prin staff-ul său ce îngloba atât profesori universitari de anvergură națională, cât și ofițeri de grad superior, cu acces curent la analize privind evoluții globale, inaccesibile majorității cadrelor SRI, a transmis studenților săi nu doar curajul de a depăși propriile limite, ci și îndrăzneala de a contribui direct la îmbunătățirea sistemului, de a deveni actori ai reformei Serviciului.■

I Dănuț Săndulescu

Fac parte din a treia promoție a Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul” - Facultatea de Psihosociologie și „prima” cu stagiu complet de derulare a studiilor universitare în actuala locație a Academiei.

Prezența mea în Academie s-a datorat dorinței de a urma o carieră în domeniul în care fostul Institut Superior de Informații (actuala Academie) pregătea cadre militare, respectiv cel al „informațiilor”.

Cei patru ani petrecuți în Academie au reprezentat o primă etapă importantă pentru pregătirea carierei profesionale, atât în zona militară - ofițer de informații, cât și în cea civilă - psiholog.

Am numit-o „primă etapă”, fiind de părere că evoluția actuală a societății și Serviciului impune completarea/ parcurgerea unor forme de pregătire suplimentare, adecvate necesităților prezente și viitoare.

Perioada studenției a fost imprimată de volumul semnificativ de cunoștințe acumulate în domeniile enunțate, fiind beneficiarul unor activități multiple în aria: artei și culturii, limbilor străine, sportului, de formare a disciplinei personale și coeziunii echipei.

Apreciez calitatea actului de predare și împărtășire a experienței din partea cadrelor didactice și a preocupărilor conducerii Academiei pentru invitarea de experți aparținând societății civile, în scopul susținerii de prezentări, care au întregit cunoașterea, pe diverse paliere, tinerilor aspiranți la statutul de ofițeri de informații.

Concluzionez prin a afirma că, perioada petrecută în Academie a contribuit esențial la formarea identității de ofițer și a reprezentat o bază solidă pentru activitatea profesională ce o desfășor, cu onoare, în Serviciul Român de Informații.■

“
cei patru ani
petrecuți în
Academie
au reprezentat
o primă etapă
importantă
pentru pregătirea
carierei
profesionale
”

Ceea ce faci te definește...?

I Andreea-Carmina Vieru

“
**Primul lucru
care îmi vine
în minte
atunci
când încerc
să retrăiesc
perioada petrecută
în Academie
îl constituie
oamenii,
în special
colegii
din acea perioadă**
”

Atunci când te afli la început de drum în viață, ca tânăr absolvent de studii universitare, rareori poți să îți imaginezi care este direcția acestuia și cât de mult te vei schimba în timp ce îl urmezi și te maturizezi. În momentul când am luat decizia de a mă angaja în Serviciul Român de Informații, cunoșteam foarte puține lucruri despre instituție, informații disparate care pluteau într-o nebuloasă în creierul unui informatician care lucra deja în sistemul privat, alături de colegi de vârstă apropiată și într-o atmosferă mai puțin convențională. De atunci au trecut aproape 6 ani și pot să spun, fără exagerare, că în toată această perioadă, Serviciul mi-a influențat viața, poate mai mult decât ar trebui.

Poarta de acces în Serviciu și primul obstacol perceput de mine în misteriosul drum ales a fost admiterea în cadrul Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul”, activitate căreia m-am dedicat cu entuziasm la sfârșitul anului 2005. După o iarnă agitată în care am reușit să strecor printre activitățile curente, întocmirea dosarului de candidat și o vară mai relaxată în care am revizuit domeniile care știam că reprezintă punctele mele slabe, în anul 2006 am intrat într-o perioadă din viață, similară cu cea a studenției și de care îmi amintesc cu aceeași nostalgie.

Această perioadă a fost trăită din plin alături de ceilalți candidați (în anul respectiv au fost scoase la concurs 180 de locuri, dintre care 150 bărbați și 30 femei) și s-a încheiat în anul 2008, alături de alți 174 absolvenți ai cursului de master „Managementul activității de informații pentru securitate națională”, curs de 4 semestre, dintre care 3 s-au desfășurat în cadrul campusului universitar al Academiei.

Viața de student e cum și-o faci...

Primul lucru care îmi vine în minte atunci când încerc să retrăiesc perioada petrecută în Academie îl constituie oamenii, în special colegii din acea perioadă care au format un grup eterogen din multe puncte de vedere, printre care regiunea de baștină, vârsta, experiența de viață și cea profesională, temperamentul și, cel mai important, așteptările referitoare la viitorul nostru ca ofițeri de informații. Spre deosebire de perioada de studenție, când am intrat în contact cu tineri care împărtășeau interesul pentru științele exacte, în aceste trei semestre am interacționat cu oameni maturi, care știau care sunt condițiile viitoarei cariere și care depuseseră efort, într-o măsură mai mare sau mai mică, pentru a fi admiși.

Uitându-mă puțin în urmă, am rămas cu impresia că nu au existat probleme de adaptare, ci mai degrabă situații izolate provenite din rezistența unor foști colegi de a renunța la nebuniile tinereții și care au constituit o sursă de amuzament pentru noi, cei mai puțin aventuroși. În cele din urmă, doar o mică parte dintre masteranzi nu a găsit resursele și dorința necesară de a absolvi, existând însă și două cazuri obiective, a căror gravitate îmi reamintește faptul că viața este complexă, dar fragilă.

Bineînțeles că nu aș putea să descriu viața de student în cadrul Academiei Naționale de Informații fără să menționez principalele locuri unde mi-am petrecut timpul liber în perioada de master: biblioteca, sala de sport și faimosul loc de socializare cunoscut sub numele de „La tanti Cati”. Având în vedere componenta academică a masterului dar și plăcerea personală de a citi, era natural ca prima oprire a unui student respectabil să fie biblioteca, care s-a dovedit a fi concomitent un instrument de studiu și o sursă de divertisment care a înlocuit cu succes un alt instrument aflat și în prezent în poziție preferențială, calculatorul.

În ceea ce privește pregătirea fizică, impresia mea din acea perioadă a fost că existau dotări adecvate pentru cei care doreau să pună în mișcare și altă masă în afară de cea cerebrală, dar punctul de atracție pentru mine l-au constituit ședințele de înot pentru începători organizate de cadrele responsabile cu pregătirea fizică în cadrul Academiei Naționale de Informații și desfășurate în cadrul bazei sportive a Academiei de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”.

Și pentru că totul în viață trebuie să aibă un echilibru, în special pe latura profesional-personal, este necesar să menționez taverna condusă cu eficiență de tanti Cati, un White Horse autohton și locul unde s-a băut multă bere, s-au purtat multe discuții cu caracter filosofic centrate pe diverse domenii și, mai ales, locul unde s-a inițiat și consolidat apropierea între colegi.

O parte dintre aceste relații, favorizate de distribuția geografică a locului de muncă ales după absolvire, s-au păstrat, devenind un termen de comparație în evoluția în carieră și o sursă reală de sprijin reciproc pentru tinerii ofițeri din promoția 2008.

Ai carte, ai parte...

În ceea ce privește programa de învățământ a Academiei Naționale de Informații, consider că toate informațiile acumulate au fost noi și absolut necesare în vederea exercitării profesiei viitoare, mai ales că manifestam unele curențe în domeniul culturii de securitate și al legislației, situație explicabilă din perspectiva experiențelor profesionale precedente și a educației universitare, ambele axate pe un domeniu tehnic, foarte puțin tangent cu cel al securității naționale.

Ținând cont de obiectivele masterului dar și de interesul universal pe care îl generează activitatea de informații, nu este o surpriză faptul că cel mai atractiv domeniu de studiu a fost cel de specialitate, condensat în mai multe cursuri de profil, a căror prezentare a fost asigurată, pentru grupa din care am făcut parte, de d-l col. prof. univ. dr. Marian Rizea, în cea mai mare parte, respectiv de d-l gl. bg. prof. univ. dr. Teodoru Gheorghe Ștefan, doi profesioniști cu o vastă experiență în activitatea de informații și cu reale calități didactice.

Activitățile practice, ca de altfel toate peripețiile masteranzilor grupei M2, au fost călăuzite de d-l col. Rizea, o personalitate fascinantă și un adevărat model pentru tinerii aspiranți la statutul de ofițer de informații. Prin opiniile realiste și sfaturile de o valoare inestimabilă provenite, atât din experiența profesională, cât și din cea de viață, d-l col. Rizea a dovedit că și-a asumat cu seriozitate rolul de diriginte, motiv pentru care pot să afirm, în numele masteranzilor grupei M2, că am fost privilegiați să învățăm de la dânsul.

Un alt domeniu care s-a dovedit, în ciuda prejudecăților anterioare, compatibil cu predispoziția mea pentru logică și claritate în extragerea principiilor, s-a referit la fundamente de drept și asigurare juridică și mi-a lăsat impresia că există posibilitatea ca aptitudinile mele și acest domeniu să nu constituie puncte atât de distanțate cum credeam. Activitatea aplicativă aferentă acestui domeniu s-a numărat printre cele mai interesante și stimulatoare din punct de vedere intelectual dintre materiile studiate, atât prin conținut cât și prin modalitatea interactivă de prezentare.

Din categoria domeniilor neglijate anterior în educația mea, mai ales cea universitară, este necesar să menționez istoria, mai precis istoria serviciilor de intelligence, prezentată în mod captivant de dl. gl. bg. prof. univ. Cristian Troncotă, a cărui pasiune și patriotism au fost contagioase și m-au determinat să regret că reperiile din istoria noastră care mi-au rămas după filtrul culturii generale sunt mult prea schematic. Pentru mine, cursul d-lui Troncotă a reprezentat un prilej de a cunoaște și a analiza trecutul din perspectiva serviciilor de informații și de a medita la modul cum va fi immortalizată de istorie veriga reprezentată, atât de perioada și generația noastră, cât și instituția actuală.

Cursurile care mi-au captivat cel mai mult interesul au fost indiscutabil cursurile din aria psiho-sociologiei, a căror aplicabilitate depășește cadrul profesional și care au fost prezentate impecabil de mai multe doamne profesor, dintre care le menționez pe d-na conf. univ. dr. Cerasela Tudose, d-na conf. univ. dr. Maria-Cristina Chiru și d-na conf. univ. dr. Ella-Magdalena Ciupercă. De fapt, acest domeniu atât de vast a constituit motivul principal pentru care am vizitat unul dintre cele trei locuri simbolice din campus, mai exact biblioteca și încă reprezintă motivul pentru care lectura din categoria științifică este atractivă pentru un fost masterand aflat la mare distanță de mediul academic.

Și acum, încotro...?

După doi ani de pregătire intensă, înarmată cu solide cunoștințe teoretice și un semestru de acomodare la Direcția Județeană de Informații Dâmbovița, am început drumul în cadrul Serviciului, drum care s-a dovedit diferit de al majorității colegilor de master. Încă de la prima interacțiune cu instituția, având în vedere pregătirea anterioară în domeniul tehnic, am fost direcționată către un profil adecvat, direcție pe care am păstrat-o la alegerea temei de disertație și la începerea efectivă a activității.

În perioada imediat următoare însă, punerea în practică a cunoștințelor acumulate în cadrul masterului și menținerea echilibrului dintre latura personală și profesională s-au dovedit a fi mai dificile decât mă așteptam, astfel încât, la sfârșitul anului 2008, printr-un

concurs de împrejurări ce s-a suprapus cu reorganizarea instituției, am ales să îmi desfășor în continuare activitatea pe palierul tehnic.

Au trecut mai mult de patru ani de când am schimbat tipul de activitate desfășurată în cadrul instituției, perioadă în care m-am dedicat acesteia, în măsura în care am fost capabilă, având satisfacția că, datorită pregătirii de specialitate, am posibilitatea să înțeleg în profunzime și să răspund cu eficiență la solicitările colegilor care au nevoie de sprijin și să devin una din numeroasele roțițe din angrenajul instituției.■

I Andrei Antonescu

“
**A trăi 4 ani
 și a traversa,
 împreună cu
 „tovarășii de suferință”,
 toate micile încercări,
 înseamnă
 să-ți modelezi
 înțelegerea
 pentru cel
 de lângă tine,
 spiritul de
 solidaritate
 și abilitățile
 de comunicare
 într-o manieră
 benefică
 pentru
 tot restul vieții.**

”

Cei 4 ani petrecuți în Academia Națională de Informații (1999-2003), suprapuși unei perioade critice în procesul de maturizare, de structurare a personalității oricărui om la acea vârstă, au lăsat o amprentă unică în dezvoltarea personală, făcând diferența între un „civil 100%” și un „civil la suprafață, ofițer în interior”.

Pe plan personal, așa cum era gândit la momentul respectiv și ținând cont că includea și o pregătire de specialitate asimilabilă stagiului militar (cu toate privațiunile, strictețile, rigurile, obligațiile și - de ce nu - absurditățile inerente), surprinzătoare pentru orice alt tânăr de 20 de ani din „lumea liberă”, sistemul mi-a antrenat rezistența, mi-a călit disciplina și mi-a cristalizat seriozitatea.

Unele situații nu le-am decodat decât mult mai târziu. Îmi amintesc de o dimineață de ianuarie, când, la ora 6 dimineața, curățam zăpada de pe alei, pe un viscol dușmănos și având drept unic ajutor o lopată de lemn aproape ruptă.

De-abia după ani de zile am realizat, privind retrospectiv, că, deși anecdotic și frustrant în sine, acest episod și altele asemenea m-au pregătit pentru un alt gen de îndârjire și perseverență calități atât de necesare în munca de informații... Care, după cum vremea a dovedit-o, deseori numai relaxantă nu este.

Pe plan social, a trăi 4 ani și a traversa, împreună cu „tovarășii de suferință”, toate micile încercări, înseamnă să-ți modelezi înțelegerea pentru cel de lângă tine, spiritul de solidaritate și abilitățile de comunicare într-o manieră benefică pentru tot restul vieții.

Și mai înseamnă ceva - o idee care s-a sedimentat treptat și s-a conturat ulterior: sentimentul de apartenență la o veritabilă Oaste pusă în slujba idealului și a valorilor pe care le servim; senzația încurajatoare că, oricât de provocatoare și dificile ar fi momentele prin care treci, ai întotdeauna, umăr în umăr cu tine, o armată întregă de prieteni luptători.

Ca să nu cădem definitiv în patima elogiilor și a discursurilor eroice, se cuvine să amintesc că cei 4 ani mi-au conservat și îmbogățit fundamental simțul umorului - prin nevoia de a face „haz de necaz”, prin spiritul mereu jovial care domnea între zidurile (paradoxal) sobre ale Academiei, prin veșnicile glume și nenumăratele farse care,

din motive lesne de înțeles, e mai bine să rămână pecetluite sub convenția tacită, unanim acceptată, a păstrării lor în condiții... clasificate.

Le sunt realmente recunoscător foștilor colegi, care au adus cu ei, din toate părțile țării, stiluri comice particulare și o binevenită autoironie colectivă. Din acest punct de vedere, cred că Academia reunește, ca într-un creuzet magic, întregul potențial al spiritului românesc, cu tot ce are el mai ascuțit și mai fascinant.

Din cele spuse până acum s-ar putea rezuma că - se pare - Academia te pregătea mai degrabă pentru viață. Nu, te pregătea și pentru meseria în sine. Nu poate fi minimalizată latura instruirii efective, dar ea era încă de pe atunci susceptibilă la îmbunătățiri esențiale care, de altfel, s-au și produs în timpurile mai apropiate: o acută nevoie de aplicații practice, care să egalizeze forța și volumul teoriei; o racordare solidă a studenților la realitatea „din afara zidurilor” - racordare atât virtuală (internet, mass-media, comunicații în general) cât și concretă, cu ieșiri dese „în teren”; un accent grav pe dezvoltarea creativității și a specificului personalității fiecărui student în parte.

Oricum, germeii acestei ultime cerințe existau deja. Paradoxal, regimul special al Academiei constrângea, parcă, unicitatea și calitățile speciale ale fiecăruia dintre studenții săi să se exprime, să se manifeste dincolo de tentativele de uniformizare explicită (vestimentație, diverse momente cu scenariu prestabilit) sau implicită (discursuri pe alocuri desuete sau încercări naive de impregnare a aceluiași set de valori unor tineri cu personalități, totuși, puternice).

Dar, cu fiecare generație de absolvenți, ANI mai învață ceva, așa cum și aceștia au învățat de la ea. Își mărește „din mers” experiența, capacitatea de actualizare și modernizare și deschiderea către noi abordări eficiente. Absoarbe informație, influx de idei și de potențial. Atrage valori noi, își schimbă hainele, devine tot mai atrăgătoare, valorificându-și în mod corect misterul și originalitatea.

În urmă cu un an sau doi, trecând prin Cișmigiu, m-am așezat pentru scurt timp pe o bancă. Întâmplător, vizavi

de mine, tot pe o bancă, două adolescente discutând despre Bac și facultate. Una o întrebă pe cealaltă dacă s-a hotărât ce va face mai departe. Răspunsul fetei „*Vreau să încerc la ANI*”. Ușor nedumerită, prima se interesează, cere mai multe detalii despre Academie, ce se întâmplă acolo. Fără a-i putea satisface pe loc curiozitatea, dar cu siguranță în voce, viitoarea studentă ANI răspunde cumva admirativ: „*Nu știu exact, dar e altceva*”. Am plecat mai departe, încercând să-mi stăpânesc zâmbetul. Unul de ce nu izvorât și din mândrie.▣

„După 20 de ani”

I Bogdan Grigore

“
Școala cea bună
e aceea în care
înveți,
înainte de toate,
să înveți
”

Cei douăzeci de ani pe care îi sărbătorește anul acesta Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul” au o rezonanță aparte în sufletul meu, fiind măsura întregii mele experiențe profesionale, ca membru al primei de generații de absolvenți ai acestei respectabile instituții de învățământ. Douăzeci de ani reprezintă distanța temporală ce definește evoluția unei facultăți, care, asemenea întregului Serviciu Român de Informații, s-a subordonat neîncetat ideii de securitate națională și care astăzi stă sub semnul conceptului de *intelligence*. Aflată într-o continuă dinamică, sub impulsul transformărilor de la nivelul societății, atât în plan național, cât și european, Academia Națională de Informații a devenit o instituție de învățământ competitivă și modernă, care, aplicând aceleași principii de bază, imuabile de la început și până în prezent, a reușit să formeze personalități puternice și oameni valoroși.

Oricine a fost întrebat, măcar o dată în viață, „Ce vrei să te faci când vei fi mare?” O întrebare al cărei răspuns a început să prindă contur pentru mine la admiterea în Academie și s-a cristalizat definitiv odată cu absolvirea acestei instituții. Traseul între cele două limite a fost unul permanent ascendent și a însemnat o devenire continuă, care excede prezentul, traseu pe parcursul căruia, prin intermediul formării oferite de Academia Națională de Informații, noțiuni precum onoare, bună-credință, dragoste de patrie nu și-au pierdut niciodată adevăratul sens și nu s-au desemantizat, indiferent de situații sau de contexte istorice.

Academia a reprezentat pentru mine un punct de plecare pe un drum, nu de puține ori sinuos, însă frumos și plin de satisfacții. Rigoarea și disciplina militară, exigența cadrelor didactice și așteptările mereu înalte ale acestora au fost stimulul unui *modus vivendi*, care îmi definește atât cariera profesională, cât și stilul de viață personal. Dincolo de cunoștințele teoretice dobândite, de experiența împărtășită de cadrele didactice și de practica desfășurată chiar la unitatea în cadrul căreia activez în prezent, meritul incontestabil și cel mai valoros al Academiei este acela de a mă fi format, de a mă fi antrenat pentru a face față unor situații de viață și profesionale inedite, pentru că, așa cum spunea și Nicolae Iorga, „Școala cea bună e aceea în care înveți, înainte de toate, să înveți”. Mulțumită pregătirii primite în cadrul Academiei Naționale de Informații, pot spune că adaptarea rapidă la condițiile mereu în transformare, atât ale societății, cât și ale sistemului în sine, au devenit pentru mine o a doua natură.

Mă număr printre cei privilegiați care și-au găsit vocația și care practică meseria dragă lor, ceea ce presupune implicare, dăruire, devotament și pasiune, dincolo de așteptarea unei recompense sau de cuantificarea sacrificiilor făcute. Este o formație profesională dobândită pe parcursul celor patru ani petrecuți în cadrul Academiei și este meritul aceleiași instituții faptul că astăzi pot trece în revistă o experiență diversă, care însumează 9 ani de contraspionaj și 5 ani de activitate pe profil „amenințări transfrontaliere”, la care se adaugă responsabilitățile funcției de conducere din ultimii trei ani.

Rememorez cu plăcere nedisimulată anii studenției la Academia Națională de Informații, care au însemnat pentru mine o perioadă unică și fascinantă, al cărei miraj am încercat să-l recompun peste ani, întorcându-mă pe băncile acestei instituții pentru a-mi continua formarea și pentru a mă perfecționa.

Prin oferta sa educațională, Academia Națională de Informații mi-a dat șansa urmării cursurilor unui masterat în Comunicare și Relații Publice, precum și a unui curs de management, acestea reprezentând premisele unei educații permanente, dacă e să ne gândim la maxima lui J. A. Comenius: „Toată viața e o școală”.

Încercând să concentrez semnificația în plan profesional și personal pe care Academia Națională de Informații, ca Școală, o are pentru mine, îl voi cita pe I. Heliade-Rădulescu: „Fără școală să nu aștepte nimeni nici părinți, nici fii buni și, prin urmare, nici stat bine organizat și bine cârmuit și păstorit!”

Motto: „La culture, c'est ce qui reste quand on a tout oublié.”
PAUL VALERIE

I Bogdan Neagoe

“
colectivul studențesc
era coagulat
după o logică
a solidarității,
în care profesorii
erau
concomitent
formatori și amici
”

Pe lângă dimensiunea profesională pe care instituțiile de învățământ o imprimă tinerelor generații, asupra lor persistă totodată și o marcă a unei legături personale dezvoltate față de acel cadru formator. Este și cazul meu, respectiv al relației pe care am ajuns să o construiesc în decurs de patru ani de zile cu Academia Națională de Informații.

Am să încep prin a evidenția particularitățile Academiei, punându-le în comparație cu cele ale unui mediu universitar civil, pe care se întâmplă să îl cunosc suficient de bine. Această alternanță mi-a permis să înțeleg că, dincolo de blocul de cunoaștere implicit, unei formări profesionale adecvate îi este necesar ceva mai mult decât niște simple cunoștințe. Dincolo de didacticism, în Academie am regăsit o micro-societate polarizată în jurul unor principii de respect și profesionalism, în care colectivul studențesc era coagulat după o logică a solidarității, în care profesorii erau concomitent formatori și amici, în care ne puteam exprima, valoriza și modela armonios personalitatea.

Concepută ca formă modernă de învățământ, Academia ne-a insuflat o manieră de gândire nesupusă formalismului sau capcanelor stereotipale, permițându-ne să înțelegem că o idee nu este cel mai bine susținută de un debit informațional cât mai mare, ci de o articulație logică bine susținută.

În perioada studiilor universitare în cadrul Academiei Naționale de Informații, am înțeles că, dincolo de simplu cursant, îndeplineam concomitent mai multe calități: eram membrul unui colectiv unit de colegi, a căror apropiere o resimt și acum, mă bucuram de privilegiul de a fi îndrumat de profesori dedicați și competenți în domeniile lor, purtam cu plăcere uniforma militară, dar, mai ales, mă simțeam privilegiat fiind printre cei puțini care beneficiază de această pregătire, fiind încrezător că voi deveni un exponent redutabil al unui serviciu prestigios din țara noastră.

Poate mai mult decât în orice mediu de învățământ cunoscut de mine, aici percepeam cel mai pregnant competitivitatea constructivă, care te impulsiona nu la rivalitate, ci la dezvoltarea celor mai bune abilități de care eram capabili. Colectivul alături de care m-am format, în pofida faptului că dispuneam în comun de aceleași resurse, a ajuns în decursul celor trei ani să se diferențieze în personalități distincte, complexe, ale căror calități deveniseră în decursul timpului tot mai proeminente.

Ca în orice mediu studențesc, nu ezitau să apară momente cu o anumită încărcătură ludică, de tipul petrecerilor inopinate, al escapadelor colective sau al încălcărilor de regulamente interioare. Fiind în deplin elan tineresc, purtam adesea discuții pe teme filozofice sau legate de geopolitică, pe care le susțineam cu tactul unor experți în devenire. Confruntările de discursuri din cadrul seminariilor depășeau adesea programul stabilit, de cele mai multe ori sfârșind prin detașarea profesorului, care se retrăgea contemplând mulțumit produsele care începeau să se șlefuiască în urma educației pe care le-o insuflase.

Aș minți să afirm că nu mă încercă un sentiment de nostalgie, știind că în aceste momente se împlinesc 20 de ani de la înființarea Academiei Naționale de Informații, 20 de ani din care patru i-am petrecut formându-mă pentru ceea ce am ajuns să fiu astăzi - un produs al unei alegeri bune, al unei instituții remarcabile și al unui proiect educațional care sunt convins că se va derula pe viitor sub marca aceluiași profesionalism ca până acum.

La aproape patru ani de zile de la absolvire, ideea tot mai pregnantă pe care am ajuns să mi-o formez e că rezultatele fiecăruia țin nu numai de perseverența noastră profesională, ci, mai ales, de educația pe care Academia Națională de Informații a sădit-o în noi. În plus, corolarul acestei idei se referă la faptul că viabilitatea și eficiența Serviciului pentru care am fost pregătiți este în absolută dependență de calitatea absolvenților pe care Academia i-a pregătit.

Îmi exprim convingerea că anii ce vor urma vor constitui pentru Academie o nouă etapă de creștere a calificării profesionale, de intensificare a cercetării științifice, pedagogice și de specialitate și de perfecționare continuă a conținutului și tehnicilor didactice. Acționând astfel, învățământul din ANI va fi capabil să furnizeze ofițerii de intelligence de care Serviciul are o nevoie stringentă.

Aduc, în încheiere un elogiu sincer celor care au contribuit atât la fondarea Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul”, cât și celor care i-au asigurat perpetuarea și dezvoltarea. Deși are o existență

de efemeridă comparativ cu alte instituții de învățământ din țara noastră, scurta sa istorie este contrabalansată de performanțele obținute în acest interval și de prestigiul de care a ajuns să se bucure.

Nu în ultimul rând, adresez sincere mulțumiri conducerii și corpului didactic al Academiei, iar tinerelor generații care astăzi se formează în amfiteatrele ei, devotament față de instituția care le asigură devenirea profesională.

Închei cu fireasca urare:

„VIVAT, CRESCAT, FLOREAT!” Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul” ■

Academia Națională de Informații - o etapă esențială în formarea unui ofițer de informații

I Oxana Pădurariu

“
**Din amalgamul
unor factori
precum
instrucție militară,
strictețe,
cursuri,
examene,
distracție,
viața din cămin,
nu poate rezulta
decât
o experiență
unică în viața
unei persoane.**
”

Deși am absolvit Academia Națională de Informații „Mibai Viteazul” acum doi ani, experiențele trăite în acea perioadă au fost într-o mare măsură înlocuite de cele aferente următoarei etape din viața mea, clădirea unei cariere profesionale.

Tocmai din acest motiv, este posibil să fiu puțin nostalgică privind înapoi, la viața mea de student.

Aș vrea să încep, dacă îmi este permis, cu o concluzie: nu regret faptul că am ales acest drum în viață, că am avut șansa să aflu despre înscrierile care se făceau la vremea respectivă la Academie, și că astăzi scriu aceste rânduri în calitate de ofițer de informații. Și acum îmi este greu să mă refer la persoana mea folosind aceasta sintagmă, pentru că procesul de formare al unui ofițer de informații începe într-adevăr în Academie, însă nu cred că se termina vreodată.

Academia... trei ani de studenție ce, în opinia mea, nu se compară cu ai niciunui alt student la o facultate civilă. Din amalgamul unor factori precum instrucție militară, strictețe, cursuri, examene, distracție, viața din cămin, nu poate rezulta decât o experiență unică în viața unei persoane.

Odată admisă la Academie, m-am văzut în fața unui vis împlinit. Aveam numeroase așteptări, atât de la mine, cât și de la cadrele care urmau să ne formeze ca viitori ofițeri de informații și ca oameni. Mă bucur să pot afirma în prezent, că unii dintre aceștia și-au pus amprenta asupra personalității mele, prin profesionalismul și dedicarea de care au dat dovadă.

Cu timpul însă, am realizat că nu totul depinde de profesori, oricât de buni ar fi, ci de interesul manifestat permanent pentru autoperfecționare, și dacă am ajuns să scriu aceste rânduri, nu a fost pentru că mi-am dorit să fiu cea mai bună, ci pentru că mi-am propus să învăț de la cei mai buni, și din fericire am avut de la cine.

Etapetele s-au succedat foarte repede. Îmi aduc aminte primele zile în care mă mândream cu faptul că eram studenta la o academie de prestigiu, primele săptămâni de instrucție militară, destul de dificile pentru o fată dar cu farmecul lor, și schimbările ulterioare, când am realizat că fac parte dintr-un sistem militar, cu reguli proprii, și că termenul de *adolescent* este departe de mine.

Poate uneori dură, viața unui student al academiei, abia ieșit de pe băncile liceului, poate fi o perioadă de reale încercări, de responsabilizare și maturizare, atribute de altfel necesare în viitoarea carieră.

În opinia mea, faptul că am absolvit cursurile Academiei Naționale de Informații, a fost un mare pas înainte spre cariera pe care mi-o doream, aceea de ofițer de informații. Atunci s-au pus bazele cunoștințelor care îmi servesc în activitatea pe care o desfășor, și tot atunci a început formarea mea ca și cadru militar.

Deși foarte frumoasă, nu îmi lipsește viața de student, din academie, pentru că a fost doar o perioadă de tranziție către o noua etapă, mult mai importantă în viața mea, iar dacă este ceva cu care să mă mândresc, este faptul că absolvind Academia, am ajuns să fiu ofițerul de informații de astăzi.

Se spune că în viață reușești dacă ai un gram de noroc, și, totodată, că norocul și-l face fiecare dintre noi. Da, eu am norocul să lucrez într-un colectiv de invidiat, alături de profesioniști și buni colegi, într-o instituție care nu mai are nevoie de nicio prezentare.

La 20 de ani de la înființarea Academiei, putem observa cum, prin răbdare, consecvență și profesionalism, am ajuns la nivelul altor instituții de profil din Europa și din lume, și chiar ne mândrim să ne numărăm printre cei mai buni. ▮

Academia, zorii carierei...

I Dorin Rădulescu

“
Încă din primele
zile de instrucție
la Bran,
adolescenții libertini
de odinioară
aveau să înțeleagă
că au pășit
într-o instituție
care trebuie
să construiască
și să modeleze
oameni puternici
și profesioniști!

”

Cum aş putea caracteriza cei patru ani de studenție? Cu siguranță perioada în care am pășit stingher, emoționat, pe porțile Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul”, în primele zile din toamna lui '96, pornind pe un drum necunoscut, ce avea să fie presărat cu multe provocări, pentru ca apoi să-mi dezvolt și să-mi modelez personalitatea și caracterul. Încă din primele zile de instrucție la Bran, *adolescenții libertini* de odinioară aveau să înțeleagă că au pășit într-o instituție care trebuie să construiască și să modeleze oameni puternici și profesioniști!

În opinia mea, anii din Academie sunt acei ani pe care nu o să-i uit niciodată și cred că ei au rămas grefați în amintirea fiecărui student. Totodată, pentru mine, studenția s-a împletit cu acea perioadă a vieții, *a marilor căutări de sine*, a permanentelor *cârcoteli și nemulțumiri la adresa sistemului*, care ulterior s-au transformat într-o *critică și o autocritică constructivă*, împletită cu o permanentă dorință de a evolua și de a mă perfecționa.

Cu atât mai mult, referindu-mă la Academia Națională de Informații, pot afirma că *aici am găsit o a doua casă* care mi-a deschis la final poarta pentru începerea unei cariere incitante în zona de informații-operațiuni a Serviciului Român de Informații.

Academia a reprezentat un prim pas în devenirea mea profesională, deoarece am dobândit cunoștințe teoretice și practice solide, într-un mediu academic stimulat, care m-a determinat să adopt un mod de gândire analitic și organizat, să-mi doresc să fiu „printre cei mai buni” și să fac parte din „elite”.

Îmi amintesc acum cu nostalgie primul an de studenție, când, sincer, mă întrebam dacă voi și reuși să graduez studiile, să acumulez cantitatea mare de informație predată în fiecare zi, dacă voi putea să mă ridic la nivelul pretențiilor corpului profesoral și la nivelul cerințelor Serviciului. Privind acum în urmă, înclin să cred că am reușit acest lucru și trebuie să precizez că pregătirea dobândită în Academie, coroborată cu perioade de practică intensă la unitatea la care în cele din urmă am fost repartizat, a contribuit mult în depășirea unor obstacole profesionale cu care m-am confruntat pe parcursul carierei. Cursurile, seminariile din facultate au reprezentat pilonii unei pregătiri asidue și profesioniste, pregătire pe care mai târziu am desăvârșit-o prin numeroasele cursuri pe care le-am urmat. Niciodată în Academie nu mi s-a creat ideea unei autosuficiențe ci,

dimpotrivă, mi-a fost sădită în suflet dorința de autoperfecționare, de a *deveni cel mai bun în ceea ce fac*.

De asemenea, gândindu-mă din perspectiva prezentului, nu pot să nu remarc că prin cultivarea *sentimentului patriotic* de către mentorii mei din Academie am reușit să netezesc asperitățile drumului profesional, devenind astfel o persoană capabilă de a face față provocărilor. Acest sentiment mi-a fost insuflat încă din copilărie, de tatăl meu care a urmat, de asemenea, o carieră militară, pentru ca apoi Academia, prin cultivarea *sentimentului de apartenență la Serviciul Român de Informații pus în slujba patriei*, m-a format ca om și, totodată, ca ofițer de informații. De aceea, reanalizând cei doar 12 ani de carieră, sper că am reușit până acum să răspund tuturor cerințelor și provocărilor și totodată, sunt conștient că *mai am multe de oferit și de demonstrat în Serviciul Român de Informații*.

Trecând la un alt aspect, și anume la cel afectiv, aș dori să subliniez că în Academie s-au înfiripat și consolidat ulterior cele mai trainice relații de prietenie, devenind un susținător fervent al *spiritului de echipă, al nevoii de a te încrede și de a te baza pe colegi și parteneri*, de a înțelege că *întotdeauna, împreună suntem mai buni*. Dacă primul an de facultate a fost unul al tatonărilor caracteriale, pe parcurs, după ce toți colegii am ajuns să ne cunoaștem s-au legat prietenii bazate pe sentimente de încredere și respect.

Deși a trecut ceva timp de la absolvirea Academiei, unii dintre noi ne mai întâlnim și acum și, de fiecare dată ne amintim cu plăcere de momentele hazlii sau de nopțile albe din sesiunile de examene. Totodată, din perspectiva Serviciului, am avut cu unii colegi o colaborare fructuoasă în rezolvarea unor cazuri, fapt care a consolidat mai mult legătura de prietenie dintre noi, realizând cu toții că suntem animați de aceleași *idealuri și sentimente mărețe*. Referitor la acest aspect nu pot să nu menționez influența benefică a profesorilor, adevărați mentori, care ne-au călăuzit pașii pentru atingerea performanței. Întotdeauna am admirat profesia de dascăl și, atât în liceu, cât și în facultate, *am avut privilegiul de a cunoaște oameni deosebiți dedicați profesiei care mi-au insuflat și mie aceeași pasiune: aceea de a împărtăși cunoștințele mele și altora*.

Dacă la început dascălii noștri ne vedeau ca pe niște boboci stingheri pășind cu timiditate în sălile de curs, pe parcursul celor 4 ani, ei ne-au sprijinit eforturile, ne-au îndrumat în ceea ce privește începerea drumului în carieră. Ei au reprezentat pentru mine nu numai modele din punct de vedere profesional, dar și uman, comportamental, reușind la final să formeze niște *oameni integri, dărniți muncii și profesiei lor*. Colectivul profesoral a însemnat o a doua familie de care îmi aduc aminte cu plăcere și nostalgie, ale căror cuvinte îmi revin când am prilejul de a împărtăși colegilor anumite cunoștințe.

Mărturisesc că acest drum nu a fost deloc ușor, că poate au fost momente dificile, cu o mare încărcătură emoțională și uneori foarte stresante și presante. Momente în care cu greu reușești să găsești un echilibru stabil între viața profesională și cea familială, în care oricât îți propui, *e greu să te dedublezi mental și să lași serviciul la ușă atunci când intri în casă*, pentru că în fapt, așa am fost clădiți, să fim în slujba țării 24 de ore din 24. În concluzie, privind retrospectiv la 12 ani de la absolvirea Academiei Naționale de Informații, nu pot spune decât că, dacă m-aș reîntoarce în timp, aș urma același drum și aș îmbrățișa aceeași carieră. Astfel, în opinia mea, pentru a deveni un om capabil și de succes în această profesie trebuie avute în vedere trei aspecte esențiale: studiul, practica și caracterul fiecăruia.

După cum îmi preciza odată un *senior manager* din zona operativ-informativă al unui renumit Serviciu de Informații cu care am avut plăcerea să conlucrez la un moment dat în carieră, *pentru a accede în funcții de conducere într-un Serviciu de Informații, trebuie să ai capacitatea să-i înveți pe cei cu care lucrezi și să poți preda ce la rândul tău ce ai experimentat*. Sper că poate într-o bună zi voi deveni la rândul meu un mentor pentru generațiile viitoare de ofițeri ai Serviciului Român de Informații.

Închei prin a enunța *motto*-ul care mi-a ghidat pașii încă din primii ani ai studenției, motivându-mă la fel de mult în continuare, *motto* ce aparține unei personalități care a murit pentru idealurile sale (J.F. Kennedy): *Nu întrebați ce poate să facă țara pentru voi, întrebați-vă ce puteți face voi pentru țară!*■

I Andreea Răduțu

“
**Dacă deciziile bune
 provin din
 experiență și
 experiența provine
 din decizii greșite,
 avantajul nostru
 a fost că
 am putut încerca,
 greși și acumula
 experiență
 într-un mediu
 în care
 din ceea ce
 nu trebuia
 să faci
 învațai mai mult
 decât din ceea ce
 ți se spunea să faci.**

”

Prima amintire de la Institutul Superior de Informații (astăzi Academia Națională de Informații “Mihai Viteazul”) - la doar câteva ore după despărțirea de părinți, îmbrăcați, încă nu pe deplin regulamentar, în uniforme, aliniați în curte, sub privirile unele amuzate, altele dezamăgite (!), ale colegilor mai mari. Ca și mine, cei mai mulți dintre noii mei colegi de an abia absolviseră liceul. . .

Dacă e adevărată teoria lui Daniel Kahneman, celebru psiholog american, că există o diferență, uneori substanțială, între experiențe și amintirea experiențelor, între sinele experimental și sinele memoriei care devine din ce în ce mai puternic odată cu trecerea anilor... cât de fidel poți reproduce și comprima, în câteva pagini, după 18 ani din acea primă zi, experiențele definerii pentru ceea ce suntem astăzi? Cât din experiențele din cei patru ani a rămas nealterat și cât sunt amintirile experiențelor, filtrate de maturitate și, câteodată, de înțelepciune?

Într-o ordine aproape cronologică... primele trei săptămâni de pregătire militară și fizică intensivă, la sfârșitul cărora ne-au recunoscut cu dificultate părinții, stânjenitor de emoționați de momentul depunerii jurământului. Varietatea de cursuri și seminarii (psihologie, sociologie, politologie, geopolitică, logică, drept, culturi și civilizații, etică, filosofie etc.) care ne-au oferit siguranța de a exprima, în conversațiile profesionale ulterioare, opinii despre aproape orice subiect de interes pentru interlocutor, cu convingere și argumente, mai mult sau mai puțin solide.

Fundamentele activității specifice (ce ironie amară, același pachet legislativ în domeniul securității, aceleași amenințări pe care le-am aflat acum 18 ani și la care suntem nevoiți să ne raportăm și astăzi). Examenele de specialitate, cu „celebrele” clasificări de la a la k, un test important de inventivitate și prilejul ideal de exersare a capacității de ieșire onorabilă din situații limită. Stagiile de practică (în provincie sau în București), cele mai realiste transpuneri în realitate ale teoriei, premonitorii pentru activitatea ulterioară.

Examenele scrise la MTCSP, Psihologie sau Politologie, dar și cele orale la geopolitică cu profesorul Anghel, proba supremă de rezistență la stres, de spontaneitate și autoironie. Discuția, cu același profesor Anghel, șeful de atunci al structurii centrale de analiză, despre selectarea printre pușinii “privilegiați” care să facă practica în departamentul pe care îl conducea cu o exigență ce, uneori, provoca

lacrimi. Licența și repartiția, care, pentru unii dintre noi, au modificat amintirea experiențelor de până atunci.

Grupul îi conferă individului identitate... am aflat de la profesorul Sasu în primul curs de sociologie (scurtă observație doar pentru cunoscători... fascinant modul în care teoriile învățate în acel an au fost puse în practică pe parcursul reformelor instituționale traversate ulterior).

Indiscutabil, identitatea noastră de astăzi, când (ar trebui să) aplicăm înțelepciunea învățată atunci, este (și) suma cunoștințelor și abilităților, a atitudinilor și comportamentelor modelate de cei patru ani în care studenții au devenit ofițeri de informații.

În egală măsură, identitatea de astăzi este rezultatul dinamicii sub-grupurilor în care fusesem incluși sau pe care le alesesem, al interacțiunilor permanente într-un spațiu strict delimitat, a cărui constrângere a amplificat coeziunea și solidaritatea, a stimulat inventivitatea și a impulsionat consolidarea unor atașamente afective (unele oficializate ulterior). Împreună la învierea de la 6 a.m., în sălile de curs, de seminarii sau în bibliotecă, la alarme, la repetițiile pentru defilare și la ceremoniile efective, de la care nici cei mai buni prieteni ai omului nu lipseau niciodată, la activitățile generatoare de cele mai calde nostalgii - scurtarea agoniei frunzelor...

Dacă deciziile bune provin din experiență și experiența provine din decizii greșite, avantajul nostru a fost că am putut încerca, greși și acumula experiență într-un mediu în care din ceea ce nu trebuia să faci învățai mai mult decât din ceea ce ți se spunea să faci.

Și dacă admitem că idealismul este încă dezirabil în profesia noastră, cei patru ani în Academie au oferit, celor interesați, ceva extrem de folositor astăzi - instrumentele necesare pentru a discerne consistența intelectuală și profesională, integritatea, autenticitatea, seriozitatea, loialitatea de impostură, fățărnicie, disimulare, superficialitate.

Ultima amintire de la Academie... cu doar o lună în urmă, în amfiteatrul în care ni s-au citit repartițiile acum 14 ani, împreună cu actualul șef al structurii de analiză,

de asemenea fost absolvent al ANI, și fosta șefă de promoție de acum doi ani, actuala mea colegă, povestindu-le masteranzilor în analiza de *intelligence* ce facem noi astăzi în structura centrală de analiză a SRI.

DUPĂ 20 DE ANI

Frânturi de amintiri...
pentru (re)cunoscători

I Constantin Vardianu

“
scăpați de grijile
unei admiteri
dificile,
dar cu emoțiile
unui început
de drum - intram
pe porțile
Academiei.
Ce tineri eram...
”

Încercând să îmi adun, la moment aniversar, mai multe gânduri despre Academie (care, spre începuturile sale, a fost locul unde mi-am petrecut patru ani de viață), am vrut, inițial, să evoc evoluțiile continuu pozitive ale acesteia, să scriu despre importanța educației, formării și perfecționării într-o arie atât de complexă cum este domeniul fundamental “științe militare și informații”.

Aș fi folosit, pe deplin meritate sintagme precum „performanță academică”, „înalte standarde educative și de cercetare științifică”, „rolul în formarea tinerilor ofițeri, în spiritul valorilor specifice ale instituției”, „aprofundarea dialogului cu mediul academic și societatea civilă”. Mi-ar fi fost imposibil să nu mă refer, cu apreciere și recunoștință, la profesorii și instructorii militari, care prin tot ceea ce fac, contribuie, cu exigență și profesionalism, prin transferul de cunoștințe și expertiză către noile generații de ofițeri, la forța și viitorul Serviciului.

Aș fi evocat rolul Academiei în formarea mea ca ofițer și acele momente importante în evoluția mea profesională în care a contat, mai mult decât orice altceva, faptul că am fost student la ANI.

M-am pomenit, însă, amintindu-mi de o zi de septembrie, când - scăpați de grijile unei admiteri dificile, dar cu emoțiile unui început de drum - intram pe porțile Academiei. Ce tineri eram...

Nu e deloc ușor și nici simplu pentru noi, cei de acum, să spunem ce înseamnă Academia pentru ce suntem și cine suntem. Dar pentru a ne aminti de Academie și de noi, cei de atunci, e suficient câteodată, poate, să ne lăsăm furia de rememorarea unor crâmpie de trecut:

...trei săptămâni în tabăra „de supraviețuire” de la G., cu dormit în cort prin pădurile Vlăsiei, primul pas... din lunga călătorie menită să facă din noi (băieți și fete)... bărbați adevărați. Bărbați care știu să tragă cu pistolul, pistolul mitralieră, mitraliera „de companie”, să dea cu trotil prin mlaștinile Comanei, care învață disciplina, reguli militare, dar și camaraderia și respectul valorilor...

...MTCSP, BMI, PM, PsiGen, PsiSoc, SocGen, PsiMil, PsiExp, PPD, TGD, Pol., Geopol., Lb. Str. și Lb. Str. (opt.)... prescurtări ale disciplinelor academice ori de specialitate de prin orare...

...ichi, ni, san, shi, go, roku, shichi, hachi ..., kata, heian sandan, kiba dachi, kokutsu dachi, mae geri, makiwara...Sensei rei!..., antrenamentele de karate și examenele pentru „centuri”...

...dezbaterile aprinse de la seminariile de științe sociale, studiile de caz la disciplinele de informații, dar și discuțiile ...academice, unele până târziu în noapte, la „VICI” (cu accent pe ultimul i) ori pe marginea materialelor documentare luate de la respectivul lăcaș de cultură ...

...grupul de colinde, formația „Puncte... Puncte...”, trupa de dansuri, grupul de umor „Twin Peaks”, repetiții (și aplauze) la Sala de spectacole și la *Cercul ... de balet și bune maniere...*

...Ema, Bamse, Fox, Toto, Sam, A.G.-ul, Sexu', Dânsul, Ghețu, Șobo, Urzică, Malu', Babacu', Ilici, Mikutzu, Cola, Mușețel, Tase... nick-uri ale „băieților”, utilizate cel puțin la fel de frecvent precum numele lor reale...

...mirosul subtil al serilor de iunie, insinuant, plăcut-confuz, pe cât de delicat, pe atât de înnebunitor ...teii care se încăpățâneau să înflorească întotdeauna în sesiune...

A trecut...304?, cea mai frecventă întrebare din după-amiezile de miercuri (zi „de bibliotecă”, în oraș) și vineri, scrutând orizontul în așteptarea autobuzelor RATB ce veneau (rar și neregulat), trăgând, parcă, de timp, pe ultimul lor drum înainte de casare...

... „Pedală”, dând din coadă în ritmul fanfarei militare, savurându-și țanțoș momentul de glorie, defilând în fața noastră, spre amuzamentul părinților și oficialităților prezente la depunerea jurământului de către proaspeții noștri colegi...

... câinele iubit de toată lumea, pe care infirmitatea ce îl făcea să calce apăsător pe unul dintre picioarele din față nu l-a împiedicat să se salveze de la exilul temporar pe durata activităților protocolare, încălcând cu indiferență canină ordinul șefului de stat major (*până la jurământ să dispară toți câinii!*)...

... fata frumoasă cu părul lung, în care păreau că s-au rătăcit razele soarelui unei alte toamne, identice parcă celei din urmă cu trei ani, când și eu fusesem „boboc” ... prima întâlnire cu cea care avea să-mi devină soție...

...Sala de lectură, Pavilionul Învățământ, Biblioteca, Amfiteatrul, BDS, Corpul C, „Hotelul”, „pe platou”, Popota, Oblio, „VICI”, Poarta 2 ... locuri unde se întâmplau lucruri..., la ISI-ANI-ANI...

Cu astfel de gânduri...altfel despre ANI, amintindu-mi întâmplări și oameni, retrăind clipe și sentimente, mărturisindu-mi, la ceas aniversar, recunoștința pentru Academie, eu, cel de azi, spun:

Mulțumesc! La mulți ani, A.N.I.! ■

I Cristian-Daniel Vlad

“
am avut o
nespusă plăcere
să revăd
profesori care
mi-au devenit colegi,
colegi care
mi-au devenit profesori
și profesori
care îmi formează
viitori colegi.

”

Rolul Academiei Naționale de Informații “Mihai Viteazul” în mediul academic și evoluția Serviciului Român de Informații poate fi ilustrat cu marii profesori care au predat de la catedrele acesteia, dar și cu valoarea, profesionalismul și recunoașterea de care se bucură absolvenții săi din toate generațiile în îndeplinirea misiunilor fundamentale specifice. Am avut privilegiul să urmez cursurile acestei prestigioase instituții de învățământ și timp de patru ani să deprind competențele de bază necesare dezvoltării carierei în spiritul valorilor specifice profesiei. În anii următori absolvirii am conștientizat, asemenea majorității colegilor de promoție, că în mediul respectiv s-a realizat mai mult decât formarea noastră ca ofițeri, transferul de cunoaștere utilă în viața cotidiană prin disciplinele componente academice fiind o investiție profitabilă pe termen lung. Tolerate cu dificultate de spiritele noastre pragmatice, aceste discipline și tactul persoanelor de la catedră ne-au ajutat să devenim independenți în gândire, să căutăm răspunsuri și să privim critic lumea. Rememorez la ceas aniversar momente, trăiri și experiențe din acea perioadă și nu pot să nu remarc că datorită multora dintre acestea sunt eu cel de azi. Campusul universitar reconstitua un mediu foarte apropiat de viața reală, iar gradul ridicat de asumare după părăsirea acestuia a rigorilor carierei militare și adaptabilitatea la exigențele și principiile procesului continuu de transformare instituțională au confirmat coerența între rezultatele învățării și abilitățile, competențele și experiențele oferite de Academie. Am revenit cu plăcere în sălile de curs și conferințe cu diverse ocazii și am avut o nespusă plăcere să revăd profesori care mi-au devenit colegi, colegi care mi-au devenit profesori și profesori care îmi formează viitori colegi. Cu prilejul aniversării, țin să le mulțumesc în mod deosebit acestora pentru efortul continuu, pentru devotamentul și dăruirea de care dau dovadă în nobila activitate pe care o desfășoară. Modernizarea Serviciului și oportunitățile erei informaționale constituie surse de noi și noi provocări pe care reprezentanții Academiei trebuie să le înfrunte și să le depășească, context în care sunt de apreciat adaptarea continuă a ofertei educaționale și consolidarea semnificativă a bazei materiale. Consider că progresul din ultimii ani este, cu adevărat, remarcabil și am convingerea că produsul creației dumneavoastră se încadrează bine în viitor. În încheiere, cu ocazia aniversării a 20 de ani de la înființarea ANI am deosebită plăcere să adresez sincere felicitări deopotrivă întregului corp managerial, didactic și personal administrativ, precum și actualilor și foștilor studenți.■

Am fost student la A.N.I.

| Mihai Cătălin Urziceanu

Aveam deja 19 ani, în 1993, când am început facultatea pe atunci se numea „*Institutul Național de Informații*” - după un examen serios, cu concurență însemnată.

M-am prezentat timid, dar cu nerăbdare, la poarta de acces în incinta instituției unde, după formalitățile de identificare, o delegație formată din doi studenți îmbrăcați în uniformă militară - mai târziu am înțeles că erau colegi dintr-un an superior - m-au întâmpinat și condus către *pavilionul C* unde mi-m regăsit numele pe ușa unuia din dormitoarele destinate bobocilor.

Curiozitatea, dar și nevoia de a-mi disipa cât de cât emoțiile accederii într-o nouă etapă a vieții, m-au împins să ies în curtea interioară, unde am încercat o familiarizare preliminară cu locația. Pașii m-au îndreptat, aproape instinctiv, către clădirea care adăpostea sălile de curs unde, la parter, am luat pentru prima oară contact cu sala de lectură. Rețin și acum senzația de liniște și relaxare care mi-a conferit-o imaginea de ansamblu a bibliotecii - nu semăna nici pe departe cu ceea ce, cu teamă, mă așteptam să găsesc într-o instituție militară, influențat de povestioarele cazone ale cunoscuților „căliți odată cu efectuarea stagiului militar obligatoriu”. Avea să fie locul în care am citit apoi enorm, beletristică, dar mai ales literatură de specialitate și care m-a găzduit în lungile zile în care mă pregăteam pentru examene.

Cele șase săptămâni de pregătire militară care au debutat, dacă îmi aduc bine aminte, chiar a doua zi, ne-au ajutat, atât pe mine cât și pe proaspeții mei colegi, să uităm destul de repede de despărțirea de cei dragi rămași acasă, dar și să punem bazele a ceea ce aveam să devenim - o mare familie ai cărei membri aveau să-și împartă timp de patru ani atât bucuriile cât și frustrările, grijile, dar mai ales satisfacțiile.

La întoarcere, mă puteam lăuda față de tata că trăsesem cu arma într-o lună cât a tras el în tot stagiul militar de un an și jumătate. Numai pe bunicul nu l-am putut întrece - luptase în cel de-al doilea război mondial. N-am să pot uita niciodată, și nici exprima în cuvinte, privirea ori îmbrățișarea lui mândră pe care mi-a dat-o imediat după festivitatea de depunere a jurământului militar - pentru fostul soldat al Armatei Române, faptul că nepotu-i avea să ajungă *mare ofițer*, dar și participarea la o astfel de ceremonie (unde a avut satisfacția să dea mâna cu Președintele României) constituiau onoarea supremă.

“
**Am avut parte
de profesori
extraordinari,
care mi-au permis
să-mi dezvolt
atât aptitudinile
specifice meseriei
cât și cele necesare
în procesul de
maturizare afectivă
și socială.**

”

Cei mai mulți dintre cunoscuții din afară, din „viața civilă”, mă priveau cu o uimire îmbinată cu un evident respect care m-au făcut permanent să mă simt mândru și deosebit. Recunosc, uneori profitam de aura care mi-o conferea noul meu statut de contraspion în devenire, concept nu prea bine înțeles de majoritatea prietenilor regăsiți la facultățile din capitală. Am căutat să-l păstrez așa pentru cât mai mult timp posibil. Nu era ușor să împarți camera cu alți trei colegi, fiecare cu tabieturile și nevoile lui, dar la un moment dat ne-am dat seama că această aglomerație ne învăța să fim mai ordonați și să ne organizăm eficient activitățile cotidiene. Un rol esențial în această direcție l-a avut, de altfel, și cursul de arte marțiale pe care l-am urmat sub îndrumarea fermă a *senseiului*, activitate pe care o derulam în paralel cu alte sporturi mai accesibile, cum ar fi fotbalul, baschetul ori tenisul de masă.

Am avut parte de profesori extraordinari, care mi-au permis să-mi dezvolt atât aptitudinile specifice meseriei cât și cele necesare în procesul de maturizare afectivă și socială. Cu cele din urmă i-am impresionat profund pe ai mei care, nu după mult timp, îl căutau în zadar în mine pe copilul care plecase nu foarte de mult de acasă. Primele, pe de altă parte, mi-au oferit satisfacția de a fi apreciat și solicitat, pentru încadrare, după absolvire, atât de Direcția de Informații a Municipiului București, cât și de unitatea unde mi-am depus inițial dosarul. Am ales să mă întorc acasă - m-am simțit dator față de oamenii care mi-au fost alături și mi-au îndrumat pașii atât pe perioada examenelor de admitere în cadrul Academiei, cât și mai apoi, în cei patru ani de studii care au urmat. A fost o decizie înțeleaptă, pot afirma acum cu fermitate - în momentul în care am luat-o, ca orice opțiune decisivă și hotărâtoare pentru ce va să urmeze în viață, a fost însoțită de îndoielile firești, legate de faptul că renunțam la o carieră în capitala țării în schimbul uneia în provincie. Am spulberat foarte repede neîncrederea cu care am fost la început întâmpinat de colegii de birou - nu puneau, încă, prea mare preț pe *produsele școlii de contraspioni* de la C.E.P.E.C.A.. Răbdarea, dar mai ales diplomația, două din calitățile pe care Academia m-a ajutat să le dobândesc și să le dezvolt, mi-au fost de mare folos în ceea ce privește prima impresie bună pe care am făcut-o superiorilor în *câmpul muncii*. Altele, precum disciplina,

simțul datoriei și onoarea, mi-au permis să păstrez fără efort și să consolidez acea primă impresie.

Cea mai bună dovadă că *impresia* se transformase de mult în certitudine am obținut-o după 8 ani, când superiorii mei au decis că sunt cel mai potrivit pentru a fi numit în prima mea funcție de comandă - șef de birou. Evoluția în carieră și-a urmat apoi cursul firesc - după alți 3 ani am fost numit șef de sector, funcție pe care am îndeplinit-o răstimp de 2 ani, iar apoi, în urma participării la concurs, am obținut funcția de locțiitor al comandantului unității. Cu ocazia concursului am constatat, bineînțeles cu satisfacție, că cei mai mulți din *propozabilii* pentru acest nivel de comandă (funcția de locțiitor al comandantului unității era scoasă la concurs de mai multe unități teritoriale) erau foști absolvenți A.N.I.. Comentând împreună pe marginea subiectului mi-a plăcut foarte mult și am scris punctului de vedere pe care l-a emis cu mândrie unul dintre ei, potrivit căruia **absolvenții ANI și-au câștigat încet, dar sigur, statutul binemeritat de coloană vertebrală a Serviciului Român de Informații**. Mi-am permis atunci să îl completez, adăugând că aceeași absolvenți ai Academiei și-au asumat și îndeplinesc cu succes rolul de **factor coagulant și de promovare a valorilor civice și morale** pe care trebuie să și le asume orice ofițer de informații și, nu în ultimul rând (mai ales în contextul în care ideea devine pe zi ce trece tot mai desuetă la nivelul societății în ansamblu) pe aceea a **loialității față de România**.

M-am reîntâlnit cu emoție și nostalgie cu locurile dar și cu o parte din cadrele și personalul cu care mă familiarizasem atât de bine în perioada studenției, cu ocazia cursului pentru atestarea profesională în vederea numirii într-o funcție de conducere. Emoția a fost cu atât mai mare cu cât, de această dată, am avut onoarea să fiu studentul unora din foștii mei colegi. Ascultându-le și însușindu-mi cunoștințele transmise, am trăit involuntar un sentiment de liniște și siguranță - viitorul Academiei și, implicit, al Serviciului Român de Informații, se află încă pe mâini bune! Lor, dar și celorlalte cadre didactice, precum și întregului personal, le urez astăzi, și sunt convins că sunt în asentimentului tuturor colegilor, cu ocazia aniversării a 20 de ani de la înființarea Academiei Naționale de Informații „Mihai Viteazul”, un sincer **La mulți ani!** ▣

INTELLIGENCE

Publicație a Serviciului Român de Informații
București, Bd. Libertății 14D
Tel. 021.410.60.60 Fax 021.410.25.45
E-mail: presa@sri.ro, www.sri.ro
ISSN 1844 – 7244

